

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

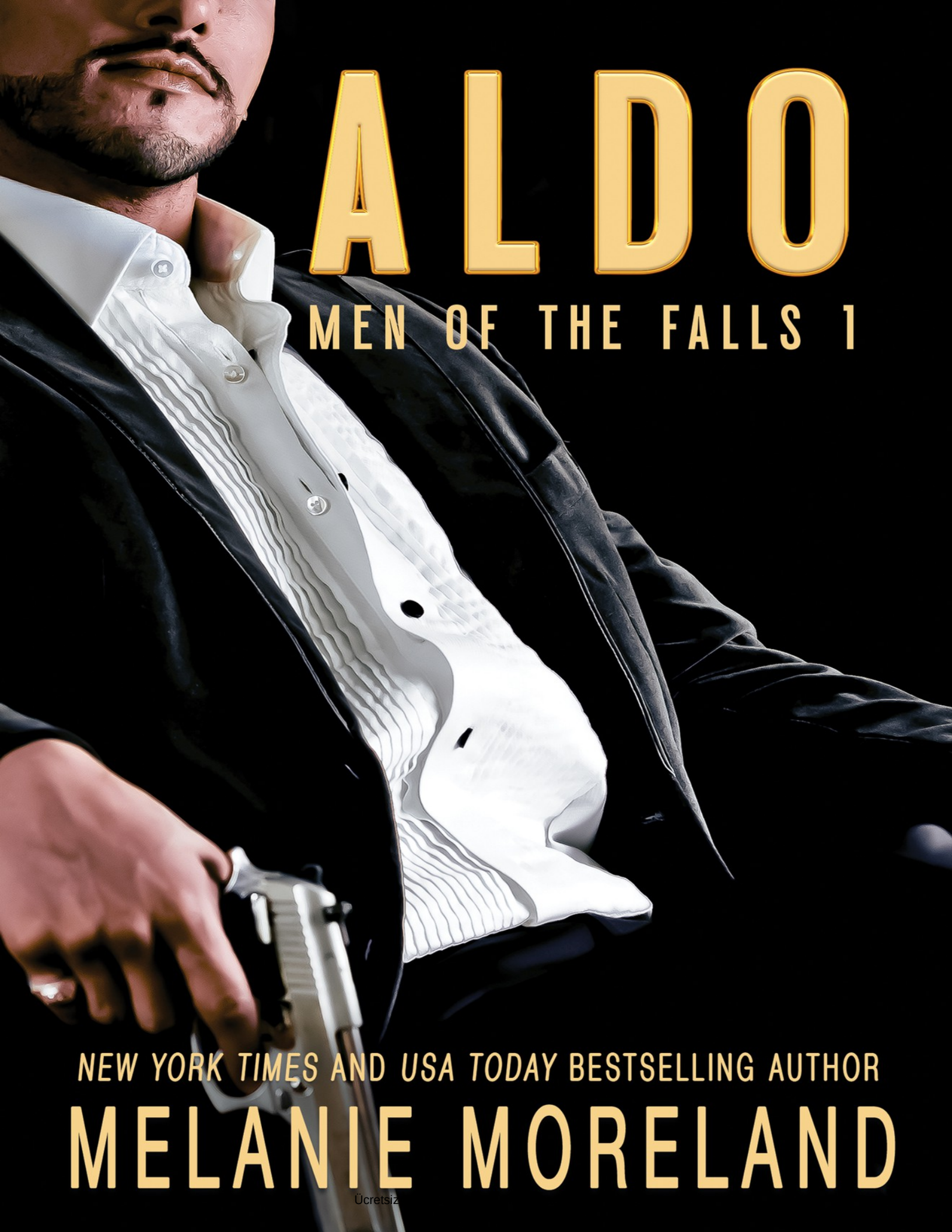
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up, high-contrast photograph of a man's torso and face. He is wearing a white, vertically-pleated dress shirt under a black leather jacket. He is holding a silver handgun in his right hand. The background is black.

ALDO

MEN OF THE FALLS 1

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MELANIE MORELAND

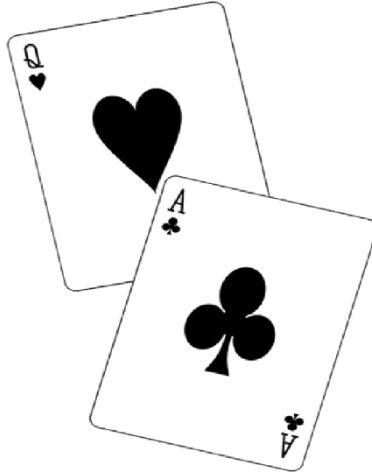
Ücretsiz

ALDO

NEVÏOR/TIUES VE ABD'DE 700 GÜN SATAN YAZAR

M

O

CONTENTS

1. [Aldo](#)
2. [Aldo](#)
3. [Menekşe](#)
4. [Aldo](#)
5. [Aldo](#)
6. [Aldo](#)
7. [Aldo](#)
8. [Vi](#)
9. [Vi](#)
10. [Vi](#)
11. [Aldo](#)
12. [Vi](#)
13. [Aldo](#)
14. [Aldo](#)
15. [Vi](#)
16. [Vi](#)
17. [Aldo](#)
18. [Vi](#)

[Sonsöz - Aldo](#)

[Teşekkür](#)

[Moreland Books'tan da temin
edilebilir Yazar Hakkında](#)

ALDO - 1. Kitap Şelalenin
Erkekleri yazan Melanie Moreland
Telif Hakkı © 2024 Moreland Books Inc.
Telif Hakkı # 202402
ISBN Ebook 978-1-990803-74-1

Tüm hakları saklıdır

MORELAND
BOOKS INC.

Sessizce Dilbilginizi Düzeltmek'ten Lisa Hollett tarafından düzenlendi
Sisters Get Literary Services tarafından redaksiyon
Kapak tasarımı: Feed Your Dreams Designs

Kapak içeriği yalnızca açıklama amaçlıdır ve kapakta tasvir edilen herhangi bir kişi modeldir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi yoluyla da dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

depolama ve geri alma sistemi, telif hakkı sahibinden yazılı izin alınmadan.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler, olaylar ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Tüm ticari markalar, hizmet markaları, ürün adları veya adlandırılmış özelliklerin ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğu varsayılır ve yalnızca referans olarak kullanılır. Bu terimlerden herhangi biri kullanıldığında zımni bir onay söz konusu değildir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. The

bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemekte, onlarla ilişkilendirilmemekte veya onlar tarafından desteklenmemektedir.

İçerik veya anlatılan konular hakkında endişeleri olan okuyucular web sitemdeki içerik danışmanlığına göz atabilirler:

<https://melaniemoreland.com/extras/fan-suggestions/content-advisory/>

Aldo Ricci

Roman Costas'a sağ el.

İnfazcı. Sadık.

Yalnızım. Bu şekilde kalmaktan
mutlu. Ta ki kız hayatına girene
kadar.

Violet Nelson

Beklenmedik. Çekici. Sınırların
dışında. Ama o uzak duramıyor.

Ondan beklediği son şey, hiç aramadığı tek şeydi. Kefaret.

DEDICATION

*Hayır diyemeyeceğim kadar
nazik bir şekilde soran kız için.
Teşekkür ederim.
Beth, bu senin için.*

BÖLÜM 1

ALDO

I Patronum Roman Costas ile paylaştığım ofisteki masama oturdum. Niagara Şelalesi'nde birinci sınıf bir otel ve kumarhaneyi barındıran büyük binadaki birçok ofisten biriydi. Buraya savaş odası diyorduk. Bir uçtaki cam duvar bize aşağıdaki kumarhaneye genel bir bakış sağladı. Bunu çok kullandık. Strateji oluşturduk. Bütçeledik. Tartıştık.

Çoğunlukla kumarhaneye yakın başka bir ofisi kullandım, Roman sadece ara sıra bana katıldı. Görüşmeler yaptım, çalışanlarla bir araya geldim ve biraz alana ihtiyacım olduğunda orada çalıştım. Roman'ın otelin en üst katında kendi kişisel ofisi vardı. Buraya özel bir asansörle ulaşılyordu ve birçok gecesini geçirdiği bir süite bağlıydı. Bağlantılı bir süit de sadece nonna tarafından kullanılıyordu. Roman'ın kendisi izin vermedikçe kadın o bölümüne hiç kimsenin ve hiçbir şeyin girmesine izin verilmezdi. Çok azımız oraya girebilirdik.

Bir de bodrumdaki "ofis" vardı. Davet edilmek istemeyeceğiniz bir yerdi. Davet edilseydiniz, büyük ihtimalle dışarı çıkamazdınız. Ya da çıkarsanız, çok değerli ve acı bir ders almış olurdunuz.

Roman Costas'ı asla geçme.

Bir fincan kahve doldurdum, zengin sınıfının aromasını içime çektim. Roman'la ilk tanıştığım zamanı düşünerek zihnimin dolaşmasına izin verdim. İkimiz de sekiz yaşındaydık. Annem Costas ailesi için çalışmaya gitmişti. Roman'ın annesi

güzel bir bayan ve nazik bir işveren. Babam onların babası için şoför olarak çalışıyordu. Bay Costas'ı sadece ara sıra görürdüm, gördüğümde de ayak altında dolaşmazdım. Toronto'nun kuzeyindeki büyük arazilerinin diğer tarafında küçük bir evde yaşıyorduk. Roman ve ben iyi arkadaş olduk, kamyonlar konusunda birbirimize bağlandık. Kardeşi Luca da sık sık bize katılır, üçümüz birlikte oynardık. Hayat normaldi. Bildiğim kadarıyla normaldi.

Ve üç yıl sonra Bayan Costas öldü. Her şey değişti. Zaten mesafeli olan babaları daha da içine kapanık ve soğuk oldu.

Kardeşlerin oyun oynamasına izin verilmiyordu. Ya da gülmeye. Dövüş sanatları, atış dersleri, yoğun çalışma ön plandaydı. Evin üzerinde karanlık bir his vardı. Çocuklar büyüdükçe, Bay Costas kardeşleri birbirlerine karşı kıskırtıyor, kazananı ödüllendiriyor, kaybedeni cezalandırıyordu. Onlara hiçbir çocuğun öğrenmemesi gereken dersleri "öğretti". Sürekli şiddete tanık oluyorlardı. Roman bundan nefret ediyordu. Luca hor görüyordu. İkisi de katlandı.

Nonna, anneleri öldükten kısa bir süre sonra onlarla birlikte yaşamaya başladı. Hayatlarında babaları gibi olmalarını engelleyen tek şey oydu. Onları bir arada tuttu, kardeş olarak aralarındaki bağı sürekli hatırlattı. Aile olarak. O olmasaydı, kardeşlerin babalarının kopyalarına dönüşeceklerinden emindim. Ama o, nazik annelerinin ruhunu içlerinde canlı tuttu. Bay Costas uzaktayken, ki bu sık sık olurdu, ev farklıydı, çocuklar daha özgürdü. Ama o kapıdan içeri adımını atar atmaz sessizlik çökerdi. Kendilerinden büyük parçaları ondan uzakta saklardı, onun bu parçaları yok edeceğini bilirlerdi. Nonna onları besledi ve ışığı canlı tuttu, tüm bunlar Bay Costas'ın taleplerine boyun eğiyor gibi görünürken.

Yıllar geçtikçe Roman'la aramızdaki bağ kopmadı. Babam yüzünden etrafta olmama izin veriliyordu ama onlardan biri olarak görülmüyordum. En azından babaları için. Roman ve hatta bir dereceye kadar Luca için ben bir kardeşim ve öyle muamele görüyordum. Nonna V beni kendisinden biri olarak kabul etti ve sevdi. Kendi annem ben on üç yaşındayken kanserden öldüğünde, o benim için özlediğim yumuşak nokta oldu. On sekiz yaşındayken babam kalp krizi geçirdi; Roman, Luca ve Nonna V benim tek ailem oldu.

Ve on altı yaşındayken yaşadığım beklenmedik büyüme atağı sayesinde Roman'ın sağ kolu ve ilan edilmemiş güvenliği oldum. Boyum 1.80'di.

bulaşmamıştım. Hayal kırıklıklarımı gidermek için egzersiz yapmayı sevmem sayesinde geniş, güçlü ve Roman'a göre ciddi biriydim.

Ona yoğunluğumun onu taklit etmekten kaynaklandığını söylemeyi severdim. Baş başa olmadığımız sürece yüzünde bir gülümseme görmek nadirdi. Birkaç yıl boyunca hiç görmedim.

Babası öldükten sonra bu değişti.

Her şey değişti.

Kapının açılması kafamı kaldırmama neden oldu. Roman içeri girdi, yorgun görünüyordu ve elmacık kemiğinde bir çürük vardı. Kendine bir fincan kahve doldurdu ve uzun bir iç çekişle masasına oturdu.

"Lanet olsun, bugün bitti mi?" diye mırıldandı.

Saatime bakarak kıkırdadım. "Saat sabahın dokuzu Roman."

"Harika."

"Antrenörünle birkaç raunt mu yaptın?" Yüzündeki çürüğü gösterdim.

"Luca."

Şaşırmıştım. Kardeşler nadiren kavga ederdi.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Bunu hak etmiştim." "İşte dinlemem gereken bir hikaye."

Doğrulup kahvesini aldı ve bir yudum içti. "Dün gece bazı iş ortaklarımızla yemek yedik."

"Bu iş mi, o iş mi?"

"İkisi de," diye yanıtladı Roman. "Yasallar ama sendikayla da bağları var. Onlar benim neslimin bir parçası."

Roman ve Luca babaları öldüğünden beri pek çok şeyi değiştirmişlerdi, buna kimlerle iş yaptıkları da dahildi.

"Mason bir iyilik istedi. Kız kardeşi Justine, ziyaret için şehre geliyor. Şaşırtıcı bir şekilde, Toronto'ya hiç gelmemiş. Onun için endişeleniyor ve ona göz kulak olmamı istiyor. Onu dışarı çıkar ve Toronto'yu göster."

"Hayır dedin ve Luca onun yerine sana yumruk mu attı?" "Hayır dedim ve Luca'yı gönüllü yaptım."

Kıkırdadım. Yumruğu şimdi anlamıştım. Luca tanışma randevularından nefret ederdi, hatta Roman'dan daha çok. İki adam da herhangi bir ilişkiden hoşlanmazdı.

"Çok fazla burada olduğumu ve Luca'nın zaten Toronto'da yaşadığını ve bunun daha mantıklı olduğunu söyledim. Ve tüm düzenlemeleri Luca'ya danışmadan yapmış olabilirim. O geldiğinde her şey hazırды." Roman sırtıttı. "Sonrasında hoşnutsuzluğunu gösterdi. Görünüşe göre turist rehberliği yapmasının faturasını ben ödüyorum."

İkimiz de güldük. Roman elini kestane rengi saçlarında gezdirdi ve yeşil gözleri eğlendi. "Buna değdi. Mason masada otururken hiçbir şey söyleyemedi. Mason'ın önünde nezaketle kabul etmesine rağmen memnun olmadığını biliyordum. Ancak benim odama girdiğimizde..."

"Seni deldi."

"Temel olarak. Ama yine de onu dışarı çıkarıyor. O benden daha iyi. İhtiyacım olan son şey, etrafta bir yerlere götürölmek isteyen bir sendika prensesi. Mason'ın elindeki liste çok uzun ve sıkıcıydı. Bağışla beni."

"Kaç yaşında?"

"Yirmili yaşların sonunda, bir eskorta ihtiyaç duymak için biraz yaşlı görünüyor, ama Mason ona karşı inanılmaz derecede korumacı, bu da açıkçası Luca için kötü bir işaret."

"Luca'yı tanıyorsam, bu sana pahalıya patlayacak."

"Onun melodisiyle dans etmek zorunda kalmamak buna değecek. Her neyse. Dün gece ona daha fazla talebini içeren bir mesaj gönderdi. Luca onu zaten küçömsüyor. Onun da aynı şekilde düşündüğünü hissetti. Ona gardiyan dedi. O da ona şımarık prenses demiş." Roman dişlerini gösterdi. "Belki bunun üstesinden gelirler."

Onunla birlikte yine güldüm. Onu değişiklik olsun diye iyi bir ruh halinde görmek güzeldi.

"Her neyse, uzun bir toplantıydı ve sonra Nonna onunla kahvaltı etmemi istedi."

"O nasıl?"

Sevgiyle gülümsedi. "Her zamanki gibi bir zorba. Ustabaşıyla birlikte üzümleri incelemeye gitmeye hazırlanıyordu. Başka bir deyişle, ona ne yapması gerektiğini söylüyordu."

Kıkırdadım. Nonna V bir güç merkeziydi. Yetmişli yaşlarında benim en iyi günümde sahip olduğumdan daha fazla enerjiye sahipti. Roman'ın Niagara bölgesinde büyük bir şarap imalathanesi ve evi vardı. Onunla birlikte yaşar ve evi işletirdi. Ev ile buradaki süiti arasında gidip gelirdi, her zaman meşguldü. Ama ona tapıyordu ve kendi başına yaşamasına izin vermeyi reddediyordu. Kızının en küçük çocuğuna olan sevgisi de aynı derecede şiddetliydi. Annesine benziyordu ve babasının onu bu kadar sevmemesinin nedeninin bu olduğunu söylerdi hep. Roman'a bakmak çok acı vericiydi.

"Pazar günü öğle yemeğine gelmeni istiyor. Seni uzun zamandır görmediğini söylüyor."

"İki hafta demek istiyorsun."

Omuz silkti. "Onunla anlambilim tartışması yapıyorsun."

Ben de Nonna V'ye hayrandım ve bir öğle yemeği davetini asla geri

çevirmezdim. "Orada olacağım."

"Burayla ilgili bir şey var mı?"

"Hayır. Her şey yolunda. Garsonluk işi için son başvurulara bakmam gerekiyor. Yeni bayileri ve otelin ön bölümünü işe aldık. Yarın tanışma toplantısı için orada olman gerekiyor."

Roman ve benim her yeni çalışanla tanışmak gibi bir prensibimiz vardı. Ellerini sıkardık. Kimin için çalıştıklarını görmelerini sağladık. Roman her şeyin sahibiydi. Ben onun sağ koluydum. Bir ekip olarak çalışırdık ve ihtiyaç halinde genellikle birimiz hazır bulunurdu. Değilse de asla uzakta değildik ve her zaman ulaşılabilirdik. Yöneticiler, asistanlar, güvenlik ve personelden oluşan özenle seçilmiş bir grubumuz vardı. Her biri

yönetici kendi bölümünden sorumluydu. Sıkı çalışma ve sadakat ödüllendirilirdi. Vasat çaba kabul edilemezdi. Her sorun anında çözüldü. Maple en iyinin en iyisiydi. Roman daha azını kabul etmezdi. Toronto'daki ikinci kumarhanesi Maple II de aynıydı.

Kahvesini bitirdi. "O zaman seni yalnız bırakayım. Taşımam gereken biraz para ve gözden geçirmem gereken bazı sözleşmeler var. Biraz uyuyup geç vardiyaya kalacağım."

Başımı salladım ve kapıyı arkasından kapatarak gitti. Uyuyup uyumayacağını merak ediyordum. Bir seferde sadece birkaç saat uyuyabiliyordu, her zaman çok huzursuz ve rahatlayamayacak kadar gergin oluyordu. Arkadaşı olarak onun için endişeleniyordum ama o beni dinlemeyi ya da davranışlarını değiştirmeyi reddediyordu.

Başımı salladım, bu konuda endişelenmenin hiçbir işe yaramayacağını biliyordum. Roman Roman'dı ve asla değişmeyecekti.

Sonra kıkırdadım. Ben de neredeyse onun kadar kötüydüm. Burası benim hayatımdı ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyordum.

Eğer olursa.

BÖLÜM 2

ALDO

I Diğer ofisime döndüm ve bugün mülakat yapacağım kişilerin özgeçmişlerini inceledim. İşe aldığımız her kişiyi inceledim. Son görüşmeleri ben yaptım. Her zaman. Onları onayladıktan sonra ellerimi yıkadım ve ilgili müdürlerine teslim ettim. Ama her zaman son görüşmeyi ben yapardım.

Daha önce de söylemiştim. Karşımdaki kişinin bana uygun olup olmadığını anlamakta ustaydım. Hiç yanılmamıştım.

Sayfaları çevirdim, bir özgeçmişte durdum. Her birinde bir fotoğraf vardı. Bu bizim sürecimizin bir parçasıydı. Kimsenin görünüşüne ya da etnik kökenine göre ayrımcılık yapmazdık ama adayların fotoğraflarını sahip olduğumuz özel bir yazılımdan geçirdim. Roman'ın suç dünyasıyla olan bağları göz önüne alındığında, asla çok dikkatli olamazdık.

Fotoğraftaki kadınla ilgili bir şey beni duraksattı. Çok hoş bir kadındı. Koyu kahverengi saçları kısıydı, kulaklarının etrafından sarkıyor ve uzun, zarif boynunu gösteriyordu. Geniş bir gülümsemesi vardı ve ela gözleri yaramazdı. Onda çekici bir şeyler vardı. Başımı salladım ve bu düşünceden kurtuldum. Sevişmeye ihtiyacım olmalıydı. Uzun zaman olmuştu.

Luca, Roman ve benim hemfikir olduğumuz tek şey ilişkiler hakkındaki görüşlerimizdi. Nonna V'yi hayal kırıklığına uğratacak şekilde hiçbirimiz bir ilişkiyle ilgilenmiyorduk. Luca seri flörtçüydü, Roman hiç çıkmazdı, sadece ara sıra tek gecelik ilişkiler yaşırdı ve ben daha da az yaşırdım. Tanıştığım kadınların çoğu

Bir tür akşam ilişkisi. Bir otel odası söz konusu olabilir ya da bazen olmayabilirdi. Bildiğimiz ve içinde yaşadığımız dünya göz önüne alındığında, hepimiz için engelsiz kalmak daha iyiydi.

Telefonum çaldı ve dosyayı kapattım, sıraya koydum ve kadını unuttum. Telefonu açtım ve asistanıma ilk başvurayı göndermesini söyledim.

Sonraki birkaç saat hızla geçti. Görüşüklerimin çoğu iyiydi. İki tanesi kesin olarak başarısızdı. Cevapları o kadar kitabi idi ki, işe girdiklerinde berbat çalışanlar olacaklarını biliyordum.

Ve sonra o geldi.

Dosyadaki ela gözlü, güzel kadın. Violet Nelson.

İçeri girdi ve sanki odanın tüm havası çekilmiş gibi hissettim. O yaklaştıkça göğsümde bir şey kasıldı ve onu karşılamak için ayağa kalktım.

Uzun boyluydu. Kıvrımlıydı. İri göğüsleri, kilometrelerce uzanan bacakları vardı. Ya gülümsemesi?

Katıl.

Elini sıkarken, kendimi tanıtırken ve oturmasını işaret ederken otomatik pilottaydım. O da öyle yaptı, seksi bacak bacak üstüne attı ve eteğinin kıvrımlarını altında toplamadan önce bana pürüzsüz tenini bir anlığına gösterdi. Sırıttı, utangaç görünüyordu ama öyle hissetmediğini hissediyordum.

Bunu ve kremsi görünümlü baldırı gördüğümde sikimin pantolonumun içinde nasıl tekmelendiğini görmezden gelmeyi seçtim.

Belli ki, bir ten parlaması bunu yaptıysa, benim için çok uzun zaman olmuştu.

Ama bunu daha sonra düşüneceğim.

"Violet, görüyorum ki Toronto'dan buraya yeni taşınmışsın. Bu değişikliğin nedenini sorabilir miyim?"

"Erkek arkadaşım benim için karar verdi."

Kaşlarım kendiliğinden kalktı. Bu kadar büyük bir konuda erkek arkadaşının karar vermesine izin verecek bir tipe benzemiyordu.

"Burada işe mi girdi?"

"Sözde en iyi arkadaşım Marie ile birlikte dairemin içindekileri ve banka hesabımı alıp kaçtı. Birkaç kadının otel ve buradaki işler hakkında konuştuğunu duydum. Toronto'da hiçbir şeyim kalmamıştı, ben de şansımı denedim ve buraya geldim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Söylediğim şey beni şok etti. "Onu bulup öldürmemi mi istiyorsun?"

Gülmekten başını geriye attı. "Çok komiksin koca adam. Teşekkürler, ama ben iyiyim."

Sıkı bir gülümsemeyle başımı salladım. Şaka yapmıyordum. "Gündelik yemek restoranını işletlemiştin. Neden?"

"Bana daha uygun olduğunu düşünüyorum. Resmi biri değilim ve açık büfede iyi iş çıkaramam. Bence şarküteri tarzı restorandaki insanlarla başa çıkmak iyi olur. Uzun süre kalmak istemezler, yemeklerini isterler, girip çıkarlar, bu yüzden ciro iyi olur. Ne kadar çok servis yaparsam bahşişler de o kadar iyi olur."

Dürüstlüğünü sevdim.

"Görüyorum ki tecrübe edinmişsiniz."

"Garsonluk yaparak liseyi bitirdim ve ilk arabamı aldım. Resepsiyonist olarak çalışıyordum ama Covid'den sonra o iş de ortadan kayboldu. Geçici bir ajansla çalışıyordum. Referans verebilirim."

Onları zaten kontrol etmiştim ve parlak raporları vardı. Dakik, dürüst, çalışkan, onu tanımlayan kelimelerden bazılarıydı.

"Peki geceler ve akşamlar senin için uygun mu?" "Evet."

Dosyasını taradım, sokak adresini tanıyamadım. "Şu anda nerede yaşıyorsun?"

"Ben kalıcı bir şey bulana kadar Kelly'nin Kourt'u."

Yüzümü buruşturdum. Burası şehrin daha kötü bir bölgesiydi ve saatlik, günlük ya da haftalık kiralayabileceğiniz köhne bir moteldi. Gözlerine baktım ama gözlerinde ne bir özür ne de kendine acıma vardı.

"Bu sadece geçici bir durum," diye ısrar etti. "Biraz çalıştıktan sonra, ilk ve sonuncuya sahip olabilirim."

Gururluydu. İnatçı bir çizgisi olduğunu sezdim. Ve hiç aptala tahammülü olmadığını, bu yüzden de müşterilerden bir bok almayacağını hissediyordum. Resmi yemek salonumuzda iyi iş çıkaracağını düşünmüştüm. Oraya girmek zordu ve bekleme listesi uzundu. Onu üniforma içinde görebiliyordum. Tüm personel aynı şeyi giyiyordu. Siyah smokin. Erkeklerde şık, kadınlarda seksi dururdu. Onun üzerindeyse, bir sanat eseri olduğunu hayal ettim. Ölümcül seksi sanat.

Ama o rahat olmak istiyordu. Belki fikrini değiştirir.

Dosyasındaki son formu imzaladım ve ona uzattım. "İK koridorun sonunda sağda. Tüm bilgilerinizi alacaklar. Wanda'ya rapor vereceksin, o da sana üniformanı ve programını verecek. Hemen başlayabilirsin." Durakladım ve başka bir kâğıda bazı bilgiler yazdım. "Üçüncü Cadde'deki Mayburn Apartmanı. Temiz, makul. Yöneticiye seni gönderdiğimi söyle. Paran yetene kadar ilk ve son kiradan feragat edecek."

Göz kırptı. Sonra tekrar göz kırptı. "Teşekkür ederim Bay Ricci.

Minnettarım." Ona el salladım. "Biz burada çalışanlarımızla ilgileniriz."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Elini sıktım, teninin benimkinin üzerinde kayarken neden bu kadar doğru hissettiğini merak ediyordum. Neden onun eli benimkinin içinde mükemmeldi. Aşağıya baktım ve benim koyu, güneşten öpülmüş tonuma kıyasla onun teninin ne kadar kremi ve yumuşak görüldüğünü fark ettim. Gece ve gündüz gibiydi. Tıpkı bizim gibi.

Bizim kalacağımız gibi. İki farklı yörünge.

Ben çalışanları becermedim, o da benim ona sunabileceklerimi aramıyordu.

O gitti ve ben oturup başımı salladıktan sonra telefonu elime alıp Mayburn Apartmanı'nın yöneticisini aradım. Brian Ferris ve karısı kumar oynamayı severdi. Birkaç haftada bir gelirler ve burada bir gün geçirirlerdi.

Restorana ayırdıkları bütçeyi asla aşmazlardı. Onları tanımaya başlamıştım ve onun için yaptığım bir şeyden dolayı bana bir iyilik borcu vardı. İlk ve son sözümü memnuniyetle kabul etti ve bana şu anda açık bir stüdyosu olduğunu söyledi.

"Aldığından emin ol," dedim ve telefonu kapattım.

Teklifi ya da aramayı neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Sadece şanssız birine iyi davranıyordum. O öldürücü gülümsemeyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ya da o ölü seksi bacakları. Hiçbir şey.

BÖLÜM 3

MENEKŞE

HR hızlı ve etkiliydi. Bu otelde gördüğüm diğer her şey gibi burası da iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyordu. Yaşlı bir kadın olan, samimi ve iyi giyimli Wanda ile tanışmak için bana eşlik edildi. O Bana bir tur attı, incelemek için bir menü istediğimde memnuniyetle başını salladı. "İlk vardiyamda geri getiririm."

"Senden hoşlanıyorum," dedi.

Arka taraftaki üniforma raflarını gösterdi. "İki tane alacaksın," dedi. "Bedeninizi alın. Üç haftalık deneme süresini tamamladıktan sonra iki tane daha alacaksın. İlave satın alabilirsiniz ve her iki ayda bir değiştirilirler. Bay Costas personelin şık görünmesinde ısrar ediyor."

Duvardaki örneklerle baktım. İnce siyah pantolonu ve beyaz gömleği sevdim, cebinde logo işlenmişti. Ve farklı bir kısa kollu gömlek ile puantiyeli etek. Sevimli ve eğlenceliydi. Kıyafetler ellili yılların temasına sahipti ve ben buna bayıldım. İki seçenek daha vardı ama ben onları seçtim.

"İyi ayakkabılarınız var mı?" diye sordu. "White's'ta indirim alıyoruz." Bana spor ayakkabılarını gösterdi. "Şartlı tahliyeden sonra bir çift de sen alıyorsun."

"O zamana kadar biraz var." Şu anda ayakkabı alacak param yoktu.

"Geceleri ve hafta sonları için de uygun musun? Bunlar doldurulması en zor vardiyalar."

"Ne kadar verebilirsen o kadar
alacağım." "Seni yarın eğitmeye
başlayabilirim."

"Harika." Etrafıma bakındım. "Bana park edecek ucuz bir yer söyleyebilir
misin? Yoksa otobüse mi bineyim?"

"Personelin özel bir katı var. İkinci bodrum katı. Giriş kartına ihtiyacınız
var ve günlük beş dolar."

Sırıttım. "Dur tahmin edeyim. Şartlı tahliyeden sonra mı?"

Güldü. "Hayır, size geçici bir tane verebilirim. Sadece araba bilgilerinize
ihtiyacım var."

Bilgileri yazdı ve bana bir geçiş kartı vererek nasıl alacağımı tarif etti.

"Yani, yarın. Akşam altıdan sabah ikiye kadar. Yarın öğleden sonra balo
salonunda bir tanışma toplantısı var. Şirket sahibi her yeni çalışanla
tanışacak."

İK'daki kadın bundan zaten bahsetmişti, bu yüzden hazırlıklıydım. "Bu
harika bir konsept. Çok şık."

Başını salladı. "Maple'daki her şey çok şık. Etkinlik saat üçte, yani sizin için
uzun bir gün olacak ama isterseniz yemeğinizi yiyebilirsiniz."

"Benim yemeğim mi?"

"Her tam vardiyada bir yemek ve bir atıştırmalık alırsınız. Yarım
vardiyada bir atıştırmalık." Etkilendim. "Bay Ricci ile daha önce
tanışmıştım."

Başını salladı. "O Bay Costas'ın sağ kolu. Buranın en üst düzey yöneticisi.
Onlarla pek işiniz olmaz ama her işe alımdan sonra bunu yaparlar. Yeni
personelle tanışın."

"Orada olacağım."

Gülümsedi. "Maple'a hoş geldin, Violet."

Üniformalarımın olduğu çantayı tutarak oradan ayrıldım. Dışarıda güneş gözlüklerimi taktım ve arabama doğru yürüdüm. Daha ucuz olduğu için arabamı epey uzağa park etmişim. Telefonumun GPS'ini kullandım ve Bay Ricci'nin kontrol etmemi söylediği apartmanın yerini buldum. Küçük bir yapıydı, sadece dört kat yüksekliğindeydi ama çevresi nezih ve bina bakımlıydı. Brian Ferris ve eşi Fran bana ikinci kattaki stüdyo daireyi gösterdiler. Küçük ama temizdi. Köşede küçük bir mutfaklı olan tek bir oda, onu yaşam alanının geri kalanından ayıran bir tezgah. Karşı tarafta küçük bir banyo ve tek dolap vardı.

"Kanepeyi bırakmışlar. Eğer istemiyorsanız ondan kurtulacağız." Fran sordu. "Oldukça yeni ve temiz."

"Bu harika olur." "Ne

zaman taşınabilirsin?"

"Şimdi." Sadece iki valizim ve iki kutum vardı. Eski sevgilim geri kalan her şeyi satmış ya da çalmıştı. Ve otelde hiçbir şey bırakmamıştım. Arabamın arkası odamdan daha güvenliydi. İş aramak için ayrıldığım her gün birinin odaya girdiğinden emindim. Ve temizlik yapmıyorlardı. Tüylerimi diken diken ediyordu ama gücüm ancak buna yetiyordu.

Brian şaşırmış görünüyordu ama Fran başını salladı. "Nerede kalıyordunuz?"

"Kelly'nin Kourt'unda."

Fran yüzünü buruşturdu. "Taşınmak için

yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır, sadece

birkaç eşyam var."

Anahtarı bana uzattı. "Brian evrakları sana getirecek." Elimi

soğuk metalin etrafına kapattım. "Teşekkür ederim."

Bavullarımı ve kutuları taşıyıp yere bıraktım. Küçük mutfaklı kontrol ettim. Her şey temizlenmişti, bunun için minnettardım. Banyo küçüktü ama iyiydi. Sonsuza kadar sürmeyecekti. Birkaç adım yürüdüm.

kalktım ve bir fast-food restoranında hamburger yedim, sonra markete uğrayıp birkaç şey aldım. Maaş çekimi alana kadar birkaç hafta geçecekti, bu yüzden eve döndüğümde şaşırtıcı derecede rahat kanepeye oturdum ve paramı saydım. O piç Barry şifremi çözmüş, mütevazı tasarruf hesabımı boşaltmış ve dairemdeki değerli her şeyi temizlemişti.

Geriye dönüp baktığımda, daha iyi bilmeliydim. Barry çok çekici, çok yakışıklıydı. Aynı zamanda tembel, yalancı ve hırsız olduğu da ortaya çıktı. Dairesini "su bastığında" ve birkaç günlüğüne benimle kalmak istediğinde uzun süredir çıkmıyorduk. Birkaç gün, birkaç haftaya dönüştü. Sonra da gitti. Paramla, eşyalarım ve arkadaşan bıçaklayan arkadaşım ile birlikte. Bana yaşadığını söylediği binaya gittim, ancak onu hiç duymadıklarını gördüm.

Dolandırılmışım. Marie'nin bir yere atılıp ortada kalmasını umuyordum.

Neyse ki yatak odasındaki dolaptaki iki kutuya ya da giysilerime hiç dokunmadı. Muhtemelen zamanı kalmadığı ve Marie'nin bedeni farklı olduğu için, yoksa onları da alacaklarından emindim. Tanrıya şükür, çünkü kutulardan birindeki kışlık montumun cebinde sekiz yüz dolar vardı. Bu benim acil durum paramdı ve üç yıl boyunca biriktirmiş ve üzerine para eklemiştim.

Bu da biriktirdiğim acil durumdu.

Dört yüz dolardan az param kalmıştı ama dikkatli olursam ilk çekime kadar idare ederdi. Her vardiyada bir yemek yiyebilirdim, bu da bana para kazandırır. Belki atıştırmalıkları eve getirebilirdim. Ramen ucuzdu. Otel sadece yirmi dakikalık yürüme mesafesindeydi. Sabahın ikisinde yürüme düşüncesi biraz korkutucu görünse de, güzel günlerde benzinden tasarruf edebilirdim.

Ama yine de sonsuza kadar sürmeyecekti. İdare edebilirdim.

İç çekerek kanepede arkama yaslandım, aniden üstesinden geldim. Bu olay olduğundan beri bir kez bile rahatlayamamıştım. O gün Barry'nin beni işe bırakmasına izin vermediğim için çok memnundum - arabamı da kaybedebilirdim. İstemişti ama içimden bir ses hayır dememi ve ona işlerim olduğunu söyleyerek yalan söylememi istedi.

Bu ilk olduğunda ne yapacağımı bilemedim. Aydan aya kiradaydım ve kiranın vadesi geliyordu ve ev sahibimin insanları kovmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu.

Kirayı ödemedikleri için.

Birkaç gün sonra, hala ne yapacağımdan emin değilken, Toronto'da bir kafede otururken iki kadının Niagara Şelalesi'ndeki otelden ve orada çalışma fırsatlarından bahsettiğini duydum. Merak edip eğildim ve onlara sordum; deneyimlerini paylaşmaktan mutluluk duydular. *"Mutfakta işe başladım," diye heyecanlandı biri. "Aylardır buraya başvuruyorum ama hiçbir şey alamadım. Burası çok büyük, dört restoran var. Eminim sen de bir şeyler bulabilirsin."* Onlar gittikten sonra oteli kontrol ettim. Kararımı verdim ve yanımda kalan birkaç parça eşyayı arabaya koyup Niagara'ya doğru yola çıktım. Ev sahibi zaten kısa süre içinde beni kapı dışarı edecekti, o yüzden kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm.

Ve bugün güzel bir gündü.

Bir işim, yaşayacak bir yerim vardı ve güvendeydim.

Alçak bir ses, derin kahverengi gözler ve geniş omuzlar aklıma geldi. Bay Ricci.

Aldo.

Doldurduğum formlarda onun adını görmüştüm. Ofisine girip onu gördüğümde nasıl hissettiğimi hatırladım.

Şaşırdım. Ben içeri girerken ayağa kalktı, varlığı odayı dolduruyordu. Omurgamda bir ürperti hissettim.

İnanılmaz derecede uzundu. Geniş ve kaslıydı. Benden uzun boyluydu ve benim boyum düşünüldüğünde bu önemli bir şeydi. Gözleri zengin bir kahverengiydi ve saçları koyu renkti. Yüz hatları güçlüydü ve çenesinde bir yarık vardı. Üzerinde bir otorite havası vardı. Tokalaşması sert, teni sıcaktı. Göz korkutucuydu ama yine de ondan korkmuyordum.

Olmalı mıyım diye merak ettim.

O da nazikti. Beni buraya yönlendirdi. Tüm çalışanlara bakıldığına dair güvence verdi.

Ama bana nasıl baktığını gördüm. Gözlerindeki arzu pırıltısı sönmeden önce. Eteğimdeki yırtmaç biraz fazla açıldığında bacaklarıma baktı.

Bakışları uzaklara dalmıştı. Konuşmadan önce boğazını temizledi.

Onu çok seksi bulmuştum. Ama o yöneticilerden biriydi. Yasak bölge.

Yine de onu ilgi çekici buldum. Etrafını saran bir soğukluk vardı. Bu gerçek miydi yoksa insanları uzak tutmak için takındığı bir tavır mıydı?

Etrafıma bakınırken iç çektim. Sanırım bunu yarınki tanışma toplantısında öğrenecektim.

Kapı çalındı ve ben de açtım. Fran orada durmuş gülümsüyordu. "Yerleşene kadar bunları kullanabilirsin diye düşündüm," dedi ve küçük bir yığını bana doğru itti. Bir yastık ve battaniyenin yanı sıra birkaç havlu vardı. "İhtiyaçlarını alabileceğin iyi bir depo biliyorum," diye ekledi. "Hurda, satın alma, bu tür şeyler. İyi fiyatlar."

Nezaketi beklenmedikti ve gözlerimdeki şaşırtıcı nemi kırıştırmak zorunda kaldım. "Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Kızımız da tek başına. Yardıma ihtiyacı olduğunda ona yardım edileceğini düşünmek isterim."

"Bunları en kısa zamanda size geri getireceğim."

"Aceleye gerek yok, canım. Bay Ricci'nin seni bize göndermesine sevindim. Brian ve ben kumarhaneye gitmeyi severiz ve birkaç ay önce yıldönümümüz için güzel bir gece düzenledi. Bize karşı her zaman naziktir. Bir arkadaşına yardım etmekten mutluluk duyduk."

Gülümsedim. Onunla daha bugün tanıştığım için arkadaş sayılmazdım ama bunu kendime sakladım. "Ben de öyle olduğuna sevindim. İyi bir kiracı olacağım."

Memnun görünüyordu. "Hiç şüphem yok. Şimdi, bir şeye ihtiyacınız olursa, biz 101 numarayız, tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

O gitti ve ben de kanepeyi toplayıp yatmaya hazırlandım. Yarın için sabırsızlanıyordum ve bir programım vardı.

Ve eğer dürüst olmak gerekirse, gizemli Bay Ricci'yi görmek için bir şansım daha olacaktı.

Menüyü inceledim ve hafızama kaydettim. Karmaşık değildi. Sandviçler, burgerler, çorbalar, salatalar. Güzel, doyurucu yemekler -yine ellili yıllara bir selam. Maltlar ve milkshake'ler öne çıkıyordu ve itiraf etmeliyim ki açıklamaları okurken ağzım sulandı. Akşam yemeğinde Reuben ve vanilyalı shake yemeye karar verdim bile.

Hazırlandım ve tanışma toplantısı için kumarhaneye gittim. Üniformamı giydim, bir kemer ve siyah spor ayakkabılar ekledim. Saçlarımı bir eşarpla yüzümden geriye doğru topladım ve biraz makyaj yaptım.

Etkinlikte yaklaşık elli kişi olduğunu tahmin ediyorum. Soğuk ve sıcak içecekler ve hatta bazı atıştırmalıklar sunuldu. Bir tabak hazırladım ve bir fincan kahve alarak odaya baktım. Görkemli ve ihtişamlıydı. Bu oteldeki her şeyin birinci sınıf olduğuna dair bir his vardı içimde.

Kendimi diğer yeni gelenlere tanıttım ve Rolling Dice Şarküteri'de çalışacak birkaç kişiyle daha tanıştım. Tam tabağımı bırakıp ağzımı silmişim ki omurgamda bir ürperti hissettim. Yavaşça döndüm ve Aldo Ricci'nin bakışlarıyla karşılaştım. Odanın karşısında, Bay Costas olduğunu tahmin ettiğim başka bir adamla birlikteydi. Duyduğum kadarıyla güçlü bir iş adamına benziyordu. Uzun boylu, geniş omuzları zayıf bir bele doğru sivriliyordu ve takım elbisesinin benim arabamdan daha pahalı olduğuna emindim. Kestane rengi saçları ve yüzünde sert bir ifade vardı. Bay Ricci ona bir şey söyleyince gülümsedi ama o bile sert görünüyordu. Yüz ifadesi ciddileşmişti ve pek sık rahatlamadığı hissine kapıldım. Bay Ricci ondan daha uzun boylu ve iriydi. Odanın öbür ucundan bile ceketinin dar kollarının altında dalgalanan kaslarını görebiliyordum.

Onları gizlice izlerken diğer insanlarla küçük sohbetler yaptım. Durdular ve herkesle kısa bir süre konuştular. Ellerini sıktilar. Konuşmanın çoğunu Bay Ricci'nin yaptığını fark ettim, ancak selamlaştıkları kişi bir sonraki kişiye geçene kadar tüm dikkatleri ondaydı. Şık ve hoş bir dokunuştı. Çalıştığım son restoranda sahibiyle hiç tanışmamıştım. Bir kere bile. Sadece müdürüyle muhatap oldum. Burada işe aldıkları her kişiyle tanışmaları harika bir hareketti. İş daha kişisel hissettirdi.

Yaklaştılar ve nefesim boğazımda düğümlendi. Bay Costas'ın aldığı bakışları gördüm. İnanılmaz derecede yakışıklıydı ve hiç şüphe yok ki omuzlarının geniş, yasaklayıcı yapısı ve sert ifadesi çarpıcı bir kombinasyondur. Bariz gücü ve zenginliğiyle birleştiğinde, çok fazla dikkat çekiyordu. O da bunu görmezden geliyordu.

Ama dikkatimi çeken Aldo -Bay Ricci- oldu. İri ve genişti. Güçlüydü. Bir orman kedisi gibi hareket ediyordu, bakışları sürekli geziniyordu, vücudu bu kadar iri biri için kıvrak ve zarıftı. Bana seksi çağırıyordu ve ona bakmayı kesmem gerekiyordu. Ama her seferinde gözlerimiz buluşuyor ve birden fazla kez birleşiyordu, bakışları yakıcıydı. Önüme geldiklerinde, sinirden kudurmuştum. Ancak Bay Ricci profesyonel ve nazıktı. Kaldırıldı.

"Bayan Nelson. Sizi tekrar görmek güzel" dedi ve beni Bay Costas ile tanıştırdı. "Roman Costas, Violet Nelson. Rolling Dice'in kadrosuna katılıyor."

Bay Costas'ın elini sıktım. "Sizinle tanışmak çok güzel. Burada çalışmak için sabırsızlanıyorum."

"Bakıyorum da üniformanı giymişsin bile,"

diye gözlemledi. "İlk vardiyam bu gece."

"Maple'a hoş geldiniz."

Güzel bir sesi vardı. Zengin ve pürüzsüz. Aldo'nunki daha sert ve alçaktı. Görünüşleri seslerine uyuyordu.

"Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" diye

sordum. İkisi de sorum karşısında şaşırmış

görünüyordu.

"Çocukluğumuzdan beri," diye

yanıtladı Aldo. "Ben de öyle

düşünmüştüm."

"Nedenmiş o?" Roman gerçekten meraklı görünerek sordu.

"Birini iyi tanıdığınızda, bu belli olur." Onlara gülümsedim. "Arkadaşına karşı çok korumacısın," dedim Aldo'ya.

Gülümsedi, dişleri beyaz ve düzdü. "İsimin bir parçası."

Başımı öne eğdim. "Kalbinin bir parçası," diye cevap verdim.

Sözlerim karşısında şaşkınlıkları şoka dönüştü ve nutukları tutulmuş gibiydi. Çizgiyi aşp aşmadığımdan emin değildim, bu yüzden onlara gülümsedim ve başımı salladım. "Bunun için teşekkür ederim. Sizinle tanışmak harikaydı."

Döndüm ve uzaklaştım.

Omzumun üzerinden baktığımda Aldo'nun yoğun bakışlarıyla karşılaştım. İçimi yakıyor, titriyor ve göğsümde beklenmedik bir tepki yaratıyordu.

Arzu.

Başımı salladım ve şarküteriye yöneldim.

Asla harekete geçmeyeceğim bir arzu. Bu işe

ihtiyacım vardı. Zaten onu çok fazla

göreceğimden şüpheliydim.

Değil mi?

BÖLÜM 4

ALDO

I Onun gidişini izledim, yakın olduğumuzda hissettiğim sıcaklığın bir kısmını da beraberinde götürdü.

"Gözlemci," diye mırıldandı Roman. "Zeki biri. Belki de tehlikeli."

Başımı salladım. "Öyle."

"Buralı mı?"

"Hayır, Toronto'dan yeni taşındım." Sesimi nötr tutmaya dikkat ederek ona doğru baktım. "Genelde personel için gitmeyiz."

Güldü. "İlgilenmedim. Ama ondan hoşlandım. Doğrudan." Sırıttı. "O üniformayı kesinlikle iyi giyiyor."

Üniformanın içinde inanılmaz görünüyordu. Gömlek göğüslerini bir sevgili gibi sarıyor, pantolon kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sıyrıyordu. Eşarbi ve kemeri beğendim. Kıyafetle ilgili her şeyi beğendim. Özellikle de onu giyen kadını. Ama bunu söyleyemezdim.

"Evet."

Bana baktı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim."

Kapıya ve bana doğru baktı, sonra kıkırdadı. "Pekâlâ. Şu işi bitirelim. Masamda bir sürü evrak işi var."

Odadaki işimizi bitirdik ve ofise geri döndük. Roman düşünceli bir ruh halindeydi. "Bir sürü yeni işe alım var."

Üzerinde çalıştığım dosyadan başımı kaldırdım. "Bu işte her zaman öyledir. Konaklama sektöründe personel devir hızı yüksektir."

"İyi olanları nasıl elimizde tutabiliriz?" diye sordu sandalyesini çevirip pencereden Şelalelere bakarken. Suyu bakmayı çok severdi.

"Bence iyi iş çıkarıyoruz. Personel devir hızımız çoğundan daha düşük. Yüksek ücret ödüyoruz, onlara sosyal haklar veriyoruz, korunduklarından emin oluyoruz. Sıfır şikayet alıyoruz, taciz sorunumuz yok. Personelimize iyi davranılıyor."

"O kadın," diye düşündü.

"Kadın mı?"

"Uzun olan. Violet. Zeki görünüyor. Gözlemci. Garson olmaktan ne kadar mutlu olacaktı?"

"Hiçbir fikrim yok. Başvurduğu iş buydu. Tecrübesi var."

Döndü. "Resmi yemek odasında harika olurdu. Üniformayı sallayabilir. O uzun bacaklar smokin içinde mi? Ya da bir satıcı olarak. Masasının etrafındaki kalabalığı hayal edin."

Nedense bu gözlemi beni çok kızdırdı. "Zeki birine benziyor. Çalışanlar konusunda bu kadar iyi bir sicile sahip olmamızın nedenlerinden biri de onları istismar etmememiz. Satıcı olmak ya da Skyview'de çalışmak gibi bir derdi yok," dedim, resmi, üyelere özel yemek salonuna atıfta bulunarak. "Şarküteriye o istedi, ben de verdim. Tayin isterse o zaman ben hallederim. O zamana kadar onu rahat bırakın. Hatta onu tamamen rahat bırak Roman. O senin tipin değil ve sırf sen onu becerirken bacaklarının kışına nasıl dolandığını görmek istiyorsun diye sana uygun olacağını düşündüğüm birini kaybetmek istemiyorum. Başka birini bul."

Bana baktı ve bir kahkaha patlattı.

"O bacakları hiç bu şekilde düşünmemiştim Aldo. Ama bence düşünmüşsün."

Ayağa

kalktım.

"Siktir git."

Kahkahası beni kapıdan dışarı kadar takip etti.

Arabama bindim ve gezintiye çıktım. Roman kendini sakinleştirmek için şelaleye baktı. Ben sürdüm. Şelaleden uzaklaşıp parka girdim, تنها bir yerde durup park ettim. Boş bir banka doğru yürüdüm ve ceketimi çıkardım. Oturdum, bacaklarımı uzattım ve ayak bileklerimi çaprazladım. Uzun nefesler aldım ve omuzlarımı yuvarlayarak güneşin ve sessizliğin işini yapmasına izin verdim. Birkaç dakika sonra kendimi daha iyi hissettim. Telefonumun vızıltısını duymazdan geldim ve huzura odaklandım. Park yakında daha kalabalık olacaktı, turistler ve yerel halk piknik ve eğlence için bölgeye akın edecekti ama şu anda oldukça ıssızdı.

Telefonum tekrar çaldı ve açtım. "Roman."

"Seninle dalga geçiyordum,

Aldo." "Bu gerçek mi?"

"O kadına nasıl baktığını gördüm. Nasıl tepki vereceğini görmek istedim. Haklıydım."

"Bu konu tartışmaya açık değil. O bir çalışan." "Kardeşlik yasağı maddemiz yok."

"Ben onun patronunun patronuyum. Bu bir insan kaynakları sorunu." "Ama ondan hoşlanıyorsun."

"Onu
tanımıyorum."

"Hala ondan
hoşlanıyorsun."

"Bana ihtiyacınız yoksa, ara verdim."

"Mola mı?" diye güldü. "Bu bir ilk." "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Telefonu kapattım. Bundan nefret ederdi ama hak etmişti. Ve haklıydı. Ondan hoşlanmıştım.

Ne lanet bir karmaşa.

Otele dönerken Violet'in oturduğu apartmana uğradım. Brian ve Fran dışarıda bahçeyi düzenliyorlardı. Bina çok bakımlıydı ve bundan büyük gurur duyduklarını biliyordum.

Brian elimi sıktı.

"Bayan Nelson'a yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Bana el salladı. "Harika görünüyor. Biraz şansı yaver gitmedi."

Fran başını salladı. "Dün gece ona çarşaf ve yastık götürdüm. Hiçbir şey olmadan kanepede uyuyacaktı."

Bu fikir hoşuma gitmedi. Nedense, onsuz olma düşüncesi beni rahatsız ediyordu.

"Teşekkür ederim." Elim cebime attım ve Brian'a biraz para uzattım. "İlk ve son."

"Bekleyebiliriz."

"Hayır. Ödemeye çalıştığında, ona halledildiğini söyleyin. Onunla konuşacağım." Durakladım. "Ama ona hemen bir şey söyleme."

Bakıştılar ama bir şey söylemediler. Brian parayı Fran'e uzattı. "Bunu kaydedebilirsin, tatlım."

Parayı aldı ve içeri girdi. Brian'ın elini tekrar sıktım. "Bir dahaki sefere bir gece için gelersen bana haber ver. Sana müessesenin büfesinde bir masa ayarlarım." Açık büfeye bayılırlardı.

"Teşekkürler, Aldo."

"Bayan Nelson'ın bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin." Başını salladı. "Söylerim."

Ertesi gece yorgundum. Kumarhane tıklım tıklımdı, saatler ilerledikçe gürültü seviyesi giderek artıyordu. Kahkahalar, sohbetler, makineler, kalabalık. Hepsi kabarıyor, nadiren azalıyordu. Kumarhane her zaman kalabalıktı ama yazın hafta sonları en çılgın günlerdi. Turistler, yerliler ve VIP'ler sürekli kapılardan içeri doluşurdu. Cumartesi akşamları ise en yoğun olanlarıydı. Roman ve ben yürüyor, el sıkışıyor, her türlü sorunu denetliyor, özel oyunların kurulmasına yardımcı oluyor, VIP'lerimizin mutlu olduğundan emin olmak için yapmamız gereken her şeyi yapıyorduk. Burada çok büyük miktarda para harcıyorlardı. Müstehcen bir şeydi.

Ayrıca sadece dışarıda bir gece geçiren sıradan insanların da memnun olmasını sağladık. İçecekler, atıştırmalıklar, yükseltilmiş yiyecekler, ücretsiz otopark. Birkaç ücretsiz şey ve ayrıcalıklı muamelenin zor kazanılan paraları tekrar geri getireceğini bilerek hepsini verdim. Bazı odaların neredeyse hiç kullanılmayacağını bilmeme rağmen otel de tamamen doluydu. Ciddi kumarbazların çoğu sabahın erken saatlerine, hatta daha geç saatlere kadar kumarhaneden ayrılmayacaktı.

Saatime baktım, gece yarısını geçtiğini görünce şaşırmadım. Acıkmıştım ve bir molaya ihtiyacım vardı. Normalde bir şeyler sipariş eder ve ofisime giderdim ama bu gece kendimi Rolling Dice'ın dışında buldum. Daha sessizdi ama hâlâ kalabalıktı. Bir an durup izledim, bakışlarım tek bir şeye odaklanmıştı.

Violet Nelson.

Bugün, puantiyeli eteği ve dar tişörtüyle üniformasını giydi. Bacaklarını çıplak bırakıyordu ve spor ayakkabılarla bile çok seksiydiler. Masaların arasında dolaşıyor, kahve fincanlarını dolduruyor, sipariş alıyor, bir profesyonel gibi tepsi taşıyordu. Wanda beni gördü ve yanıma geldi. "Bay Ricci."

"O nasıl?" Rahat görünmeye çalışarak sordum.

"O bir Tanrı vergisi. Dün gece erkenden geldi, menüyü ezberlemişti. Ona etrafı gösterdim ve yazılımı açıkladım ve bir saat sonra, bir aydır burada olduğunu düşünebilirsiniz. Aşçılar onu seviyor, diğer personel onun harika olduğunu düşünüyor ve müşteriler de aynı fikirde. Bahşışleri inanılmaz." Wanda hafifçe güldü. "Dün gece bir hata olduğunu düşündüğü için bir kısmını geri vermeye çalıştı. Mutfak kısmı çıkarılsa bile bahşışı herkesten fazlaydı. Bu gece de aynı şeyin olacağından şüpheleniyorum."

Başımı salladım, gizliden gizliye memnun olmuşum.

"Güzel."

"Masa ister misin?"

"Personel bölümünde." Bir süre rahatsız edilmek istemedim.

"Her zamankinden mi istiyorsun?"

"Lütfen."

"Nerede olduğunu biliyorsun."

Arka tarafa, biraz mahremiyet sağlayan bir köşeye doğru yürüdüm. İki kabin vardı ve şu anda ikisi de boştu. Birine geçtim, ceketimi çıkardım ve kollarımı sıvadım.

Bir süre sonra Wanda önüme vanilyalı milkshake koydu. "Sandviç hemen geliyor."

"Teşekkürler."

Soğuk shake'i yudumladım, tatlı içecek ferahlatıcı ve lezzetliydi. Etraftaki en iyi milkshake'ler bizdeydi. Gözlerimi kapadım, rahatladım ve sandviçimi bekledim.

Birkaç dakika sonra, başka bir personel köşeden dönerken bir ses duyuldu.

"Oh."

Bir şekilde onu o nefesli sestən tanıdım. Gözlerimi açtım ve Violet Nelson'ın el bakışlarıyla karşılaştım. Ben daha konuşmadan Wanda içeri girdi ve tabağımı önüme koydu. Violet'le bana baktı ve güldü. "İkizler." Sonra da gitti.

Violet'in tepsisine baktım ve kıkırdadım. İkimiz de Reuben sandviçi ve patates kızartması almıştık. Bir de vanilyalı shake. Diğer masaya doğru gitmeye başladı ve nedense ben elimi kaldırdım. "Bana katıl."

O içeri girdi ve ben de sandviçimi alıp büyük bir ısırık aldım. Sıcak konserve sığır eti ve keskin lahana turşusu damak tadıma çarptı ve inledim. "Lanet olsun."

Violet güldü ve onun ısırığı çok daha küçük olmasına rağmen aynı şeyi yaptı. "Bence buralardaki en iyi Reuben'i yapıyorlar. Dün gece ben de yedim."

"Katılıyorum. Yine de kulüp binasını deneyin. Ya da burgeri."

Shake'inden bir yudum alarak sırtıttı. "Her gece bu şekilde yersem, işe koşarak gitmem gerekecek."

Durdum, sandviç ağzıma doğru geliyordu. "Yürümüyorsun, değil mi? Çalıştığın vardiyada?"

"Oh hayır. Ben kullanırım." Gülümsedi. "Bize böyle harika park ücretleri vermeniz çok cömertçe."

Omuz silktim, rahatlardım. "İnsanların neye ihtiyacı olduğunu düşünmeye çalışıyoruz. Çalışanlarımızın mutlu olmasını istiyoruz." Milkshake'imden bir yudum aldım. "Wanda senin bir rock yıldızı olduğunu söylüyor."

Güldü. "Burası harika bir yer. İnsanlar çoğunlukla mutlu, yemekler güzel, diğer personel de iyi." Esnedi. "Saatlere alışmam gerekiyor. Ama iyi olacağım." Isırdı ve çiğnedi, sandviçini yuttu ve ketçaba buladığı patates kızartmasını yedi. "Bu arada, daire konusundaki yardımın için teşekkür ederim."

"İyi yerleştiniz mi?"

Kuru kuru güldü. "Çantalarımı açtım. Neyse ki orada bir kanepe vardı, o yüzden iyiyim."

İyi kelimesini neden bu kadar sevmediğimi merak ettim. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandım ve sandviçimi bitirdim. "Birkaç parça mobilyaya ihtiyacın var mı?"

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Her zaman bir şeyleri değiştiriyoruz. Daha yeni bütün bir katı yeniledik. Bir sürü şifonyerimiz, masamız, sandalyemiz var. İstediklerinizi seçebilirsiniz."

Bana şüpheyile baktı. "Ben sadaka kabul etmem."

Onun bağımsızlığını sevdim. Durumuna acımayı reddetmesini. "Her zaman önce personelin bir şeyler almasına izin veririz. Sonra geri kalanını bağışlarız."

Biraz yalandı. Bağış yaptık. "Oh. Bir şifonyer kullanabilirim, sanırım."

"Tamam. Sen seçmek ister misin?"

"Hayır, sadece biraz çekmece boşluğuna ihtiyacım var." "Tamam. Bir tane bıraktırırım."

"Um, belki bir lambanız varsa? Okumayı severim ve buradaki tek ışık tepe lambası."

"Evet. Onlardan bolca var."

Sandviçini bitirdi ve ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Bay Ricci."

"Rica ederim, Bayan Nelson."

"Arkadaşlarım bana Vi der."

Acı acı gülümsedim. "Bana Bay Ricci demek zorundasınız." "Biliyorum."

Sonra eğildi ve yanağımdan öptü. Hızlı ve beklenmedikti. Yumuşak ve

tatlıydı. "Teşekkür ederim Aldo," diye fısıldadı.

"Bir şey değil... Vi."

Birbirimize baktık. Aramızdaki sıcaklığı gizlemek mümkün değildi. Yaşayan, nefes alan bir şeydi. Parmaklarım ona dokunma isteğiyle titriyordu. Bedenim onu yakın hissetmek için can atıyordu. Onu ne kadar yaklaştırabilirsem.

Dürtülerime boyun eğmeden önce tabağını aldı ve gitti. Arkasından bakakaldım, cüretkârlığı karşısında eğlenmişim ve yanağımı tutuyordum. Neden, emin değildim.

Gülümsemem dışında.

Sonra milkshake'ini aldım ve bitirdim.

Dudakları aynı pipete değdiği için daha tatlı olduğuna emindim. Ama bu çılgınca ve imkânsızdı.

Değil mi?

BÖLÜM 5

ALDO

"T şapka bir." Etrafıma bakındım. "Şu lamba." Özellikle güzel bir sandalyeyi işaret ettim. Benim özel odamdakine benziyordu ama daha küçüktü. "Onu da ekle."

Otelin her katında farklı bir tarz, farklı mobilyalar vardı. Binada ne kadar yukarı çıkarsanız o kadar şatafatlı oluyordu. Roman, hangi katta olursa olsun en iyisini istemekte ısrarlıydı ve odaları denetlemekten ve hasar gördüklerinde ya da yorgun göründüklerinde mobilya ve demirbaşları değiştirmekten başka bir şey yapmayan bir ekip çalıştırıyordu. Her şey birinci sınıf olacak şekilde muhafaza edildi. Daha abartılı parçaların bazılarını alt katlara geri döndürdük, böylece onlar da üst düzey görünüyordu. Yılda en az bir kez depolama alanını temizleyerek çok fazla bağışta bulunduk. Onun için güzel, rahat, en kaliteli parçaları seçmeye özen gösterdim. Violet.

"Başka bir şey var mı patron?"

"Hayır. Öğleden sonra teslim et. Brian seni içeri alacak." Josh'a bir kâğıt uzattım. "Bunun gerçekleştiğinden emin ol."

Başını salladı. "Ona kendim bakacağım."

Yukarı çıktım, tatmin olmuşum. Vi'ye yardım etmiştim. Violet. *Bayan Nelson'a.*

Yaşayacak bir yeri, birkaç eşyası ve bir işi vardı.

Hayatıma devam edebilirdim. Onu düşünmeyi bırakabilirim.

Ofiste oturup bir fincan kahve doldurdum. Bir gün önce Nonna ile yediğimiz öğle yemeği her zamanki gibiydi. Kadın en sevdiğimiz yemekleri pişirmiş, ben de kalan yemekleri eve götürmüştüm. Her zaman bir bonus.

Bazı raporları taradım, gördüğüm dolar rakamlarından memnun kaldım. Roman da mutlu olurdu.

İçeri girdi, yorgun görünüyordu. Çoğu zaman uykusuzluk çekerdi. Bu durum gençlik yıllarında, babasının geceleri sinsice dolaşıp çocuklara sürprizler yapmaya hazırlandığı zamanlarda başlamıştı. Babası öldükten sonra da devam etti ve zaman zaman sağlığı için endişelendim. Geceleri kumarhanede dolaştıktan sonra birkaç saatlik uykulara dalıyordu. Bana malikanesinde daha iyi uyuduğunu söylemişti ama programı göz önüne alındığında, orada olduğundan çok daha fazla buradaydı. Nonna sürekli başının etini yiyordu ama o hiç değişmiyordu.

Ağır ağır oturdu.

"Malikanedeydin. Hiç uyumadın mı?"

Elini salladı. "Aklımda çok fazla şey var. Bu gece kalabalık başlamadan önce birkaç saat daha çalışacağım."

"Güçlü bir beden ve zihin için uyku gereklidir." "Sağ ol anne," diye cevap verdi, alaycılığı her halinden belliydi.

Kapı açıldı ve Luca içeri girdi, yüz ifadesi nötrdü, tavrı merak uyandıracak kadar durgundu. Biraz yorgun görünüyordu, ki bu onun için alışılmadık bir durumdu.

Roman ve ben birbirimize baktık.

"Hafta sonun nasıl geçti?" Hafifçe sordum.

"Bütün hafta sonu prensese bakıcılık yaptım." Luca oturdu ve kahveye uzandı. "Ona bugün bütün gün toplantılarda olduğumu söyledim. Maple'daki spa merkezinde." Roman'a ters ters baktı. "Bütün bir şımartılma gününün parasını sen ödüyorsun."

"O kadar kötü mü?"

Luca başını arkaya yasladı. "Başta ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Ağabeyinin ısrarla gitmek istediği her yere götürdüm onu. Çoğunlukla alışverişe.

Düşündüğüm gibi boş kafalı bir prensese benziyordu." Roman ve benim aramda bir bakış daha oldu.

"Sonra dün gece konuştuk. Gerçekten konuştuk. Bana kardeşinin hazırladığı listeyi yeterince yaptığını söyledi. Bana gerçekten ne yapmak istediğini söyledi." Kahvesinden bir yudum alarak durakladı. "İtiraf etmeliyim ki şaşırdım."

"Ne gibi?"

Ağzında bir gülümseme parıltısı belirdi. "Bowlinge gitmek istiyor. Sinemaya. Hiç taco yemedi. Sadece eğlenceli şeyler yapmak istiyor. Babası ve ağabeyi çok aşırı korumacı, hayatı onun için planlanmış. Onlara tapıyor ama kontrollerinden nefret ediyor." Elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Neye bulaştıkları hakkında bir fikri var ama derinliği hakkında değil. Bu kadar kısa bir ipucunda tutulmak onu sinirlendiriyor. Temsil ettiğim şey yüzünden benden nefret ediyordu. Ben de aynı şekilde hissediyordum." Bir an sessiz kaldı. "Kardeşinin düşündüğü gibi boş kafalı biri değil. İyi okumuş ve komik biri. Zeki."

Roman, "Ondan hoşlanıyorsun," dedi.

Luca kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. "Ona tahammül ediyorum. Ortak bir zemin bulmaya çalışıyorum. Bütün hafta burada, bu yüzden zamanımın çoğunu ona eşlik ederek harcamak zorundayım. Bana borçlusun."

Roman kaşlarını çattı. "Bugün geri döneceğini sanıyordum." "Kalmaya karar verdi."

"Ve sen de ona etrafı gezdirmeyi mi teklif ettin?" Gülmemeye çalışarak sordum.

Luca ters ters baktı. "Barışı korumak için." Başını iki yana salladı. "Şerefsizler." Kapıya doğru yürüdü. "Gidip biraz yiyecek alacağım, sonra da ofisinde buluşmak istiyorum Roman. Konuşmamız gereken işler var. Bazı yaşlı kadınlar gibi seninle güzel bir kızın dedikodusunu yapacak vaktim yok."

Kapıyı arkasından çarptı ve ben de sııttım. Roman bile eğlenmiş görünüyordu.

"Barışı korumak mı? Ben buna saçmalık derim," diye gözlemledim.

"Ona güzel bir kız dedi. Onu bowlinge götürüyor. Luca bowlingden nefret eder." Roman arkasına yaslandı. "Sanırım kardeşim çok fazla itiraz ediyor. Kızdan hoşlanmadığı için sinirleniyor."

"Sanırım haklısın." Çenemi ovuşturdum. "Bu ilginç olabilir." Başımı salladı, düşünceli görünüyordu. "Ben de öyle düşünüyorum."

Sonraki birkaç gün, hayat her zamanki gibi yoğun geçti. Ofiste çalıştım, katları gezdim, insanlarla tanıştım. Roman'la oturdum. Bazı toplantılarda ona eşlik ettim. Özel koruması vardı ama kumarhane dışındaki pek çok toplantıya onunla birlikte gittim. Ve içeride olan her toplantıya. Bana çok güvenirdi. Çoğu zaman malikanesine tek başına giderdi ama malikanesi iyi korunur ve güvenliydi, arabası da kurşun geçirmezdi.

O ve Luca iş yapma yöntemlerini değiştirmiş, eskilerle bağlarını koparıp yeni ittifaklar kurmuş olsalar da tehlike hâlâ pusuda bekliyordu. Roman sendika içinde Niagara bölgesini kontrol eden bir figüran olarak kaldı. Luca ise Büyük Toronto Bölgesi'ni idare ediyordu ve çok daha görünür ve çok daha ilgiliydi. Bölgede marihuana yetiştirilen çiftliklerin ve yasal mağazaların birçoğunun sahibi olarak yasallaştırılmış uyuşturuculara büyük ilgi duyuyorlardı. Ama aynı zamanda, ürünü perakende olarak satan yüzlerce mağazaya beyan edilmemiş bitkiler satarak çifte kazık atıyorlardı. Bu hassas bir dengeydi ama Luca bunu iyi başardı. Sendikadaki diğer bazı kişilerin uğraştığı ağır uyuşturucularla uğraşmayı reddettiler. Kardeşler sanatı da seviyordu ve kaçakçılıktan büyük kârlar elde ediyorlardı. Hâlâ yasa dışıydı ama pastadan aldıkları pay, babalarının örgüt içindeki geçmişine kıyasla daha az şiddetli ve kanlıydı. Ayrıca daha kârlıydı.

Roman'ın elinden gelse tüm bu işlerden elini eteğini çekip otellerine ve kumarhanelerine odaklanacağını biliyordum. Ama Luca'ya olan sadakati yüzünden bu işin içinde kalmaya devam etti. O hayata duyduğu arzunun azaldığını, zaman geçtikçe daha da uzaklaştığını görüyordum. Bazen tamamen ayrılmak istemesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Babası mezarında ters dönerdi. Umarım biliyordur ve acı çekmiştir.

Bazı siparişleri imzaladım ve ön büro müdürüne teslim ettim. "Bunlar potansiyel büyük harcamacılar. Kendilerini özel hissetmelerini sağlayın."

Maurice başını salladı. "Yapacağım."

Hiç düşünmeden ayaklarım beni Rolling Dice'ın girişine götürdü. Son zamanlarda kendimi sık sık orada buluyordum. Restoranı taradım, Vi görüldüğünde vücudum gerildi. Bugün siyah pantolon giymişti. Kıçını ve bacaklarını ikinci bir deri gibi sarıyordu. Beline kemer yerine parlak bir eşarp sarmıştı ve saçları geriye doğru taranmış, makyajı yerindeydi. Küstah, şımarık ve seksi bir garsona benziyordu. Gizlice onu izledim ve o beni görmeden geri çekildim. Diğer erkeklerin onu bu şekilde görmesinden nefret ediyordum ve ben de bundan nefret ediyordum.

Kendime lanet ederek kumarhaneye yöneldim. Durmam gerekiyordu ama bunu yapamıyor gibiydim. Roman öğrenirse beni acımasızca hırpalardı. Zaten Luca'nın durumundan fazlasıyla hoşlanıyordu.

Katta yürürken başımı salladım, bakışlarım sürekli odayı tarıyordu. Makineler doluydu, her yerde insanlar vardı ve gece henüz yeni başlıyordu. Çalışanlar içecek taşıyor, müşterilere yardım ediyordu. Kumarhanenin derinliklerine indikçe daha da sakinleşiyordu. Özel asansör ikinci kata çıkıyordu. Gerçek kumarın oynandığı yer orasıydı. Oyunlar, ağır toplar. Ne kadar uzağa giderseniz, odalar o kadar zenginleşiyordu. Sağduyulu, sessiz ve paraya batmış bir yerdi. Güç. Oraya "Merkez üssü" derdik.

Akşam için her şey hazırlanmıştı. Özel poker oyunları ayarlanmıştı. Yüksek silindirli oda hazır, her şey yerinde ve mükemmeldi. Yerler pırıl pırıldı. Salonun sonundaki tamamen camdan yapılmış kavisli pencereden Şelale manzarası muhteşemdi. Sadece ayrıcalıklı birkaç kişinin tanık olabileceği bir manzaraydı. Bu odadan başka bir yerden erişmek mümkün olmadığından, hiçbir zaman aval aval bakan ya da meraklı seyirciler olmazdı. Kurşun geçirmez cam ve dış taraftaki film, içeridekiler için, buraya girecek derin cebi ve bağlantıları olanlar için tam bir mahremiyet sağlıyordu. Bu oyunlara girmek için minimum teklif, ortalama bir kişinin bir yıllık maaşıydı. Bazen daha fazla.

Burası Roma'nın bölgesiydi. Burada kral oydu. Başını sallaması size daha fazla itibar kazandırırdı. Çenesinin basit bir eğimi sizi bir daha buraya adım atmaktan men edebilirdi. Onunla içki içmek, dirsek sürtmeye benzerdi.

Tanrı ile. Erkekler onu kıskanıyordu. Kadınlar onu istiyordu. Çoğunlukla hepsini görmezden geldi.

Her gece onun yanında yürürdüm, sürekli gölgesiydim. Onun olmadığı gecelerde, izinleri veren bendim. Kararları ben veriyordum. Bu güç bağımlılık yapıyordu ve aklınızı kaçırmamak için dikkatli olmanız gerekiyordu. Duygularınızı kapıda bırakır ve düşünme işini beyninize bırakırdınız. Başka bir şey değil. Bu bir işti ve biz onu böyle yönettik. Çok fazla kişinin başarısız olduğunu görmüştük.

Bu kabul edilemezdi.

Her şeyin mükemmel olduğundan emin olarak ofisime doğru yola çıktım. Şarküteriye gitme isteğime direnerek bir sandviç ve kahve sipariş ettim. Vi'yi düşünmeyi bırakmalıyım.

Kapının sessizce vurulduğunu duyduğumda, bana yemeğimi getiren kişiye içeri gelmesi için seslendim.

Ama herhangi biri değildi. Vi'ydi. Elinde bir tepsiyle içeri girdi ve kaşlarımı çattım. "Burada ne arıyorsun ve neden yemeğimi aldın?" İçimdeki öfkenin kabardığını hissederek ayağa kalkmaya başladım. "Tayin mi oldun? Mutlu değil miydin?"

Ses tonum karşısında gözlerini kırptırdı, sonra güldü. "Sakin ol, koca adam. Bu tarafa doğru yürüyordum ve Angie'nin tepsiyi getirdiğini gördüm. Seni görmeye geldiğim için ona senin için alacağımı söyledim." Tepsiyi masamın üzerine bıraktı. "Şarküteride gayet mutluyum." Sonra dudak büktü. "Oradan sipariş vermeliydin."

Oturdum ve kıkırdadım. "Sadece hızlı bir şeyler yemem lazım." Ona bakmamaya çalışarak sandviçimi aldım. Kahve sürahisini alıp fincanıma doldurduğunda irkildim. Bana doğru uzattı, sonra oturdu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Sesim hırçınlaşarak sordum.

"Brian'a ilk ayın kirasını vermeye çalıştım ama o benimle ilgilenildiğini söyledi. Bu konuda ne bilebileceğinizi merak ediyordum. Son ayın da karşılandığını söyledi." Bacak bacak üstüne attı, bir ayağını tedirginlikle salladı ve kendini kavgaya hazırladı.

Ona takılmadan edemedim. "Benim bununla bir ilgim olduğunu sana düşündüren ne?"

Gözlerini devirdi ve başını savurdu. Saçlarının başına yapışması çok seksiydi ve sürdüğü siyah göz kalemi gözlerinin hareketini vurguluyordu. "Sanki başkası yapardı da. Beni oraya sen soktun. Mantıklı ama sana sadaka kabul etmediğimi söylemiştim."

Neyse ki hazırlıklıydım.

"Evet, ilk ve son ödemeyi ben yaptım." Üzerime cehennem ateşi yağdırmadan önce elimi kaldırdım. "Kumarhane adına. Krediyi geri ödemek için çekinizden para çekilecek. Sizi finansal olarak kötü bir duruma sokmayacak kadar küçük."

Bana inanmadı. Dudaklarını büzdü ve ayağını tekrar sallamaya başladı. Zihninde taşaklarımı tekmelediğini hayal ediyordum.

Telefonu açtım ve dahili numarayı tuşladım.

"Muhasebe. Ben Eleanor," diye bir kadın sesi cevap verdi.

"Eleanor, ben Bay Ricci. Geçen gün seninle konuştuğum konu hakkında. Yerine oturdu mu?"

"Krediyi geri ödemek için maaş ayarlaması" -biraz kağıt karıştırıldı- "Violet Nelson? Evet, efendim. Halledildi."

"Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım ve gözleriyle karşılaştım. Çok güzellerdi, hatta kızgın ve sinirliydiler. Duyguları yanaklarına pembe bir renk veriyordu, bu da ona yakışıyordu.

"Bu alışılmışın dışında görünüyor."

Omuz silktim, içten içe onun ruhunu seviyordum ama bunu kazanmaya kararlıydım. "Biz sizin bildiğiniz işverenlerden değiliz, kabul ediyorum. Biz insanlarımızla ilgileniriz." Sonra onu daha da kızdırmak için yangına körükle gittim. "Bu akşam işten eve döndüğünüzde mobilyalarınız orada olacak. Bir sandalye ekledim."

Bir nefes verdi ve bir şey söylemek istediğinden emindim ama ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Bay Ricci. Nezaketiniz için minnettarım. Çok naziksınız.

cömert."

Kapıda durakladı. "Ve izleyen tek kişi sen değilsin... *Aldo*. Benim de gözlerim var." Gülümsedi. "Sandviçinin tadını çıkar."

Ve gitti.

Arkama yaslandım, onun filtresizliği ve alınganlığı beni bir kez daha eğlendirdi.

Geri ödenecek bir kredi olmadığını öğrenirse ne olacağını merak ediyordum. Eleanor'la çeklerinden fazladan vergi kesilmesi ama bunun ayrı bir satırda ve garip bir kodla listelenmesi için anlaşılmıştı. Violet vergilerini ödediğinde o parayı geri alacaktı. Bu gerçekleşene kadar şarküteriden ayrılıp daha iyi, daha uzun vadeli bir işe gireceğini ve bu konuda iki kez düşünmeyeceğini varsaydım.

Beni de unuttuğuna şüphe yok.

Sandviçimi bıraktım, artık aç değildim.

VI

Daireme döndüğümde saat ikiyi çoktan geçmişti. Yorulmuştum. Yoğun bir gece olmuştu. Bir an durdum, kafam karıştı, sonra Aldo'nun buraya mobilya getirdiğini söylediğini hatırladım.

Elimi uzun şifonyerin üzerinde gezdirdim, ışığı kontrol ettim ve gönderdiği sandalyeden memnun kaldım. Kanatlı bir koltuktan ve oteldeki her şey gibi Şelalenin renklerini taşıyordu. Beyaz, gri, mavi, turkuaz; nereye baksanız sürekli değişen suyu görüyordunuz. Sandalye gri ve maviydi, neredeyse yeni durumdaydı ve kitap okumak ya da televizyon izlemek için mükemmel bir yerdi. Gerçi benim yoktu.

Bitkin bir halde hazırlandım ve kanepeye uzanıp çabucak uykuya daldım. Sabah kahve yaptım ve tatmin olana kadar eşyaların yerini değiştirmek için biraz zaman harcadım. Hurdacıya birkaç kez gitmişim ve

Artık olmazsa olmazlar. Bir kahve makinesi, birkaç tava, bir kurabiye tepsisi ve kendi yatak takımım. Küçük şeylerin çoğunu dolar mağazasından temin ettim. Tabaklar, bardaklar, bardaklar, mutfak eşyaları ve diğer ufak tefek şeyler. Çoğu şeyden sadece iki tane aldım, çünkü akşam yemeği partileri vereceğimden şüpheliydim, ama yedek bir tabağımın olması güzeldi. Wanda'nın alabileceğimi söylediği, şarküteride sürekli değiştirdikleri reklamlardan bazı rulo posterler almıştım. Onları duvarlara astım, böylece ev o kadar da çıplak görünmüyordu. Resimler Şelale manzaralarıydı ve parlak ve güzel görünüyordular. Ne kadar kalacağımı bilmediğim için fazla bir şey yapmak istemiyordum ama etrafa baktıkça kendimi iyi hissediyordum. Küçüktü ama benimdi.

Gevşek döşeme tahtasını kaldırdım ve kumarhaneden eve getirdiğim düz kutuyu çıkardım. Bahşiş paramı saydım, şok olmuştum. Bazı geceler üç yüz dolardan fazla nakit kazanıyordum. Çoğu gece en az iki yüz dolardı. Ve kredi kartı satışlarından bir sonraki çekime eklenecek toplam bahşiş parasını gördüm. İlk önceliğim ilk ve son ayın kirasını ödemektir ama görünen o ki bu çoktan gerçekleşmişti.

Paraya baktım, kutuya geri koydum ve gevşek döşeme tahtasının altına sakladım. Yeni berjer koltuk üzerine oturdu, böylece fark etmediniz.

Bir kahve daha doldurdum ve kanepeye oturdum. Düzgün bir yatak almam gerektiğini biliyordum ama erteliyordum. Kanepesi şimdilik yeterince rahat. Bunu karşılayabilirdim, özellikle de kira için büyük bir nakit harcamam olmadığından, ama biraz bekleyecektim.

Aldo tekrar aklıma geldi. Dün onu görmeye gittiğimde yorgun görünüyordu. Nedense onu masasında tek başına sandviç yerken görmek beni rahatsız etmişti. Neden, hiçbir fikrim yoktu.

Çalışırken onu birkaç kez fark etmiştim. Ön lobide bazen Bay Costas'ın yanında, bazen de tek başına yürüyordu. Birkaç kez sanki bir şey arıyormuş gibi restoranın içine baktığını gördüm ama Wanda sık sık her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için geldiğini söyledi. İtiraf etmeliyim ki biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Küçük bir parçam beni aradığını umuyordu.

Dün bile bakışlarının üzerimde nasıl oyalandığını gördüm. O kadar yoğundu ki, sanki benim görüntümü kafasında yakıyormuş gibi hissediyordu. Ona baktığımı biliyorum. Sert, erkeksi bir şekilde yakışıklıydı. Ama konuştuğunda sesi sakın ve mesafeliydi ve hissettiğim sıcaklığı hayal edip etmediğimi merak ettim.

Geçen hafta düşüncesizce yanağını öptüğümde, teni dudaklarımın altında pürüzsüz ve sıcaktı. Odunsu ve temiz kokusu bana çarptı ve kafamı doldurdu. Şaşkın görünüyordu ama kızgın değildi. Dün yine kokusunu alabiliyordum, masanın karşısında oturuyordu, kokusu hoş ve sıcaktı. Parayla ilgili açıklaması kabul edilebilirdi, ancak yine de söylediğinden daha fazlası olduğu hissine kapıldım.

Bay Ricci'nin birçok katmanı olduğuna ve gerçek kişiliğini çok iyi sakladığına karar verdim. Aptal değildim. Roman Costas'ın kim olduğunu ve sadece bir otel/kumarhane sahibi olmadığını anlamıştım. Bu da Aldo'nun da en az Roman kadar yasadışı işlerin içinde olduğu anlamına geliyordu, çünkü onun sağ koluydu. Ama her ikisinde de para ve güç dışında başka şeyler olduğunu da hissediyordum. Konuştuğum herkes bu adamlar hakkında olumlu şeylerden başka bir şey söylemiyordu. Çalışmak için ne kadar harika olduklarını. Bazılarının saf olduğunu ve onların sendika adamı olduğunu bilmediğini fark ettim ama yine de saygı ve hayranlık görüyorlardı. Bu konuda söylenecek çok şey vardı.

Bazen, Aldo'nun ifadesinde bir şey vardı. Sesinde. Onda insanların bildiğinden daha fazlası olduğunu hissediyordum. Roman'a karşı duyduğu koruma içgüdüsünün, değer verdiği herkesi örtbas edeceğini düşünüyordum. Ve Tanrı ona karşı gelmenizi yasakladı. Ölümcül olabilirdi.

Yatakta nasıl olacağını düşündükçe ürperiyordum. İçine attığı tüm o güç ve kaynayan duygular dışarı çıkıyordu. Ağzının benimkinin üzerinde nasıl hissedeceğini. Ortaya koyacağı kontrol. Meme uçlarım gerildi ve sadece bunu düşünerek bacaklarımın arasında bir ağrı hissettim.

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Öğrenmek için asla şansım olmayacaktı. Ama bu, aklımdan geçen düşünceleri durdurmadı.

Ya da duşta klitorisimle oynayan parmaklarım, orgazm olurken Aldo'nun adını inlemem.

İki kere.

BÖLÜM 6

ALDO

Tertesi Pazartesi, Roman ve ben ana girişin zeminini geçtik, adımlarımız normalden daha yavaştı. Her yere bakıyor, gizlice her ayrıntıyı kontrol ediyordu. Mükemmellik istiyordu, ısrarla Lobi, müşterileri için ilk izlenimdi ve şaşırtmasını istiyordu.

Işıklandırılmış fiskiye patladı, su cam ve kristal katmanların üzerinden aktı, ışıklar suyun akışı altında dans etti. Tepedeki cam kubbe güneş ışığında parlayarak gösteriye katkıda bulunuyordu. Büyüleyiciydi ve lobideki en sevdiğim şeylerden biriydi. Müşteriler ve personel buna bayıldı. Yerler pırıl pırıldı, yüzeyler tozdan ve parmak izinden arınmıştı. Resepsiyon meşguldü, giriş yapanlarla nazik ve verimli bir şekilde ilgileniliyordu. Roman'ın konuklar için ısrarla istediği istasyona kadar her şey iyi görünüyordu. Soğuk su, sıcak kahve ve çayın yanı sıra küçük atıştırmalıklar yedi gün yirmi dört saat tüm konukların hizmetindeydi. Bu alan sürekli kontrol ediliyordu ve başıboş gezenlerin içeri girip bir ziyafet çekmemesini sağlamak için konsiyerj masasının yanında bulunuyordu.

Roman memnun bir şekilde başını salladı, adımları hızlandı. Kumarhaneye doğru gidiyorduk ki adımları durakladı ve bir küfür mırıldandı. "Lanet olsun."

Bakışlarını takip ettim, Mason Miller'ın lobide adım adım ilerlediğini gördüm, yüz ifadesi karanlık ve öfkeliydi.

Roman kavgaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını sıvazladı. Boğazımı temizledim. "Şu anda halkın içindeyiz."

"Farkındayım."

Mason, Roman'ın önünde durdu, arkasında iki adam vardı. "Kız kardeşim nerede lan?"

Roman başını eğerek onu inceledi. "Sanırım kiminle konuştuğunu unutuyorsun," dedi yumuşak bir sesle, sesindeki alt akıntı açıldı.

Mason gözlerini kıstı ama sesini alçalttı ve saygılı bir ton takındı. Akıllı adam.

"Merhaba Roman. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sizi *şehrime* getiren nedir?" dedi ve Mason'ın kendi bölgesinde olduğunu vurguladı.

"Haydut kız kardeşimin yerini bulmaya çalışıyorum."

Roman kaşlarını çattı. "Onunla en son konuştuğumda Luca hafta sonu eve gideceğini söylemişti."

"Eve gelmedi. Bana bir sesli mesaj bıraktı ve kararını verdiği anda programını bana bildireceğini söyledi. O zamandan beri ona ulaşamadım."

"Ve sen bana geldin çünkü...? Luca ile temas halinde ve Toronto'da olman gerekmiyor mu?"

Mason telefonunu kaldırdı. "Aramalarım geri dönmedi. Kardeşin de öyle. Takip cihazım bana onun burada olduğunu gösteriyor. Cumartesi günü kapalıydı ve bu sabah canlandığında onu *bu* otelde gösterdi." Sesini alçaltarak bir adım öne çıktı. "Eğer kardeşin kız kardeşimle taşak *geçiyorsa*, onun işini bitiririm."

Roman homurdandı. "Sıraya girmeniz gerekebilir."

Roman bana baktı, ben de resepsiyona yöneldim ve Maurice'ten ihtiyacım olan bilgileri almasını istedim. "Luca bu hafta sonu süitine giriş yaptı mı?"

"Hayır. Boş görünüyor.

Ama..." "Ama?" Ben sordum.

"Pazar günü erken saatlerde onu burada gördüm. Sonradan aklımdan çıkmış ve kontrol ettiğimde süitinin kullanılmadığını gördüm. Ancak daha önce raporları incelerken kredi kartını gördüm."

"Yani farklı bir odaya giriş yaptı ve parasını mı ödüyor?" Kafam karışmıştı.

"Sanırım öyle. Masada değildim. Genç personelin onu tanıyacağından şüpheliyim."

"Hangi oda?"

Ekrana dokundu ve ben de gözlerimi açarak okudum. "Hâlâ orada mı?"

"Çarşambaya kadar dolu."

"Teşekkür ederim."

Roman'a doğru yürüdüm.

"O burada mı?" Roman sordu. "Telefonuna cevap vermiyor."

"Evet."

"Mason'ı ofisime götür. Ben gidip Luca'yı bulacağım ve bu işi

halledeceğiz." "Bir kelime," dedim sessizce.

Roman kaşlarını çatarak kenara çekildi, bakışları öfkeliydi. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Sanırım gidip onu

getirmeliyim." "Neden?"

"Luca başka bir odaya giriş yaptı, kendi süitine değil."

"Bunu neden yapsın ki?"

Bizi izleyen Mason'a baktım, bakışları karanlık ve yoğun. Roman'ın yüzünü görmemesi için kendimi ona doğru çevirdim.

"Balayı süitine giriş yaptı, Roman. Ve yalnız değil." Roman'ın kaşları havaya kalktı. "*Vay anasını.*"

Roman, Luca'yı getirmemin daha iyi olacağına karar vererek Mason'a üst kattaki özel ofise kadar eşlik etti. Mason'ın adamları ana katta kaldı.

Üst kattaki ofis Roman'ın genellikle kendi çevresi dışındakileri getirdiği bir yer değildi ama bunun hoş olmayacağını bildiğine dair bir his vardı içimde. Fazladan cesetler hoş karşılanmazdı. Şaşırtıcı bir şekilde Mason itiraz etmedi.

Luca'yı almak için balayı süitine gittim. Mason'a kız kardeşinin hâlâ Toronto'da olduğunu ve burada başka biriyle birlikte olduğunu söyleyeceğini umuyordum. Onu kaybetmemesi için Tanrı'ya dua ettim. Ya da daha kötüsü, balayı süitinde onunla birlikte olmaması için. Silahımda onu ve Roman'ı koruyacak kadar mermi olduğundan emin değildim.

Luca üzerinde sadece bir bornoz ve kaşlarını çatmış bir halde kapıyı açtığında umutlarım suya düştü. Arkasından, gördüğüm bir resimden tanıdığım bir kadın geliyordu. Orta boylu, altın sarısı saçları, koyu renk gözleri ve güzel bir gülümsemesi vardı. Çekici ve zeki görünüyordu. Ama şu anda dağınık ve yorgun görünüyordu. Şu anda tamamen yanlış türden bir yorgunluk.

"Burada ne halt ediyorsun, Aldo?"

Arkasındaki kadını gösterdim. "Mason burada. Onu arıyor."

Nefes nefese kalmıştı, Justine olduğundan hiç şüphem yoktu. Luca yüzünü buruşturdu. "*Lanet olsun.* Daha zamanımız var sanıyordum."

"Roman'ın ofisinde. Hemen gelmen gerekiyor." Durakladım. "Ya da giyindikten sonra."

Gözlerini kapattı. "Bize on dakika ver."

"Bekleyeceğim."

"Ben yolumu biliyorum."

"O olmadan o ofise girmeyeceğim. Mason çok kızgın ve tetikte. Sen bir prensesle salam saklambaç oynayasın diye taşaklarımı vurdurmayacağım."

"Hey," diye tersledi Luca. "Karıma biraz saygı göster." Ona bön bön baktım.

Karısı mı?

Lanet olsun, bu düşündüğümünden de kötüydü. "Bekleyeceğim."

Ofisin kapısını açtım, önce ben girdim. Arkamda Luca, Justine'in elini sıkıca tutuyordu. Roman ve Mason ellerinde viski bardaklarıyla çoktan ayağa kalkmışlardı. Mason Luca ve Justine'in arasına baktı, bakışlarında öfke vardı.

"Eğer kız kardeşimle oynadıysan, seni bitiririm." Boş bardağını Roman'ın masasına çarptı. "Hepinizi öldüreğim."

Ben daha konuşmadan Justine konuştu. "Sakin ol Mason. Duman üflemekten hiç yorulmadın mı? Kimse kimseyi öldürmüyor."

Roman dikkatini Luca'ya odakladı. "Açıkla. Bu hafta sonu eve gideceğini söylemiştin. Neden burada, seninle birlikte, benim otelimde ve neden kardeşinin telefonlarına cevap vermiyor?"

Justine yine sözlerini kardeşine yönelterek konuştu. "*O* konuşabilecek durumda. Telefonumu kapattım çünkü gece sınırı geçmeye gittim Mason. Uzakta geçirdiğim zamanı bölmeni istemedim. Sorularını bana yöneltebilirsin Roman. Ağabeyimin benim boş kafalı olduğumu düşündüğünü biliyorum ama aslında konuşabilir ve kendi adıma düşünebilirim."

Luca kıkırdadı, onu kendine çekti ve başına bir öpücük kondurdu. "İşte benim kızım."

Mason homurdanarak silahına davrandı ama ben başımı sallayarak silahımı çektim. "Hepimizin pişman olacağı bir şey başlatmayalım. Bırakın hanımefendi konuşsun."

"Teşekkür ederim, Aldo."

Cevap vermedim ama ona karşı içten içe bir saygı hissettim. Yine de ona gerçek haberi verdiğinde silahımı kullanmak zorunda kalacağımdan endişeliydim.

"Neden sınırı geçtin? Sana ülkeyi terk etmen için izin vermedim," diye öfkелendi Mason. Luca'ya ters ters baktı. "Ona izin verirken aklından ne geçiyordu?"

Luca başını salladı. "Kız kardeşine hiçbir şey için *izin vermiyorum*. O kendi başına bir birey. Kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadın. Onu gerçekten tanımalısın. O inanılmaz biri."

Roman şaşkınlık içinde Luca'ya bakıyordu. Luca'nın bir sonraki sözleri neredeyse onu uçurumun kenarına getirecekti. Normalde soğukkanlı olan yüzü şok içinde soldu.

"Justine'i Vegas'a götürdüm. Evlendik."

Odadaki hiç kimse kımıldamadı. Gözünü bile kırpmadı. Luca konuşmaya devam etti. "Karım her zaman Şelaleleri görmek istediğini söylerdi, bu yüzden evlendikten sonra buraya uçtuk ve ben balayı süitini aldım. Şehirdeki en iyi manzara. Boş bulduğumda şaşırdım ama bundan faydalandım. Bu işe aldırmayacağından emindim kardeşim." Sanki tüm bunlar bir şakaymış gibi Roman'a göz kırptı.

Çok kötü bir tane.

İlk konuşan Roman oldu. "Sen... *evlendin*..." "Evet."

"Justine'e."

"Evet."

"Onu iki haftadan daha az süredir tanıyorsun."

Luca gülümsedi. "Onu bırakma düşüncesine dayanamadım."

"Son konuştuğumuzda birbirinize zar zor tahammül edebiliyordunuz."

Luca omuz silkti. "Gerçek kadını tanıdım."

Mason doğrudan Justine'le konuştu, ses tonundan öfke ve buz damlıyordu. "Bugün benimle eve geliyorsun."

"Hayır, değilim."

"Evet, öyle. Bu saçmalığı iptal ettireceğiz ve kimsenin bundan haberi olmayacak." Justine kollarını kavuşturdu. "Fesih için çok geç."

Mason'ın öfkeli ifadesi ölümcül bir hal aldı. Eli tekrar silahına doğru hareket etti ve ben de başımı sallayarak uyardım. "O ellerini görebileceğim bir yere koy. Kız kardeşin odada olsa bile seni vururum."

"Sana izin verirdim," diye alay etti omuzlarını dikleştirerek. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Luca onun kollarını kavradı. "Karımı almana izin vermeyeceğim."

Mason öfkeli bir kahkaha attı. "Başka seçeneğin olmayacak. Seni öldüreceğim."

Justine başını sallayarak Luca'nın önüne geçti. "Onu incittin, beni incittin. Ve seni asla affetmeyeceğim Mason."

Gözlerini ona dikti. "Müzeler ve galerilerle dolu bir hafta sonu için gelmen gerekiyordu."

Güldü. "Onlar senin seçimlerindi. Onları seni memnun etmek için yaptım. Luca beni gerçekten gitmek istediğim her yere götürdü. Konuşmalarımı dinledi. Hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendirdi. Onu seviyorum Mason. İçimdeki her şeyle. Hızlı olduğunu biliyorum ama gerçek. Ben burada kalıyorum. Kocamla birlikte. Ya kabul edersin ya da savaşırsın. Eğer savaşırsan, seninle bir daha asla konuşmam."

Şok geçirmiş bir halde bakakaldı. "Baba,

anne..." "Bunu kabul etmek zorunda

kalacaksın. Ben gitmiyorum."

Yaşadığı şoktan kurtulmuş gibiydi. "Sana söylediğimi yapacaksın-"

Luca onun sözünü kesti, Justine'i arkasına kaydirdi ve ters ters baktı. "Karımla saygılı bir şekilde konuşacaksın ve artık onun üzerinde kontrolün olmadığını hatırlayacaksın. O kendi başına bir birey ve ben onun seçimlerini koruyacağım. Onu koruyacağım."

"Bu bir savaş."

Roman masasının arkasından çıktı. "Yoksa bu aşk mı?" dedi sessizce. "Luca'nın saygıdan ve açık düşünceden başka bir şeyle hareket ettiğini hiç görmedim. Onunla evlenmek için sorumluluğu ve mantıklı düşünmeyi bir kenara bıraktığına göre kız kardeşini çok seviyor olmalı."

"Onu seviyorum. Beni mutlu ediyor."

Buz gibi bir sessizlik çöktü, odadaki herkes bir sonraki adımdan emin olamayarak dondu kaldı. Sanki başlamak için bir işaret bekliyorduk.

"Bowling yüzünden mi?" Odayı aydınlatmaya çalışarak sordum.

Luca güldü, Roman da ona katıldı. Mason şaşkın görünüyordu, Justine ise eğlenerek başını salladı. Roman silahımı indirmemi işaret etti. Öyle yaptım ama kaldırmadım. Mason'ın kafasında zonklayan damar için endişeleniyordum.

Luca karısına şefkatli bir ifadeyle bakarak, "O yaptı," diye cevap verdi. "O Luca'yı gördü. Ben de Justine'i gördüm. Önemli olan tek şey buydu."

Mason onlara baktı, omuzları yenilgiyle çökmüştü.

"Babam Vegas düğününü kabul etmeyecek."

"O zaman tekrar evleniriz. İşte. Ama artık yasal olarak evli olduğumuz gerçeğini hiçbir şey değiştiremez. O benim." Luca sahiplenici kolunu Justine'e dolayarak onu kendine çekti. "Gitmesine izin vermeyeceğim."

Mason üzüntüyle başını sallayarak başını eğdi. "Neden onu galerilere götürmedin Roman? Seninle güvende olacağını biliyordum. Çoğu insana çekici gelmiyorsun."

Roman eğlenerek başını geriye attı ve ben de sııttım. Bu doğrudu. Kendisinden hoşlanmanızı istemediği sürece Roman sizin fikirlerinizi umursamazdı. Mason'a bakıcılık yapmakla hiç ilgilenmemişti ve işi Luca'ya devrederek onları kendi yollarına sokmuştu.

Roman Luca'ya yaklaşarak elini uzattı. "Tebrikler, ağabey." Justine'e nazikçe gülümsedi. "Ailemize hoş geldin." Kadın ona sarılırken Luca şaşkın görünüyordu. İnsanların kendisine dokunmasına alışık değildi ama garip bir şekilde de olsa bunu kabul etti.

Mason iç çekti. "Konuşmamız gerek." Justine'e baktı. "Yalnız."

Luca sinirlendi ama Justine başını salladı. "Sorun değil. Süite gidelim." Roman gülümsedi, ifadesi nötrdü. "Aldo size eşlik edecek."

Bir sorun çıkarsa diye beni kapının dışında istediğini biliyordum. Mason reddetmedi, cesaret edemedi.

Roman Luca'ya döndü. "Bu bize de konuşma fırsatı verecek."

Konuşmadan önce daha fazla bağırış çağırış olacağını hissediyordum ama kapıyı açtım ve Mason'ın önümden gitmesine izin verdim. Justine durakladı ve Luca'yı öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "Yakında görüşürüz."

"Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Ona öyle geniş bir şekilde gülümsedi ki, ben bile onun şefkatini hissettim. "Biliyorum."

Luca yaklaşık yarım saat sonra koridorda adım atarak belirdi. Dik duruyordu ve üzerinde herhangi bir yara izi görmemiştim, bu yüzden Roman'la yumruklaşmadıklarını, gerçekten konuştuklarını varsaydım. Durakladı. "Orada her şey yolunda mı?" Benim koruduğum kapalı kapıyı gösterdi.

Başımı salladım. "Birkaç kez sesler yükseldi ama ciddi bir şey olmadı." Sırıtmak zorunda kaldım. "Senin kadın kardeşinin saçmalıklarına aldır mıyordu. Çok alıngan biri."

"İnanılmaz biri," diye kabul etti. "Çok zeki ve meraklı. Ağabeyi ve babası onu nasıl bir kadın olarak sakladıkları hakkında hiçbir fikre sahip değiller. Onu korumaya çalışmakla o kadar meşguller ki, ruhunu elinden alıyorlar." Başını iki yana salladı. "Annesine, teyzesine ve kız kuzenlerine çok yakın. Ve birkaç arkadaşı var. Onları özleyecektir, ama burada olmak istiyor."

burada benimle. Benimle olmak için her şeyden vazgeçecek, her şeye bulaştığını bilse bile. Onun uçuşmasına izin vermeyi planlıyorum. Onun yükselişini izlemek istiyorum. Bence bunu izlemek inanılmaz olacak."

Onu omzundan alkışladım. "Tebrikler." Durakladım. "Roman iyi idare ediyor mu?"

Gülümsedi. "O iyi. Şoku atlattı. Mason'ı hallettikten sonra onu Nonna'yla tanıştıracam. Bence onu çok sevecek."

Elimi uzattım. "Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim."

Gülümsedi ve uzattığım avucumu sıktı. "Teşekkürler, Aldo."

"Kalmamı ister misin?"

"Hayır. Mason'la şimdi ilgileneceğim. O Justine'i seviyor ve aptalca bir şey yapmaz."

Elimi cebime attım ve Mason'ın silahından çıkarması için ısrar ettiğim mermileri Luca'ya uzattım. "Küçük bir ekstra sigorta."

Güldü ve onları cebine koydu. "Eminim Justine şimdiye kadar sihrini konuşturmuştur ama yine de teşekkürler."

O içeri girdi, ben de Roman'ın yanına gittim. Masasındaydı, dirseğinin dibinde bir bardak viski daha vardı. Gözleriyle karşılaştım ve yeni bir bardak aldım, bardağa bir yudum döktüm ve bir yudum aldım.

"Bu ilginçti."

Arkasına yaslandı. "Hâlâ düşünme aşamasındayım." Başını iki yana salladı. "Luca. Dengeli, her zaman kontrolü elinde tutan, asla sakinleşmeyen Luca. Evli. Bir an için tanıdığı bir kadınla."

"Daha garip şeyler de oldu."

"Farkındayım." Viskisinden bir yudum aldı. "Onu kaplıcadan aldığı gün Maple II'ye yemeğe gittiklerini ve kadının biraz sarhoş olup her şeyden bahsetmeye başladığını söylüyor. Hayatından. Ailesinden. Ona on altı yaşındayken okuldan eve dönerken sokakta kaçırıldığını söylemiş. Zekiymiş ve kaçmayı başarmış ama ondan sonra babası

ve kardeşi güvenlik konusunda acımasızdı. Olaya karışanları bulduklarında bile asla vazgeçmediler. Kaçmak için can atıyormuş. Ona kendisini kaçış olarak görmediğinden emin olup olmadığını sordum ama hayır dedi. Ve o aşık. *Kahretsin, aşık olmuş.*" Başını iki yana salladı. "Daha önce ondan bahsettiği gibi birinden bahsettiğini hiç duymamıştım. Kız onu büyölüyor. O gecedan beri ayrılmadıklarını itiraf etti. Bir daha asla onsuz olmak istemiyor."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Onunla birlikte ailesiyle tanışmaya ve müzikle yüzleşmeye gidiyor. Umarım bir şey başlatmaz, aramızda o kadar sıkı bir bağ yok. Onun ailesi bize kıyasla küçük patatesler. Ama onunla gitmeye, eşyalarını geri getirmeye ve onunla bir hayat kurmaya kararlı. Burada evlenmek istiyor, ben de ona organizasyon koordinatörümüz Judith ile görüşüp bu işi halletmesini söyledim. Ona önceliği olduğunu haber vereceğim. Yakında istiyor." İcini çekti ve yüzünü ovaladı. "Yardım etmek için Ottawa'ya gitmem gerekebilir."

"Sorun değil. Burayı koruyabilirim."

Başını arkaya yasladı. "Bu saçmalığı yapacağını bilseydim, onu galerilere kendim götürürdüm."

"Hayır, yapmazdın," diye alay ettim. "Onun mutlu olmasını yadırgamazsın."

"Onu mutlu etmeye devam ettiğİ sürece."

"Roman," dedim. "Birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm. İkisi de numara yapmıyordu."

Acımasızca gülümsedi. "Biliyorum."

"Eğer bir sorun çıkarsa, onun arkasını kollarız."

Başını salladı. "Evet, öyle yapacağız." Sonra sırttı. "Ama süitin parasını o piç ödüyor. Başıma bir sürü bela açtı ve bunu karşılayabilir."

Güldüm. "Not edildi."

BÖLÜM 7

ALDO

I o akşam çok yorgundum. Luca'yla yaşadığım dram, otel ve kumarhanede geçirdiğim yoğun bir gün derken, toparlanmaya hazırdım. Ama karnım gurulduyordu ve bir şeyler yemem gerekiyordu. Rolling Dice'a gittim, içeri girdim ve mekânı taradım. Bir an için göğsümde bir şey gerildi, sonra Vi görününce rahatladım. Bugün yeni bir üniforma giymişti; kırmızı pedallı ayakkabılar ve kıvrımlarını saran siyah-beyaz puantiyeli bir bluz.

Kıyafet bacaklarını ve seksi göğüs dekoltesini mükemmel bir şekilde gösteriyordu. Pantolonum aniden biraz dar geldi ve kimse fark etmeden oturdum. Vi geldi

kaşlarını çatarak. "Personel bölümünde oturmak istemez

misin?" "Hayır. Orası sessiz. Kimse beni rahatsız

etmez."

Başını eğip beni inceledi. "Yorgun görünüyorsun."

"Uzun bir gündü."

"Her zamankinden mi

istiyorsun?" "Lütfen."

Telefonumu çıkardım, bakıyormuş gibi yaptım ama gizlice onun uzaklaşmasını izledim.

Kahretsin, gelirken olduğu gibi giderken de çok seksiydi.

Onun başka bir şekilde boşalacağı düşüncesi kafamı doldurdu. İçine girdiğimde sikimin etrafına sarılmıştı, zevk çıgıkları havayı dolduruyordu.

Temizlemek için başımı salladım.

Bu şekilde düşünmeyi bırakmalıyım. O bir çalışandı. Hayatını arayan bir kadın. Burada uzun süre kalmayacaktı ve karar vermesine yardımcı olmak için ona sunabileceğim hiçbir şey yoktu. Ortak olacak biri değildim. Tek seferlik bir şeydim.

Ve her nasılsa, bundan daha fazlasını hak ettiğini düşündüm.

Etrafta koşuşturmasını izledim. Sipariş alıyor, diğer bölümlere servis yapmasına yardım ediyordu. Sürekli meşguldü. Onu izlemek bir zevkti - zarif ve zarif. Seksi. Hem de çok seksi. İnce boynuna bir eşarp bağlamıştı, gösterişli ve şirindi. Bağcıkları eşarbyla uyumlu kırmızı ve beyaz spor ayakkabılar giyyordu. Detaylara gösterdiği özene bayıldım.

Reuben'imi ve milkshake'imi getirip önüme koydu. "Salata?" diye sordum.

"Patates kızartmalarım nerede?"

"Salata yemek sana iyi gelecektir," diye beni bilgilendirdi. "Vitaminlere ihtiyacın var."

Endişesi içimde bir şeyleri ısıttı ama ona belli etmedim. "Sağlığım mükemmel. Patates kızartması istiyorum."

"Salatanı ye, belki biraz alırsın."

Gülümsememi gizleyerek sandviçimi aldım. Başka hiç kimse benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemezdi. Hoşuma gitmişti.

"Deneme süremi geçtim," dedi bana gülümseyerek. "Bana iki üniforma daha verildi, yani sanırım bir süre daha buralarda olacağım."

Hiç şaşırmadım. Wanda ona parlak raporlar vermişti.

"Bildiğim iyi oldu," diye cevap verdim. "Üniformalar üzerinde işe yarıyor."

Sırıttı ve göz kırptı. "Biliyorum," diye cevap verdi ve kalçalarını abartılı bir şekilde sallayarak uzaklaştı.

Ben beğendim.

Ondan hoşlandım.

Bu konuda mutlu olmak için çok fazla şey var.

Yemeğimi yedim, telefonum merhametli bir şekilde sessizdi. Şarküteride gizlice onu takip ettim, lanet salatayı yedim ve bana küçük bir patates kızartması siparişi getirip iyi iş çıkardığımı söylediğinde gülmemeye çalıştım. Ona daha sonra teşekkür edeceğime dair beni temin etti. Arsızlığı ve alınganlığı beni eğlendiriyordu. Bana çocuk eldivenleriyle davranılmasına alışmıştım. O hiç umursamadı. Bu ferahlatıcıydı.

Onu bir yere götürmek ve ne kadar sağlıklı olduğumu göstererek ona teşekkür etmek istedim. O gösterişli küçük eşarbı onun zevk soluklarını bastırmak için kullanma fikri birden fazla kez aklımdan geçti. Ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum.

Ağzımı sildim, bir adamın tek başına oturduğu başka bir masada oyalandığını gördüğümde kaskatı kesildim. Bir süredir oradaydı ve birden fazla kez gözlerinin onu nasıl takip ettiğini fark etmiştim. Onu kontrol etmek için masasına ne kadar sık uğradığını. Adam uzaklaşırken bakışlarının onun üzerinde kalışını.

Onun bariz cazibesi karşısında göğsümde kızgın ve kırmızı bir şeylerin damladığını hissettim. Kız ona hesabını getirdiğinde ve adam onunla sohbet edip numarasını almak için telefonunu uzattığında bu duygu daha da derinleşti. Kız başını sallayınca adam peçeteye bir şeyler yazıp kıza uzattı ve peçeteyi kızın avucuna bastırırken kızın elini olması gerekenden daha uzun süre tuttu. Kadın peçeteyi önlüğünün cebine sokarken öfke başladı. Adam yüzünde kendinden memnun bir gülümsemeyle oradan ayrıldı. Peşinden gidip ona kızın yasak olduğunu söylememek için kendimi zor tuttum.

Bunu yapmaya hakkım yoktu.

Onun yerine, bir yığın peçete alarak malzeme odasına doğru yürürken koridorda onu takip ettim. Arkasında beni görünce nefesi kesilerek döndü.

"Aldo," diye haykırdı, bir elini kalbinin üzerine koyarak. "Seni duymadım." "Bay Ricci," diye karşılık verdim, sesim uyarıcı ve alçaktı.

"*Bay Ricci*," diye tekrarladı, hiç de endişeli değildi.

"Hayranını düşünmekle çok mu meşgulsün?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

"Ne?"

"Sana numarasını verdiğini
gördüm." "Ki kullanmayı
düşünmüyorum."

"Güzel," diye tersledim. "Müşterilerle
çıkamazsın." Çenesini kaldırdı. "Bu yeni bir kural
mı?"

"Bu bir politika," diye ısrar ettim.

"Bunu İK'ya sormam gerekecek." Yanımdan geçmeye başladı ama ben
kolumu uzatarak yolunu kapattım. Bir kaşını kaldırarak durdu.
"Affedersiniz."

Elimi önlüğünün cebine daldırdım ve üzerinde saldırgan bir numaranın
yazılı olduğu peçeteyi çıkardım. Rakamların üzerinde "Ron," yazıyordu.

"Müşterilerle çıkmak yok."

Döndü, bana doğru yaklaştı. Onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Sürdüğü
yumuşak kokuyu koklayabiliyordum. "O zaman kiminle çıkmalıyım, *Aldo*?
Beni biriyle tanıştırmak ister misin? Bir arkadaşla belki?"

"Hayır," diye hırladım, kolum beline dolandı ve onu kendime çektim. "Hiç
kimse."

"Ama ihtiyaçlarım var," diye fısıldadı. "Bu konuda bana kim yardım
edecek?"

Çok yakındık, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Nefesini
tenimde hissettim. Havada onun tadını aldım. Göğsümde alçak bir hırıltı
yükseldi. Onu daha yakına çektim, boştaki elimle kıcını avuçlamaya cesaret
ettim. Onu hissettiğimde neredeyse inleyecektim. "Beni baştan çıkarmayı
bırak."

"Ben sadece işimi yapıyordum." Elini uzatıp parmağını ensemden gezdirdi.
"Bunu sevdim," diye fısıldadı. "Tenimde nasıl hissettireceğini merak
ediyorum."

Ağzını kendi ağzımla kapattım ve onu hayal kırıklığı içinde öptüm.
Dudakları yumuşak ve uysaldı. Dolgun ve davetkârdı. Onu daha sert öptüm,

ağzını ayırırken dilimi içeri kaydurdım. Tadı kafamın içinde patladı, duyularımı doldurdu. Her yerini keşfettim, dilimi dişlerinin üzerinde, ağzının çatısında gezdirdim, onunkiyle sarmaş dolaş oldum. Tadıyla göğsümün derinliklerinde inliyor ve

onu hissetmek. Daha fazlasını istemek. Daha fazlasına ihtiyaç duymak. Sahip olmaya kararlıydım. Kıçını tamamen kavradım ve onu kendime doğru çektim. İnledi, bir bacağıını kaldırdı ve etrafıma sardı. Kalçaların arasına yerleştim, sikim sertleşti ve onun için ağıyordu. Ona doğru bastırdım ve beni daha da azdıran alçak, gırtlaktan gelen bir sesle inledi.

Ve sonra onu duydum. Ayak sesleri ve onu çağıran bir ses.

Gerçeklik etrafıma çöktü. Restoranın malzeme dolabındaydık. Wanda onu arıyordu.

Geri adım attım. Violet'in gözleri kocaman, dudakları ıslaktı. Aletim istediğı şeyin reddedilmesinden dolayı çığlık atıyordu.

Başımı salladım.

"Bir saat içinde gidiyorum," diye fısıldadı, yalvarırcasına, bana doğru uzanarak. Başımı salladım.

"Hayır."

Ve onu terk ettim.

VI

Pi kurusu gitti. Bir korkak gibi. Wanda'nın aksi yönüne doğru ilerledi ve köşede kayboldu. Malzeme odasının kapısı sessizce yerine oturarak arkasından kapandı.

Eğilip peçeteleri aldım ve Wanda'nın kapıyı iterek açtığı sırada bir paket daha aldım.

"Oh, işte buradasın. Kapı yine mi sıkıştı?" diye sordu. "Evet.

Ben de tam arayıp yardım isteyecektim," diye doğalama yaptım.

"Tekrar bakım yaptıracağım." Bana baktı. "İyi misin? Biraz terlemişsin."

"Kapalı alanlardan nefret ederim," diye yalan söyledim. Patronuma az önce Aldo tarafından öpüldüğümü ve eğer ortaya çıkmasaydı şu anda tavşanlar gibi sevişiyor olacağımızı söyleyemezdim. Onun yerine tahrik olmuş, sinirlenmiş ve aniden geri çekilmesine şaşırmıştım.

Sinir bozucu adam. İlgilendiğini biliyordum. Bakışlarını gördüm. Yoğunluğunu hissettim. Bana numarasını veren müşteriye nasıl tepki verdiğini gördüm. Bunu yapan ilk müşteri değildi ve son müşteri olacağından da şüpheliydim ama her zaman kibar davrandım. Onları hiç aramadım. Öyle bir niyetim yoktu ama Aldo'nun bunu bilmesine gerek yoktu. Henüz.

Ve az önce yaptığı numaradan sonra, belki de ona söylemeyecektim. Wanda'yı koridorda takip ettim, sessizce intikamımı planlıyordum.

ALDO

Vi'yi öptüğüm için iki gün sonra hâlâ kendime kıızıyordum. Wanda onu aramaya gelmemiş olsaydı, aklımı kaçırdı ve onu hemen orada alırdım. Onun patronuydum ve onu restoranın arka tarafındaki malzeme odasında becermek patlamayı bekleyen bir insan kaynakları sorunuydu.

Ama onun tadı aklımdan çıkmıyordu. Hala kokusunu alabildiğime yemin edebilirim. Onu hissettiğime. Normalde öpüşmeyi sevmeyen biri olmama rağmen, onu sonsuza kadar öpebileceğimi ve bundan hiç bıkmayacağımı hissediyordum. O akıllı ağzı bağımlılık yapıyordu.

Başımı salladım, geri çekildiğimde bana nasıl uzandığını hatırladım. Benim onu istediğim kadar o da beni istemişti. Ama bu felaket için bir reçeteydi. Ondan uzak durmam gerekiyordu.

Bu da artık Rolling Dice'a gitmek yok demektir. Artık uğramak ya da kontrol etmek yok.

Bunun beni bu kadar rahatsız etmesi çok garipti.

Kapımın çalınması düşüncelerimi böldü. "İçeri," diye seslendim. Garsonlardan biri elinde bir tepsiyle içeri girdi.

"Ben bir şey sipariş etmedim."

"Bizzat sipariş edildi," diye yanıtladı ve masamın üzerine bıraktı. "Sizin adınıza."

O gitti ve ben tepsiyi inceledim. En sevdiğim Reuben ve patates kızartması. Vanilyalı milkshake, cezbedici, buğusu bardağın üzerinde parlıyordu. Ve üzerinde kadınsı bir elle yazılmış adımın yazılı olduğu bir zarf. Bana yemeği kimin gönderdiğinden hiç şüphem yoktu.

Sandviçten bir ısırık aldım ve içindekileri merak ederek zarfa baktım. Kınayıcı mı olacaktı? Kızgın mı? Kızgın mıydı?

Boş odada bir kahkaha attım. Tabii ki üzgündü. Erkek gibi davranıp özür dilemeliydim. Bir daha asla olmayacağına dair ona güvence vermeliydim.

Aklıma bir düşünce gelince kaşlarımı çattım. Bırakmayacaktı, değil mi?

İştahım kaçmıştı, sandviçi bir kenara bıraktım ve parmaklarımı sildim. İyi kapatılmış zarfı yırtarak açtım ve içindekilere göz attım. Gözlerimi kırpıştırıp tekrar okumak zorunda kaldım. İki kez. O zaman bile elimde tuttuğum şeye inanmakta güçlük çekiyordum.

Basit bir beyaz kağıda basılmış resimler. Vi kaşlarını çatarak kameraya bakıyor.

İHTİYAÇLARIM VAR.

Altında yazıyor.

Vi ters ters
bakıyor.

SEN LE/T BEN.

Bir alışveriş çantası resmi.

Ben BAKI O/ ONLARI.
ALDIM. M

Çantanın içindekilerin bir resmi. Bir dildo.

Vi'nin gülümseyerek yastığa uzandığı son bir fotoğraf.

Çok daha iyi.

Nasıl tepki vereceğimi bilemeden kâğıda baktım. Sonra gülmeye başladım. Fingirdek beni kızdırmaya çalışıyordu. İtiraf etmeliyim ki, onun dildoyu kullanma düşüncesi beni azdırmıştı. Bir yanım bana bunun fotoğraflarını göndermesini diliyordu ama çizgiyi nereye çekeceğini bilecek kadar zeki olduğunu biliyordum.

Arkama yaslandım, dudaklarımı ovuşturarak zihnimin dolaşmasına izin verdim. Onu koltuğunda, uzun bacaklarını açmış, aralarında dildoyu kullanırken, boştaki eliyle göğsünün sert ucuyla oynarken hayal edebiliyordum. İnleyip inlemediğini ya da haykırıp haykırmadığını merak ettim. Tatmin olurken yüksek sesle mi yoksa sessiz mi konuştuğunu.

Gelirken adımları fısıldasaydı.

Bunu düşündükçe sikim kabardı, sertleşti. Onu kendini tatmin ederken hayal ederek kendimi okşadım, gözlerimi kapadım, açık bacaklarının arasında olduğumu hayal ettim. Ağzım o sert meme uçlarında. Sikim onun sıcaklığına gömülmüş, ona sahip oluyordu. Onun resimlerine baktım. Kızgın, gülümseyen - her iki şekilde de seksiydi. Onu arzuluyordum.

Bana bunu göndererek büyük bir risk almıştı. Onu ofisime çağırıp kovabilirdim. Çizgiyi aştığı için onu azarlayabilirdim. Ama önce ben yapmıştım, onu öpüp uzaklaşmıştım. Bu onun intikamıydı ve kabul etmeliydim ki bu iyiydi. Bu yüzden onu buraya çağırıp bağırarak ya da kovmak yapmak istediğim şey değildi.

Onu becermek istedim.

Seçenekler sunulduğunda hangisini seçeceğimi bildiğinden emindim.

Kendime dikkat etmem gerektiğini bilerek masamdan kalktım. Sonra
bir alışveriş yapmam gerekti.

Oyun başlamıştı.

BÖLÜM 8

VI

I bütün gece iş yerinde gergindim. Beni Aldo'ya o notu göndermeye iten şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ama beni bu kadar enerjik ve muhtaç bıraktığı için kızgındım. Onun için muhtaç. Bir dürtü ile yetişkin mağazasında durdum ve titreşimli yapay penis aldım, sonra birkaç fotoğraf çektim. İyi çalıştı ama beni tamamen tatminsiz bıraktı - bunu ona itiraf edeceğimden değil. İstedim ki Benim için bir hiç olduğunu düşünüyordu, çünkü ben onun için bir hiçmişim gibi görünüyordu.

Vardiyam bitip de onu göremeyince neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım. Ne beklediğimden emin değildim - ortaya çıkıp beni malzeme odasına geri sürüklemesini ve başladığı işi bitirmesini mi? Beni ofisine çağırıp bağırmasını mı? Masasında beni becermesini mi?

İkincisini alsaydım birincisini alırdım.

Tek endişem çizgiyi aştığım ve işimi kaybedebileceğimdi. Ama içimde bunun olmayacağına dair bir his vardı. Gözlerindeki arzuyu görmüştüm. Bakışlarının nasıl oyalandığını gördüm. Wanda bile son günlerde onun şarküteriye daha sık kontrol ettiğini fark ettiğini söylemişti.

Umarım benim yüzümdendir.

Yorgun bir şekilde eve geldim. Gerilimden yorulmuş ve cevap vermemesinden dolayı biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Bu hesaba katmadığım bir şeydi. Tepki vereceğinden emindim. Kapıyı açıp içeri girdim, ceketimi çıkardım ve kazağımı kanepenin arkasına bıraktım.

Mutfağı yaşam alanından ayıran tezgahın üzerindeki çanta. İşe gittiğimde orada değildi. Yavaşça tezgâha doğru yürüdüm, etrafıma bakındım. Oda boştu. Banyomun kapısı açıktı ve o da boştu. Dolabıma sığmak için çok küçük olmanız gerekirdi. Tek depo orasıydı ve doluydu.

Çanta düz kahverengi kağıttandı. Logosu yoktu. Zımbayla kapatılmıştı. Oturdum, dikkatlice açtım ve kutuyu kaldırdım, nesneyi incelerken gözlerim büyüdü.

Başka bir vibratördü. Çok daha ayrıntılı. Pahalıydı. Daha büyük.

Notu okudum.

SENI TATMIN ETTİM, sana SÖYLEMEK İSTEDİKLERİM
GERÇEKLEŞECEK.

/SEN /O4 BİR/BİR BAŞKASI.

O ZAMANA KADAR, BU YARDIMCI OLACAKTIR.

You4 MOVE, sex/ GI4L.

A

Yutkundum, sonra gülmeye başladım. Benimle oynuyordu. Benimle birlikte. İçeri nasıl girmişti, hiçbir fikrim yoktu. Ama çantayı açmadan önce bile o olduğunu biliyordum. Kokusunu alabiliyordum.

Vibratörü çıkarıp inceledim. Kesinlikle a l ı ş t ı ğ ı m d a n daha büyüktü. Ve nota göre, Aldo'nun kendisi kadar cömert değildi.

Ve bana bunu kanıtlayacağını söylüyordu. Teslim etmesini sağlamam gerekiyordu.

Yakında.

Hediyesine hemen cevap vermedim. Onu biraz bekletmeye karar verdim. İki gece sonra mutfaktan çıktım ve onu benim bölümümde, dikkatle bana doğru bakarken gördüm. Taşıdığım yemekleri teslim ettim, kahve fincanını aldım, ikram ettim, su bardaklarını doldurdum ve masasına doğru ilerledim. Yaklaştığımda bakışları beni yaktı. Üzerimde puantiyeli bir etek ve dar bir bluz vardı. Taze su sürahisini alırken bilerek fazladan bir düğme açmıştım ve eteği biraz yukarı kaldırmıştım. Gözleri karanlık ve yoğundu, yüzündeki çatık kaşlar bende neşeyle dans etme isteği uyandırıyor. Bakışlarındaki şehveti ya da ellerinin bana dokunmasını engellercesine masanın kenarını kavrayışını gizleyecek hiçbir şey yoktu.

Durdum, defterim ve kalemim hazır. "İyi akşamlar Bay Ricci. Her zamankinden mi? Yoksa spesiyalleri mi dinlemek istersiniz?"

Sesini alçalttı. "Onlardan mısın?"

Güldüm. "Doğru müşteriye."

Bir an için konuşmadı. Gözlerini dikti, gözleriyle beni soydu ve herkesin önünde beni becerdi. Yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını ve uzuvlarımda titremeye başladığını hissettim. Beni nasıl etkilediğini çok iyi bildiği için hafifçe gülümsedi.

Arkasına yaslandı, beni izliyordu. "Her şey yolunda mı... evde, *piccola peste*?"

Ona gülümsedim. Biraz İtalyanca biliyordum ve yaramazlık yapıyordum. "Her şey harika. Yeni bir arkadaşım var. Sürekli takılıyoruz. Sadece ikimiz... Çok *güzel* zamanlar geçiriyoruz." İçimi çektim. "İyinin de ötesinde. Neredeyse mutluluk verici."

Gözleri kısıldı. "Anlıyorum."

"Sana güzel zamanlarımızın fotoğraflarını göstermeliyim." Biraz daha yaklaştım. "Tabii sen de bize katılmak istersen başka."

Tepki verme sırası ondaydı. Derin bir nefes çekti. Soğuk dış görünüşünün altında kaynayan tüm öfke ve şehveti hissedebiliyordum. Tanrım, umarım patladığında yakında olurdu. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağıma dair bir his vardı içimde.

"Ne dilediğine dikkat et." Ayağa kalktı, yaklaştı, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Fikrimi değiştirdim. Artık aç değilim. Ben gidiyorum."

Omuzlarımı kavradı, yanımdan geçip gitti. Onu hissettim. Her şeyini. Ceketinin gizli kıvrımlarının ardındaki sertliği. Onu durdurmak için elimi uzattım. "Seni acıktırabilirim."

Durdu. "Ah, bebeğim," diye mırıldandı, her nasılsa sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi soğuk ve etkilenmemiş görünüyordu. "Açlıktan ölüyorum. Açlıktan ölüyorum. Saatlerce yiyebilirim ama doymayabilirim. Ama başka bir zaman. İkimiz de -ücretsiz."

Bacaklarımın arasındaki nabız yüksek vitesine geçti. Sözleri ve arkasındaki anlam karşısında nefes alışverişim hızlandı. "Pazar," diye fısıldadım. "Pazar ve Pazartesi izinliyim."

Gülümsedi. "Bildiğim iyi oldu." "Cep telefonum var."

Bir kaşını kaldırdı. "Anlıyorum."

Numarayı söyledim. "Olur da, bilirsiniz, kişisel bir telefonunuz olur ve beni aramak isterseniz diye."

Durakladı, başını salladı ve gitti. Beş dakika sonra, onun olduğunu bildiğim bilinmeyen bir numaradan bir mesaj aldım.

Göster
bana.

Tek söylediği
buydu.

Yutkundum.

Çıtayı yükseltme zamanı.

ALDO

Ekrana baktım, bakışlarım açgözlüydü. *Tanrım*, bana orgazmın ortasında çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti. Bundan emindim. Ağzı açıktı, başı arkaya düşmüştü, bir eli saçlarını tutuyordu. Alnında boncuk boncuk ter vardı.

O mükemmeldi. Ve ellerimin
onun üzerinde olmasına
ihtiyacım vardı.

Bana cep telefonu numarasını verdiğinden beri, müstehcen mesajlar, gizli imalar ve ara sıra çekilen resimler değiş tokuş ediliyordu. Kontrolümü zor sağlayarak ince bir çizgide yürüyordum. Bir çalışanla yapmamam gereken şeyleri söylüyor ve yapıyordum. Onu uzaktan izliyordum, çünkü yaklaşırsam ellerimi ondan uzak tutamazdım. Düşüncelerimi sık sık işgal ediyor ve rüyalarım giriyordu. Her gün sert ve ağırlı bir şekilde uyandım ve yaptığım hiçbir şey beni tatmin etmiyordu.

Sikim elimden memnun değildi. Başka bir kadınla ilgilenmiyordu. Onu *istiyordum*.

"Aldo?"

Gözlerimi kırptım, irkildim ve Roman'a baktım. "Özür dilerim. O da neydi öyle?"

Kaşlarını çattı. "O ekrana biraz daha sert bakarsan patlayacak. Sorun mu var?"

"Oh." Telefonumu cebime attım. "Halledemeyeceğim bir şey değil." Bu gece halletmeyi planlıyordum.

"Sabah malikaneye gidiyorum. Pazartesi döneceğim. Öğle yemeğine gelmek ister misin?"

"Hayır, halletmem gereken işler var."

Şaşkın görünüyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet."

"Tamam. Bu gece benimle misin?"

"Saat ikiye kadar. Benim bir randevum var."

Sırıttı. "Evet, bu yeni bir haber. Tanıdığım biri var mı?" Omuz silktim. "Şüpheliyim."

Boşverdi. Birbirimizin özel hayatına burnumuzu sokmazdık. "Yarını kat yöneticilerine bırakıyoruz, değil mi?"

Başımı salladım. "Sal ve Raymond koruyor. Bir şey çıkarsa ben yakınlarda olacağım."

"Umarım öyle olmaz. İkimizin de buradan uzaklaşmaya ihtiyacı var." "Nonna Justine'i nasıl buldu?"

"Onu sevdim. Luca ile daha önce konuştum. Ailesi şaşırtıcı bir şekilde kabullenmişti. Babası hoşnutsuzdu ama Luca onu sakinleştirdi. Ailedeki diğer kadınlar gibi annesi de onu sevmiş."

Kıkırdadım. "Çok çekici biri."

"Kısa süre içinde burada tekrar evlenecekler. Judith düğünü ve yemeği ayarlıyor. Luca ve Justine samimi olmak istiyorlar. Onları balayına gönderiyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "O yokken ben devreye girip işleri yürüteceğim. Sana burada ihtiyacım olacak."

Başımı salladım. "Sorun değil."

Pencereden dışarı bakarak iç geçirdi. "Umarım o yokken her şey yolunda gider. Mürettebatı çoğu şeyi halledebilir. Sıkı bir gemi işletiyor. O yokken ben sadece figüran olacağım."

"Ben burayı korurum Roman."

"Biliyorum." Ayağa kalktı, kapıya doğru gitti. "*Randevunuzun* tadını çıkarın. Akşam yemeği de var mı yoksa sadece tatlı mı?"

Güldüm. Biriyle çıktığım bilinmezdi. İkimiz de değildik.

"Zaman gösterecek."

Bir kaşını kaldırdı. "Karar vermek için beklediğine göre özel biri olmalı."

Ona el salladım.

Gitti ve kapı kapanmadan önce telefonum cebimden çıkmıştı. Fotoğrafa tekrar baktım ve doğrudan Maurice ile konuşarak aşağı indim. Her zamanki gibi verimliydi, soru sormadı, sadece istediğim şeyi verdi.

Ofisime döndüğümde bir mesaj gönderdim.

İşten sonra 1710
numaralı odaya.

Arkadaşlarını da getir.

Sonra kararlılıkla her şeyi aklımdan çıkardım ve işimi yaptım.

BÖLÜM 9

VI

I Aldo'nun mesajına baktım. Her zamanki gibi kısa, kesin ve midemde milyonlarca kelebeğin uçuşmasına neden oluyordu.

Resmim istediğim şeyi başarmıştı. En azından bundan oldukça emindim.

Son birkaç gündür diken üstündeydim. Ondan ne zaman bir mesaj geleceğini asla bilemiyordum. Ne yazacağını. Her zaman kışkırtıcı olması dışında. Bazen de tatlı.

O üniformanın içinde çok seksi görünüyorsun.

Başka bir resim, Vi? Yaramaz kızlar hak ettiklerini alırlar.

Sen benim sikimi hak ediyor musun?

Mola ver, yorgun görünüyorsun.

Bu bir rica değil.

Onu görmedim ama hissettim. Varlığını. Bakışlarını. Yine de baktığımda orada değildi, ama orada olduğunu biliyordum.

Ve şimdi, onunla üst katta buluşmamı istedi.

Ayağa kalktım. Hazırlanmam gerekiyordu.

Saatler sonra, sinir küpü olmuşum. Peeling yapmış, tıraş olmuş, keselenmiş ve ovalanmışım. Saçımı yıkadım ve kuruttum. "Arkadaşlarımı" ve yedek kıyafetlerimi sırt çantama koymuştum. İsteyken konsantre olmakta zorlanıyordum. Zaman zaman ellerim titriyordu. Bir tabak düşürdüm, bu benim için bir ilkti. Wanda bile endişelendi.

"İyi misin canım? Kızarmışsın." "Biraz başım ağrıyor."

Küçümsedi. "Biraz ara verin. Çok meşgul değiliz."

Arkada oturup milkshake içtim, yemek yiyemeyecek kadar gergindim. Saat birde bana yaklaştı. "Sen git. Sessiziz ve Derek'in saatleri almasını istediğini biliyorum."

Başımı salladım, minnettardım. Derek'in hamile karısı işten çıkarılmıştı ve zor durumdaydılar. Wanda beni bahşiş paramın bir kısmını onun kavanozuna sokmaya çalışırken yakalamıştı ve o zamandan beri birlikte çalıştığımız her gece benim adıma bağışta bulunuyordu. Bahşiş olarak ondan çok daha fazla kazanıyordum ve yardım etmek istedim. Ama teklifimi reddedeceğini biliyordum.

Tazelenmek için oradaki duşu kullanmayı düşünerek bir alt kattaki personel odasına yöneldim. Aldo'nun beni beklemesine bir saatten fazla vardı. Ama dolabımı açtığımda içinde bir zarf buldum, içindeki tek şey bir geçiş anahtarıydı. Üzerinde hiçbir şey yazmıyordu ama oda için olduğunu biliyordum. Dolabıma nasıl girdiğini merak bile etmedim. Kilitleri onlar temin ediyordu, bu yüzden şüphesiz bir ustası vardı. Bir an düşündüm ve yukarı çıkıp oradaki duşu kullanmaya karar verdim. Aldo geldiğinde onu bekliyor olacaktım.

Süite girdim ve etrafıma bakındım. Büyük bir yatak, bir kanepe ve Şelalelere bakan pencerenin yanında bir sandalye vardı. Küçük bir bar ve mutfak alanı vardı. Lüks ve ferahtı, otelin geri kalanıyla aynı su rengi temasıyla dekore edilmişti. Tavanlar yüksekti, taç kalıplar sıvadaki deseni ortaya çıkarıyordu.

Banyo muazzamdı, jakuzili küveti ve çok başlıklı duşu vardı. Kapıyı kapattım ve üniformamı çıkarıp içeri girdim ve sabunlandım.

Çabucak. Duşun ve belki de küvetin tadını çıkarmak için daha fazla zamanım olacağını umuyordum.

Tabii beni becerip hemen kovmayı planlamıyorsa.

İşim bittiğinde dişlerimi fırçaladım ve kapının arkasında asılı duran yumuşak bornozu giydim. Sıcak ve genişti, ama beni örtmesi hoşuma gitmişti.

Nedense gergindim. Aldo'dan önce beni geren bir erkek hatırlamıyorum. Ama o benim dengeme bir şey yaptı.

Kapıyı açtım ve donmuş bir halde odaya girdim. Kanepenin arkasına yaslanmış olan Aldo'ydu. Takım elbisesinin ceketi minderlerin üzerine katlanmıştı, kravatı da en üstte duruyordu. Gömleğinin bazı düğmelerini açmış ve kollarını kıvrarak gergin kollarını ortaya çıkarmıştı. Elinde bir bardak kehribar rengi sıvı vardı, bana bakarken bir yudum aldı, ifadesi yoğundu. Karanlık. Bir amaç uğruna parlıyordu. Saçları nemliydi, sanki o da yeni duş almış gibiydi.

"Erkenciydin," diye gözlemledi. "Geldiğinizi gördüm."

"Duş almak istedim. Wanda gitmeme izin verdi ve ben de düşündüm ki..." Nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

"Hevesli misin, bebeğim?"

Başımı kaldırdım, omuzlarımı geriye ittim.

"Endişeliyim." "Bu sadece bu gece için," dedi.

"Biliyorum. Bunu sistemimizden çıkaracağız." Aldo'nun uzun vadeli işler yapmadığını çoktan anlamıştım. Ya da ilişkiler. Bir geceyle tatmin olacağımdan emin değildim ama elimden gelen buysa, kabul ederdim. Onu istiyordum. "Ben büyük bir kıyım, Aldo. Nasıl olduğunu bilirim."

Yüzünden bir şey geçti ve bardağını bir kenara bırakıp elini uzattı. "Buraya gel."

Odayı geçip uzattığı elini tuttum. Benimkinden büyüktü, parmakları uzundu, uçları hafif nasırlıydı. Teni sıcaktı ve beni kendine doğru çekti.

"Seni istiyorum," diye mırıldandım. "Tek düşünebildiğim sensin." "Ben de bebeğim. Ben de seni istiyorum."

Bakışlarımız kilitlendi, tutku alevlendi. Üzerimdeki bornozu çıkarıp beni kanepeye ya da yatağa atmasını ve ırzıma geçmesini bekliyordum. Bunun yerine yüzümü sıcak avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni yavaşça, derinlemesine, tatlı tatlı öptü. Dili benimkiyle uzun, durgun geçişler yaptı. Bir kolunu belime doladı ve bacaklarının arasına girmem için beni daha da yaklaştırdı. Kollarımı boynuna doladım, içine gömüldüm. Öpücüğüne. Daha önce hiç böyle bir öpüşme yaşamamıştım. Güçlü. Şefkatli. Sahiplenici.

Öpüşmeyi derinleştirip beni daha sıkı tutarken inledim. Ereksiyonunun aramızda sıkıştığını hissettim ve elimi bırakarak pantolonunun üzerinden onu okşadım. İnledi, elini saçlarımin arasına soktu ve çekti - acıtmak yerine okşadı. Durmadan öpüştük. Sert ve hızlı. Yumuşak ve tatlı. Derin ve şehvetli. Oksijeni paylaştık, ikimiz de dudaklarımızı ayırmak istemiyorduk. Başım dönene kadar öpüştük. Nefes nefese. Muhtaç.

Onun için.

Dudaklarını yanağımdan kulağıma doğru sürükledi ve sesi alçak, hırıltılı ve seksiydi. "Seni görmek istiyorum, Violet. Bana ne beklediğimi göster."

Geri çekildim, yavaşça kemeri çözdüm ve bornozun kıvrımlarının açılmasına izin verdim. Gözlerini kısmış, elleri kanepenin kumaşını yumrukluyordu. Omuzlarımı kıvrarak bornozun düşmesine izin verdim. Karşısında çırılçıplak duruyordum, omuzlarım geride, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Bakışlarını üzerimde gezdirirken hareket etmedim. Bir kez. İki kez. Tekrar. Bakışları daha da koyulaştı ve dudaklarını yaladı. Bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi hissettim. Kavurucu ve sıcak. Bakışları altında yanıyordum. Pantolonu müstehcen bir şekilde yırtılmıştı ve bunu saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Violet," diye mırıldandı, sesi alçak ve boğuktu. Ben bakışlarını karşılayana kadar bekledi.

"Sen bir tanrıçasın."

Sözleri beni şaşırttı. Şimdiye kadar her şey beni şaşırtmıştı. Ben de onu şaşırtmak istedim.

Yaklaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Bu tanrıça sana tapmak istiyor."

Hızlı bir nefes çekti. "Tanrım. Evet."

ALDO

Violet kremsi bir tene ve uzun bacaklara sahipti. Güzel göğüsleri dolgun ve ağırdı, ben ona baktıkça sertleşen koyu gül rengi meme uçları vardı. Beli, içine gömülürken tutmak istediğim geniş kalçalara doğru yuvarlanıyordu. Baktığım her yere dokunmak istiyordum. Öpmek istedim. Boynunun birleştiğı yerdeki tadın nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu. Kulağının arkasında. Meme uçlarını emerken inleyip inlemediğini ya da nefesinin kesilip kesilmediğini. Dilim bacaklarının arasındaki o tatlı yarığa girdiğinde ne kadar tatlı ve misk kokulu olacağını. Onu boşalttığımda nasıl görüneceğini. Onu ağlatmak için parmaklarımı, dilimi ve sikimi kullandığımda onu izlemek istedim.

Önümde diz çöktüğünde, sözleri neredeyse oracıkta boşalmama neden oluyordu. Kemerimi ve fermuarımı çözerken bakışlarımızı hiç ayırmadı, elini zaten ağlamakta olan sikimin etrafına yavaşça sarmadan önce pantolonumun yere düşmesine izin verdi.

"Bana yaramaz diyorsun," diye fısıldadı. "Takım elbisenin altında çıplak dolaşıyorsun."

"Sadece bu gece için. Senin için."

Aletimi ağzına alarak en iyi şekilde karşılık verdiğinde başım geriye düştü. Ucunu yalayıp şaftımı aşağı yukarı dillerken inledim. Ağzının dışındaki dünya, benimle oynarken, emerken ve okşarken, olabildiğince çok şeyimi alırken, geri kalanında ellerini kullanırken var olmayı bıraktı. Taşaklarını avuçluyor, yetenekli diliyle beni kızdırıyordu. Etrafımda uğulduyor, böylece her yerde hisleri hissediyordum. Başının arkasını kavradım, onu övdüm, ona rehberlik ettim. Gömleğimin kumaşını itti ve ben de onu başımın üzerinden çekerek arkamda bir yere fırlattım. Nereye düştüğü umurumda değildi. Karın kaslarımın izini sürdü,

Parmaklarını çıkıntılar boyunca gezdiriyor. Meme uçlarıma ulaşmak için kollarını yukarı uzattı ve beni emerken onları fiskeledi. Sonra yanlarımı okşadı, arkama uzanıp kıcıımı kavradı ve sikimi boğazından daha da aşağı itti.

İnledim ve tısladım. Onu izledim, beni izledi. Üzerime çöken orgazmla savaştım. Ama çok güçlüydü ve o bu işte çok iyiydi.

"Geliyorum," diye uyardım ve ona hareket etme şansı verdim. Gözlerini kapadı ve boğazını gevşetti, parmağını kık yanaklarımın arasına kaydırıp ve beni kızdırdı.

Sert boşaldım. Yüksek sesle. Boğazını doldurup küfrederek. Adını haykırarak. Tanrı'ya ve beni dinleyen diğer tanrılara yalvardım. Boşalmamın üzerimden geçmesine izin verirken kanepenin arkasını kavradım. Parlak, güçlü, yoğun. Daha önce hiç bu kadar güçlü hissettiğime emin değildim. Devam etti ve devam etti ve başımın zevkten patlamak üzere olduğundan emindim.

Ve sonra neredeyse aklım başımdan gidene kadar yavaş yavaş azaldı.

Gözlerimi açtım ve bacaklarımın arasındaki güzel kadına baktım. Bana gülümsedi, sonra göz kırptı. "Senin için rahatlıyordum."

Onu ayağa kaldırdım ve dilinde serbest bırakılmamın keskinliğini tadarak öptüm.

"Senin sıran."

Sırıttı. "Hadi bakalım, koca adam."

"Yatağa," diye homurdandım, ayakkabılarımı tekmeledim ve kıyafetlerimden çıktım. Çoraplarımı çıkardım, yatağa geri dönüp oturmasını izlerken ereksiyonum yeniden büyüyordu.

"Arkana yaslan."

İstediğimi yaptı, ortaya doğru kaydı, bacaklarını kapalı tuttu ve bana gülümsedi, çok seksi ve cilveli görünüyordu. Yatağa yaklaştım ve ellerimi onun düzgün kalçalarından aşağı kaydırıp. Bir bacağına kaldırdım ve

ayak bileğinin narin kemikleri. Ayağı ince ve uzundu, kavisi yüksekti ve ayak parmakları koyu pembeye boyanmıştı. "Ne harika bacaklar." Kemerini öptüm. "Bir dansçının bacakları ve ayakları."

Güldü. "Garson demek istiyorsun."

"Her adımını dans ediyormuşsun gibi gösteriyorsun."

Gözleri yumuşadı. "Sert bir adam için çok güzel şeyler

söylüyorsun." "Sadece senin için," diye tekrarladım.

Diğer ayak bileğini öptüm ve ellerimi bacaklarında gezdirerek dizlerini kavradım. "Ama sen buradayken, bu odadayken, bebeğim, bacakların açık kalacak." Dizlerini iterek onu gözlerimin önüne serdim. Koyu pembe, ıslak ve parlıyordu. Kukusunda küçük bir tutam bukle vardı ve çok güzeldi. Çağırıyordu. Benim için yalvarıyordu.

Ben de ona istediğini verdim.

Onu ağızla kaplayıp klitorisini yaladığımda ve tadına baktığımda nefesi kesildi. Yorganı kavradı, sırtı kamburlaştı. Misk ve bal gibiydi. Tatlı ve keskin. Islak ve sıcak. Doyamıyordum. Yaladım ve ısırdım, emdim ve burnumu soktum. Bir parmağımı, sonra iki parmağımı içine soktum, doruğa ulaşmış adımları haykırana kadar sabit bir ritimle pompaladım. Ama işim bitmemişti. Hem de hiç. Arkama yaslandım.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrettim, prezervatifi yuvarlayarak.

Dediğimi yaptı, dirseklerinin üzerinde doğrulup omzunun üzerinden bana baktı. Omurgasından yukarı doğru kıvrılan ve uçuşan bir kırlangıç sürüsünü gösteren bir dövmesi vardı. Siyah mürekkep uzun sırtında çok seksiydi. Kızarmıştı ve istekliydi, kıcını oynatıyordu. Önce bir, sonra iki kez vurdum, teni pembeleşti. "Sikimi istiyor musun bebeğim?"

"Evet. Şimdi."

Güldüm ve poposuna tekrar şaplak attım. "Burada kararları ben veririm."

Ama kalçalarını kavradım ve derinlere daldım, etrafımda ne kadar iyi hissettiğine inledim. Altına uzandım, ağır göğüslerini avuçladım, hareket etmeye başladığımda meme uçlarıyla oynadım. Hareketlerime uyarak inledi ve

Bir gelgit dalgası gibi birlikte aktık, kabardık ve alçaldık, sert ve hızlı. İnledi ve inledi.

"Çok iyi hissediyorsun. Şurada. Tanrım, evet. *Tam*

orada." Kıçını daha yukarı kaldırdı.

"Daha fazla, Aldo. Bana daha fazlasını ver."

Arkama yaslandım, onu yanıma aldım, göğsüme çekerken daha da derine battım, bir kolumu beline doladım ve onu yakınımda tuttum. Bu açıyla haykırdı, uzanıp boynumu kavradı, başını kaldırdı, ağzı benimkini arıyordu. Onu sertçe öptüm, dilimle hareketlerimi taklit ederek ağzını siktim. Elimi aşağı kaydardım, klitorisinin üzerinde sert, hızlı daireler çizdim. Ağzımın içine doğru nefes aldı ve etrafımda sıkıştı. Bu benim orgazmımı tetikledi, zevk içimde yarışıyor, duvarları kavırıyor ve çırpınıyor. Başımı omzuna düşürdüm, adını inledim, sikim titriyordu, orgazmım daha önce hiç yaşamadığım kadar uzun sürdü. Bu kadınla ilgili bir şey bana bunu yaptı. Doyamıyordum.

Bulunduğumuz yüksek seviyeden yavaşça aşağı indik, hisler azaldı. Hâlâ beni içinde tutuyordu, arada bir çırpınması beni inletiyordu. Onu üzerimden kaldırdım, dikkatlice yatağa yatırdım. Prezervatifi attım ve ona döndüm. Yan yatmış, iyice sikilmiş ve zevk almış görünüyordu. Hiç düşünmeden yanına tırmandım ve onu kollarıma çektim. Sanki benim için yaratılmış gibi oraya oturdu, yumuşaklığı benim sert vücuduma mükemmel bir gölge oluşturdu.

"Gitmemi ister misin?"

"Seninle işim bitmedi," diye cevap verdim.

"Güzel," diye mırıldandı, sesi uykuluydu.

Tanımadığım bir jestle alnına bir öpücük kondurdum. "Biraz uyu, bebeğim. İkinci raunt için dinlenmiş olmanı istiyorum."

"Mmm," diye mırıldandı. "Dört gözle bekliyorum."

Ve dışarı çıktı.

Düşük ışıktta ona baktım. Gerçekten çok güzeldi. Süt gibi teni saçlarının koyuluğıyla bütünleşiyordu. Uyumken uzun kirpikleri yanaklarında dalgalanıyordu. Teni parmaklarımın altında ipek gibiydi. Gecenin sessizliğinde, onun benim için şimdiye kadar tanıdığım en mükemmel eş olduğunu kendime itiraf edebilirdim. Güçlü, inatçı, komik. Seksi ve bağımsız, yine de dünyadan sakladığı bir kırılmalık seziyordum.

Ama kalıcı bir şey aramıyordum. O da bunu biliyordu ve kabul etti. O da aynı şeyi söyledi.

Onu daha fazla uyandırmadan önce biraz rahatlamaya karar vererek gözlerimi kapattım.

Kafamın içinde, aramadığımız şeyin bizi bulup bulmadığını merak eden o alçak sesi dinlemeyi reddettim.

BÖLÜM 10

VI

"M Cevher," diye inledim içimden akan hisler sinirlerimi alev alev yakarken. "Bana daha fazlasını ver, koca adam."

Aldo kıkırdadı, ses odanın içinde derin ve karanlıktı. Yine dizlerimin üzerindeydim, her şeyim gözlerinin önündeydi. İki dildo'ndan küçük olanı kıcımda, büyük olanı ise amımın içindeydi. Beni onlarla becerirken izliyor, müstehcen sözler fısıldıyor, her iki oyuncağı da içime pompalarken ne kadar seksi görüldüğümü söylüyordu.

"Sana daha ne verebilirim?" diye sordu. "Sikini. Seni istiyorum," diye cevap verdim.

Saniyeler içinde yapay penis gitmiş ve çok daha büyük olan siki beni doldurmuştu. Beni daha yükseğe kaldırdı, yapay penisin sabit uğultusu ve güçlü itişleri beni fırlattı. Orgazmımı vücudumun her yerinde hissettim - el ve ayak parmaklarım bile titriyordu. Adını haykırdım, hareket ettikçe kabarık yastığa çığlık attım, hareketlerinin arkasına daha da fazla güç katmak için bir bacağını kaydırıp kaldırdım. Vücudum kasıldı ve bir orgazm daha yaşadığımı hissederken inledim. Bunu nasıl yaptı, hiçbir fikrim yoktu ama bir tane daha hayatta kalacağımdan emin değildim.

"Aldo, lütfen," diye yalvardım. "Yapamam."

"Oh bebeğim, yapabilirsin. Yapacaksın. Ve sonra, beni tekrar emerek bana teşekkür edeceksin." Altıma uzandı, parmaklarını şişmiş klitorisimin üzerinde kaydırdı ve onunla oynadı. "Bu sefer seni duymak istiyorum. Ver onu bana."

Bir zevk dalgasına kapılmıştım. Daha önce hiç yaşamadığım yoğun, akıllara durgunluk veren, inanılmaz bir hedonizm. Aldo acımasızdı. Bütün gece öyleydi. Ne zaman işimizin bittiğini düşünsem, yeniden başlıyordu. Ağzı, parmakları, dildolar, siki.

Hareket edemeyecektim.

Ama orgazmlar, onun sert, güçlü bedeninin benimkinin üzerinde, altında, arkamda hissettirdikleri karşı konulamayacak kadar fazlaydı. Hayır diyemedim.

Ben istemedim.

Orgazmım beni beklenmedik bir şekilde vurdu. Sert. Hızlı. Çılgınca. Haykırdım, adı dudaklarımdan döküldü, bedenim titredi ve ürperdi, amım ona kenetlendi. Adımı inledi, kendi boşalması gerçekleşene kadar itti.

Sonra yavaşladık, durduk ve çöktük.

Beni kollarına çekti ve ben de Bay Tek Gecelik'in sarılmayı seven biri olduğunu daha önce keşfetmiş olmanın şaşkınlığıyla mutlu oldum. Beni kendine yakın tuttu, başıma öpücükler kondurdu ve beni vücuduna yasladı.

"İnanılmazsın," diye fısıldadı sessizce.

"Birlikte inanılmazız," diye cevap verdim.

Bir an için sessiz kaldı.

"Evet, öyleyiz," dedi. Dudaklarını başımın üzerinde hissettim. "Teşekkürler bebeğim," diye mırıldandı.

Sadece mırıldanarak onaylayabildim, uyku beni ele geçirmişti. Kolunu okşadım. "Kal."

O cevap veremedi ben çıkmıştım.

Sabah ışığının odaya yayılmasıyla uyandım. Perdeler açıldı, şelalenin manzarası muhteşemdi. Doğruldu, vücudum itiraz ediyordu. Bütün gece üzerimdeydi ve yaşadığım orgazmların sayısını ve vücudumu kullandığı çeşitli yolları unutmuştum.

Hepsi inanılmazdı. Ama bunun sadece bu gece için olduğunu açıkça belirtmişti.

Yalnızdım, Aldo'nun yattığı taraf boş ve soğuktu. Şaşırmamış olmama rağmen hayal kırıklığı içimi parçaladı. En azından benimle kahvaltı edeceğini ummuştum. Vücudumun alışmasına izin vererek yavaşça ayağa kalktım. Bir gece önce kullandığım bornoz yatağın ayak ucundaydı, onu üzerime geçirdim ve banyoya yöneldim. İşim bittikten sonra odaya geri döndüm. Saat daha ondu, yani çıkış yapmak için bir saatim vardı. Sandalyeye oturup pencereden dışarı baktım. Şelaleleri bu şekilde nadiren görebiliyordum. Büyüleyiciydiler.

Kapının açılmasıyla başımı kaldırdım. Aldo içeri girdi, başka bir takım elbise giymişti, o sert haliyle taze ve yakışıklı görünüyordu.

Arkasına bir araba çekti ve beni görünce kaşlarını çattı. "Hâlâ uyuduğunu sanıyordum."

"Gittiğini sanmıştım."

"Birkaç şeyi halletmem gerekiyordu. Sonra odamda giyindim ve kahvaltı getirdim. Uyumana izin veriyordum."

Kalbim onun sözleriyle ısındı. Öylece çekip gitmemişi. "Oh."

"Aç mısın?"

Sırıttım. "Açlıktan ölüyorum."

"Öyle sanıyorum." Sandalyemin yanında durdu ve eğilip beni öptüğünde beni şaşırttı. "Dün gece çok fazla enerji harcadın."

"İkimiz de yaptık."

Beni tekrar öptü. "Biliyorum."

Ceketini çıkardı, oturdu ve kollarını sıvadı. Onu gizlice izledim ama o beni yakaladı ve kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Bunu yaptığında çok seksi oluyorsun."

"Neyi?" diye sordu, bir kruvasan aldı ve bir ısırık aldı. Yutkunurken boğazı hareket etti.

"Kollarını sıva. Kaslarının esneme şekline bayılıyorum." Durakladım. "Yemek yerken de çok seksisin."

Kruvasanı ağzına götürürken dondu kaldı. Gözleri karardı. "Dün gece seni yerken oldukça seksiydın," dedi, sesi alçak ve çakıllı.

Sözleri karşısında içim sıkıştı ve yerimde kıpırdandım. Ona baktım, dilimi alt dudağımda gezdirdim, sözleri beni aydınlattı.

"Dur," dedi. "Acı çekiyor olmalısın."

"Gece bitti," diye hatırlattım ona.

"Ve yeni bir gün başladı." Uzandı ve bize kahve doldurdu. "Belki de bunun hakkında konuşmalıyız."

Bardağı elinden aldım, parmaklarımız birbirine değdi, gözlerimiz kilitlendi. Onun dokunuşuyla karnımda bir çarpıntı hissettim.

"Belki de yapmalıyız."

Başını salladı. "Önce ye. Buna ihtiyacın olacak."

O gün otel odasından çıkmadım. Aslında, ertesi gece vardiyam başlayana kadar da çıkmadım. Aldo sık sık odama uğrardı. Bazen seks yapardık. Bazen de oturup benimle konuşuyordu. Birlikte yemek yedik. Hatta benimle banyoya bile girdi, ancak bunu yapmak için ona oral seks sözü vermem gerekiyordu. Teklifi yaptıktan sonra takım elbisesini hemen çıkaramadı.

Bu da beni güldürdü. Kızmış gibi yaptı ve beni tutup sertçe öptü, ben de onu da yanıma alarak suya daldım. Kabarcıklar ve su her yere yayılmıştı ve o da bu dağınıklığa kuşkuyla baktı, sonra elimi sert aletine sarıp onu okşadığımda bunun önemli olmadığına karar verdi. Ben onu emerken büyük küvetin kenarına oturdu, tüm zaman boyunca beni izledi, inledi ve beni cesaretlendirdi. İşim bittikten sonra o da aynısını benim için yaptı ve neden bu kadar büyülediğini anladım. Küvetin diğer ucundaki tavandan tabana ayna, öne doğru çıkarken güçlü sırt kaslarını yansıtıyordu. Bacaklarımın omuzlarının üzerinde olması ve sırtının hareket etmesi hipnotize ediciydi. Aşağı bakıp yüzünün bacaklarımın arasına gömüldüğünü görmek erotikti. Gözleri benim üzerimdeydi ve bakışlarımız etrafımızdaki boşluk kadar sıcaktı. Buhar dolu oda bizim seslerimizle doluydu. Suyun şırıltısı, aynanın kenarlarında biriken buğu, kalçalarım kenetlenmiş iri elleri. Hepsi seksi, samimi ve hamdı.

Kapıyı arkamdan kapatırken üzülmemeye çalışarak vardiyama doğru yöneldim. Aldo'yla geçirdiğim iki gün sona ermişti. Daha önce ayrıldığında, beni duştan çıktığımda öptüğü gibi öpmüştü, yüzüm ellerinin arasında sıkışmıştı, okşaması şefkatliydi, vedası söylenmemiştir. Sıkıntımı görmesine izin vermeyerek ona gülümsemiştim. Bir kez birlikte olduğumuzda, ona karşı hissettiğim o yoğun çekimin duracağını düşünmüştüm.

Aslında, daha da güçlenmişti.

Ama kuralları biliyordum. Aldo onları çoktan esnetmiş, bana fazladan zaman vermişti. Beni tekrar görmekle ilgili hiçbir şey söylememiş, sadece işe gitmeden önce süitte istediğim kadar kalabileceğimi söylemişti. O gittiğinde, kalbim biraz sızlayarak kapıya baktım. İçimde ona aşık olmanın kolay olacağına dair bir his vardı. Doğal. Nefes almak gibi.

Ama bu odanın ötesinde hiçbir şeyle ilgilenmediğini açıkça belirtmişti.

Ona büyük bir kız olduğumu ve bunun üstesinden gelebileceğimi söylemiştim. Ve yapmak istediğim de tam olarak buydu.

Vardiyamı bitirdim ve arabama yöneldim. Fazla bir şey yememiştim, iştahım kapalıydı. Otel odasının lüksünden sonra dairem sıkıcı ve kasvetli görünüyordu. Banyo eskisinden daha da küçük görünüyordu ve o büyük küveti şimdiden özlemiştim. Duş aldım ve elimde bir bardak suyla kanepeye oturdum. Bir sonraki izin günümde gidip bir yatak almaya karar verdim. Kanepe bu gece sıkışık ve yalnız hissettirecekti. şimdiden korkmaya başlamıştım.

Öfkeyle başımı salladım. Sadece iki gecedir onun yanında yatıyordum. Yataktan kalktığı, giyindiğı ve bir sorunu çözmek için aşağı indiğı zamanları sayarsam daha az. Ama geri geleceğini biliyordum. Ve döndüğünde, ağız tenimde beni uyandıracığını ve beni tekrar alacağını da biliyordum.

Bunu düşününce ürperdim. Onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Sahip oluşunu ve bedenimi kullanışını. Aldığı ve verdiği zevk. Gösterdiği beklenmedik şefkati. Düşünceli hareketleri. Hayatında bir ilişkiye yer olmadığı konusundaki ısrarına rağmen, birlikte olduğumuzda böyle davranıyordu.

Sanki birlikteymişiz gibi.

Telaşlandı. Endişelendi. Önemsedi. Aldı. Verdi. Sonra çekip gitti. O bir muammaydı.

Gözlerimi kapattım ve kanepeye

kıvrıldım. Onun benim muammam

olmasını diledim.

Ertesi gece vardiyam bittiğinde ayaklarımı sürüyordum. Neredeyse hiç uyumamıştım ve şarküteri bütün akşam meşguldü. Mola bile vermemiştim. Dolabımı açtım ve beni bekleyen küçük zarfı görünce durdum.

2301.

GEL BANA.

Kısa yönerge Aldo'nun kalın, koyu yazısıyla yazılmıştı. Zarfı elime aldım ve açtım. İçinde o kata çıkabilmem ve odaya girebilmem için gereken geçiş kartı vardı. Başımı metal kapıya yasladım, iki seçeneğim olduğunu biliyordum. Yukarı çıkıp beni becermesine izin vermek ya da eve gidip bu işi bitirmek. Ortaya çıkmazsam bir daha bana ulaşmayacağını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, onu tekrar hissetmek istiyordum ama onun ganimet çağrısı olmak istemiyordum.

Ve çok yorgundum.

Üçüncü bir seçeneğim olduğuna karar verdim. Gidip ona söyleyebilirdim. Dürüst olurum. Eminim bu gece oynayamayacak kadar yorgun olduğumu anlayacaktır.

Asansörle yukarı çıkarken gergindim, tek yolcu olduğum için minnettardım. Kapıda tereddüt ettim, sonra kartı okuttum ve içeri girdim. Aldo orada değildi, oda boştu. Merakla etrafıma bakındım. Oda daha önce kaldığımız süitten bile daha gösterişliydi. Ve farklı, neredeyse kişisel hissettiriyordu. İçime çektim ve Aldo'nun kokusunu alabildiğimi fark ettim. Kokusu havada asılı duruyor, odayı doyuruyordu. Sanki az önce içeri girmiş gibi değil, sanki odanın bir parçasıymış gibi. Çantamı yere bıraktım ve etrafıma bakındım. Burası gece için tuttuğu rastgele bir oda değildi. Burası onun kişisel süitiydi. Bazı takım elbiseleri dolapta asılıydı. Banyo kapısının üzerine nemli bir havlu asılmıştı ve tuvalet malzemeleri çekmecelerdeydi. Şifonyerde birkaç gündelik kıyafet vardı. Bir sandalyenin arkasına koyu siyah bir bornoz atılmıştı ve bunun benim dairemdeki sandalyeyle aynı olduğunu fark ettim, sadece daha büyüktü. Küçük bar alanında kahve kapsülleri vardı ve dayanamayıp küçük buzdolabını açtım. Su ve bir torba elma ile doluydu.

Etrafıma bakarken gözümü kırptım. Beni kendi özel yerine getirmişti. Neden?

Kapı açıldı ve içeri girdi, beni görünce durdu. Bir an için ikimiz de tek kelime etmedik. Sonra odayı geçti, yüzümü kavradı ve beni sert, derin bir öpücüğün içine çekti.

"Geleceğinden emin

değildim." "Kalamam."

"Neden?" diye sordu, yüzümü sıkıca kavradı.

"Çok yorgunum, Aldo. Dün gece zar zor uyudum, bu gece ihtiyacın olan şey bende yok."

Alnını benimkine bastırdı. "Tek ihtiyacım olan sensin. Burada olman. Benimle olman. Seni şarküteride gördüm ve ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettim. Bu gece sadece senin yanında uyumak istiyorum. Sensiz gözlerimi zor kapatıyorum."

Ona baktım, tenine kazınmış yorgunluğu gördüm. Bakışları karanlık ve yoğundu. Beklemediğim bir şeyle doluydu. Anlamadığım bir şeyle.

İhtiyacım var.

"Neler oluyor?" Sessizce sordum.

"Hiçbir fikrim yok ama buna karşı koymayacağım. Burada kal.

Lütfen," diye ekledi. Bu kelimeyi çok sık kullanmadığını biliyordum.

"Evet."

BÖLÜM 11

ALDO

Ionu süitte bıraktığımdan beri aklımdan çıkaramamıştım. Birlikte geçirdiğimiz saatlerin anıları kafamın içinde geri sararak oynuyordu. Ne kadar uyumluyduk. Birlikte ne kadar inanılmazdık.

Çok seksiydi ve onun içinde olmayı seviyordum. Onun yetenekli ağzının üzerimde olmasını. Her yerini. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Gülüşü, alaycılığı. Zekası ve onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğu. Bana sorular sormuştu ve ben de dürüstçe cevaplamıştım. Ona ailemden ve Roman'la büyümekten bahsetmişim, pek çok ayrıntıyı atlayarak ama yine de paylaşarak.

"O, mafya mı?" diye sordu sessizce. "Öyle misin?"

Bakışlarıyla karşılaştım, ela gözleri odanın loş ışığında yumuşak bir maviye dönüşmüştü. "Biz tehlikeliyiz," diye cevap verdim. "Güçlüyüz. Özellikle de Roman."

"Onu koruyacaksın."

"Ve ölene kadar da

koruyacağım."

"Onun için ölür müydün?"

"Hiç düşünmeden."

Kendini bana doğru bastırdı. "O zaman daha dikkatli ol, Aldo. Seni tek parça halinde ve kalbin atarken seviyorum."

Ona, o hayatıma girene kadar kalbimin gerçekten atmadığını söyleme dürtüsü güçlüydü ama direndim.

"Kalbim mi, sikim mi?" Alay ettim.

Elini aramıza soktu, göğsüme dokundu, sonra kalınlaşan ereksiyonumun etrafına sardı. "İkisini de."

Dün gece gidişini izlemiştim, eski arabasına binip uzaklaşırken gölgelerin arasında görünmeden duruyordum. Onu durdurmamak için tüm irademi kullandım. Sabahın erken saatlerine kadar çalıştım, Roman yanımda sinsice dolaşıyordu. Yöneticilerimiz genellikle her şeyle ilgilenirdi, ancak Roman ortaya çıkmayı severdi, asla tutarlı bir program sürdürmezdi. Herkesi diken üstünde tutuyordu.

Bu gece Vi'nin yorgun bir halde geldiğini görmüştüm. Benim hissettiğim kadar yorgun. Şarküteriden uzak durdum ama güvenlik kamerasından onu inceledim. Normalden daha sessizdi, müşterilerle o kadar hareketli değildi. Yorgun olduğunu bilmek beni rahatsız ediyordu. Ekrana bakarken kaşlarımı çattım ve Vi'nin ne zaman endişelendiğim biri haline geldiğini merak ettim.

Roman sözümü kesti, sesi omzumun üzerinden geliyordu. "Neye bu kadar dikkatle bakıyorsun?"

"Sadece bakıyorum."

"Tam on dakikadır yayına bakıp duruyorsun." Bakışlarını daralttı. "Kadına. Violet."

Sessiz kaldım.

Kaşlarını kaldırdı. "Randevun o muydu? Odayı tuttuğun kişi mi?" Bazı kâğıtları karıştırarak yayını kapattım. "Belki."

"Ona vuruyor musun? Onun için bir oda tuttuğuna göre iyi sevişiyor olmalı."

"Hey," diye tersledim. "Biraz saygı göster."

Roman irkilmiş görünüyordu. "Aldo," dedi. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Yüzümü ovaladım.

"Sanırım bir şey."

Başımı salladım. "Biliyorsam ne olayım."

Suyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve masasına oturdu. "Önce Luca, şimdi de sen."

"Öyle bir şey değil."

Kıkırdadı. "Bunu sana bir gün hatırlatacağım."

Onu görmezden gelmeyi seçtim.

Daha sonra, onu tekrar gördüğümde yerden geçiyordum. Şarküterinin dışındaydı, duvara yaslanmıştı. Orada durmaktan başka bir şey yapmıyordu. Elleri arkasındaydı ve yere bakıyordu, omuzları bükülmüştü. Ayaklarına bakıyor gibiydi. Sonra omuzlarını yuvarladı, başını salladı ve gözlerinin altını sildi. Bir şey göğsümü çekti. Ağlıyor muydu? Neden ağlıyordu? Ellerimin yumruk şeklinde kıvrıldığını hissettim ve lobiye koşup şarküteriye basmak ve neden üzgün olduğunu öğrenmek istedim.

Ama yapamadım. Eğer bir sorun varsa, Wanda hallederdi. Öfkeyle içeri girip olay çıkarırsam Vi çok öfkelenirdi. O güçlüydü. Bağımsızdı. Bunlar onda çekici bulduğum pek çok özellikten ikisiydi.

Onun yerine resepsiyona gittim ve odam için bir kart aldım. Benim kişisel odam.

Ve şimdi buradaydık.

Yorgunluğun da ötesindeydi. Derisine kazınmış yorgunluğu görebiliyordum. Gözlerindeki donukluğu. Kalmayı kabul etmesi beni memnun etti. Elimi uzattım.

"Küveti dolduracağım. Rahatlarız, sonra da uyuruz. Acıkırsan sana yemek getiririm."

"Sadece yorgunum. Kalacak mısınız?"

"Evet." Roman'a gece için gittiğimi söylediğimde şok olmuş gibi görünüyordu ama sadece başını salladı ve halledeceğini söyledi.

Elini benimkinin içine soktu ve ben de onu kendime çektim. İsteyerek geldi, başını omzuma yasladı, vücutu benimkiyle mükemmel bir şekilde hizalandı. Benim için mükemmel boyda olduğuna karar verdim.

Başına bir öpücük kondurdum. "Bu gece seninle ilgilenmeme izin ver. Sadece bu gece, bebeğim."

Mırıldanarak onayladı. "Bu hoşuma giderdi."

"O zaman izin ver."

İini çekti, bana doğru ağır bir şekilde eğildi. "Tamam."

VI

Ertesi sabah uyandığımda Aldo'yu orada görünce şaşırdım. Sandalyede oturuyordu, bornozu üzerine sarılmıştı, kucağında açık bir kitap vardı. Yanındaki masada dumanı tüten bir fincan kahve duruyordu ve ayak bileğini dizinin üzerine aprazlamıştı. Ayakları ıplaktı. Uzun parmakları ve onun boyundaki bir adam için şaşırtıcı derecede zarif ayakları vardı ve diğerk her şeyi gibi onlara da özen gösteriyordu.

"Pedikür yaptırıyor musun?" Yatak başlığına yaslanarak sordum.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. Gözlerinde bir çift ağır kaplumbağakabuğuchereve vardı. Gözlüklerini çekiştirerek çıkardı ve bana mahcup bir gülümseme sundu. "Evet. Çok fazla ayaktayım. Alt katta harika pedikür yapıyorlar. Müdavimleridenim." Kitabını bir kenara bıraktı ve kahvesini aldı. "Senin için bir tane ayarlayabilirim."

"Bu iyi olurdu, teşekkürler."

Gülümsedi. "Bunu sevdim."

"Ne gibi?"

"Sana bir şey teklif ettiğimde yüzünü ekşitmemen ve istemiyormuş gibi davranmaman. Sana bir şeyler vermek beni memnun ediyor ve sen de onları nezaketle kabul ediyorsun."

"Bir pedikürün sizi kırmayacağını hissediyorum, ama benim için bir lüks."

"Ben ayarlarım." Beni inceledi. "Daha iyi görünüyorsun. Çalışma saatlerini azaltman gerekiyor mu? Gündüz vardiyasına mı geçeceksin?"

Dizlerimi göğsüme çektim. "Kırk sekiz saat boyunca gece gündüz ırzıma geçilmesine ihtiyacım yok."

Başını salladı, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Arayı daha iyi ayarlarız. Sikişmek ve uyumak." Durakladı, kararsız görünüyordu - Aldo'dan beklemediğim bir şeydi bu. "Eğer, ah, ilgileniyorsan."

"Dürüstlük mü istiyorsun?"

diye sordum. "Her zaman."

Çenemi dizlerime dayadım ve derin bir nefes aldım. "Aldo, seninle birlikte olduktan sonra uyuyamadım. Bir şeylerin eksikliğini hissediyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın biteceği düşüncesi beni birkaç hafta önce tüm hayatımı ve evimi kaybetmekten daha çok üzdü. Senden hoşlanıyorum. Seninle olmayı seviyorum." Yutkundum. "Sonsuza kadar olmasa bile."

Beni sessizce inceledi. "Aylardır tam bir gece izin almadım. Belki daha da uzun. Bu sabah seni bırakıp viziteye çıkmak için tüm gücümü harcadım. Sen uyanmadan önce geri dönmek için çaresizce koşuşturdum. Seni uyurken izlemek beni sakinleştiriyor. Seni izlediğimi, güvende olduğunu bilmek beni..." Sözüünü yarıda kesti. "Bana bir şeyler hissettiriyor."

"Senin yanında kendimi güvende hissediyorum."

"Sana güveniyorum," diye beni bilgilendirdi. "Daha önce hiç odama bir kadın gelmemişti."

"Genellikle her gece farklı biriyle mi?" Onun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesinden nefret etmeme rağmen alay ettim.

"Genellikle farklı bir otel ve birkaç saat, o da olursa. Ve bu nadir bir olaydı. Ben bir oyuncu değilim," diye yanıtladı. "Roman dışında başka biriyle hiç bu kadar zaman geçirmemişim."

"O biliyor mu?"

"Bir kısmını biliyor, hepsini değil. Kendim bile anlayamazken ona aıklayamam."

Gülümsedim.

"Ama bunu zene kadar bu konuda konuşmak istemiyorum. Onunla ya da seninle. Bunu halledebilir misin? Olabildiğince yanımda olmanı istiyorum. Burada olabildiğim zaman. Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

"Bu hoşuma giderdi."

Memnun görünüyordu. Gözlerimiz kilitlendi, aramızdaki sıcaklık ve arzu cızırdıyordu.

"Daha çok ne isterdim biliyor musun?" Fısıldadım.

Ayağa kalktı ve bornozunu silkti. Cppesi abanoz rengi bir havuzun içinde yere düştü ve görkemli bir şekilde çıplak kaldı, ereksiyonu büyüdü, kasları gerildi ve bakışları yoğunlaştı. "Umarım benim de istediğim budur," dedi.

"şey, kahve demek istemiştim. Ama menüde sikin varsa yiyebilirim," diye cevap verdim kaşlarımı çatarak.

Kıkırdadı ve yaklaştı. "İkisine birden ne dersin bebeğim? nce benim aletim, sonra sana kahve ve istediğin başka bir şey getireceğim."

Bacaklarımı yataktan aşağı salladım ve onu elime aldım, sikini okşadım, inlemesine bayıldım. Ağzımı açtım, onu içeri kaydurdım, dilimi başının üzerinde döndürdüm.

"Evet, bebeğim, aynen böyle," diye vd. "Ne kadar yetenekli bir ağız. Ne kadar güzel, yetenekli bir kızım var."

Ellerimi kıına doğru kaydurdım, sert yanaklarını kavradım ve onu daha derine çektim. Parmaklarını saçlarıma geçirerek inledi. "Vi," diye mırıldandı. "Tanrım. *Evet. Em beni. Sertçe.*"

İstedini yaptım.

Gerçekten krep umuyordum.

Sonraki bir süre günler ve gecelerden oluşan bir bulanıklık içinde geçti. Bazen onları birbirinden ayıramıyordum. Ama Aldo her gün benim dünyamın bir parçasıydı. Bazen şarküteride bir ziyaret, bir sandviçin üzerinde paylaşılan birkaç dakika, rastgele mesajlar veya bir telefon. Onun süitinde geçirdiğim geceler oldu. Birkaç gece de o benimkinde kaldı. Satın alıp pencerenin altına koyduğum tek kişilik yatak kanepeden daha iyiydi ama çok da iyi sayılmazdı. En azından neredeyse sığabiliyordu. Onu yatıracak büyüklükte bir yatak için yerim yoktu. O gecelerde çok fazla sarılıyorduk, ancak seks söz konusu olduğunda kesinlikle yaratıcıydı. Şehirde bir yerlerde gerçek bir evi olduğunu biliyordum ama beni oraya hiç götürmedi ve ben de sormadım. İlişkimizin sınırları vardı ve ben bunu bilecek kadar akıllıydım. Beni ne kadar üzse de bu sınırları kabul ettim çünkü onunla birlikte olmayı seviyordum. Ayrıca ilişkimizin geçmişte yaşadığı diğer ilişkilerden farklı olduğunu da biliyordum. Beni nasıl izlediğini gördüm. Korumacı ve sahiplenici yanını. Müşterilerin aşırı arkadaş canlısı olmasından nefret ederdi, bakışları kararır, kaşlarının arasındaki çatıklık derinleşirdi. Daha sonra hep daha tutkuluydu, sanki beni sahipleniyormuş gibi.

Fark etmediği şey, benim onun olduğumdu. Tamamen. Bilmeden ona aşık olmuştum. Çekip gittiği gün, bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Niagara Şelalesi'ni ve her şeyi geride bırakmak zorunda kalacaktım. Bunu düşünmek bile beni üzüyordu. Bahşış paramı sakladığımda artık heyecanlanmıyordum. Heyecan verici bir şey yapmak ya da geleceğim için biriktirmek için bir fon değildi.

Aldo'yu ve onun dünyasını geride bıraktığımda ihtiyacım olacak fon buydu.

Çünkü, sözlerine rağmen, o günün geleceğinden endişeliydim. Duygularını paylaşacak kadar rahat olacağından emin değildim. Bana tamamen açılacağından. Hayatının geri kalanında onu yalnız düşünmek beni rahatsız ediyordu.

Bu beni her şeyden daha çok üzdü.

BÖLÜM 12

VI

Tu gece şarküteri çok kalabalıktı, hatta normalden bile daha kalabalıktı. Hafta sonları her zaman kalabalık olurdu ama hava özellikle sıcaktı ve insanlar içeride, serin bir yerde olmayı tercih ediyordu. Yine de, dışarıda devam eden sıcaklık

onları huysuzlaştırıyor. Bu gece her zamankinden daha fazla şikâyetçim vardı. Ve benim bölümümde oturan bir adam oturduğu andan itibaren başımın belası oldu. Suyu yeterince soğuk değildi. Sonra çok fazla buz ekledim. Kahve çok sertti. Sonra ılık. Durmadan bana bakıyor, beni rahatsız ediyordu. Bakışlarında beni ürküten bir şey vardı. Teşekkür ederim ve lütfen kelimeleri onun kelime dağarcığında yoktu. Kaba ve küçümseyiciydi, sürekli bana bağıırıyordu. Wanda onunla çoktan konuşmuştu ama aramızda sessizce onun asla mutlu olamayacak insanlardan biri olduğu konusunda anlaşmıştık. İçeri girdiğinde öfkeliydi ve hıncını çıkaracak birini arıyordu.

Bu gece şanslı olan bendim. Tek yapabildiğim gülümsemek ve dişlerimi sıkırmaktı. Yakında gidecekti ve ben de onu unutacaktım.

Hamburgerini ve soğan halkalarını önüne koyduğumda kaşlarını çattı.

"Bir sorun mu var efendim?" Kibarca sordum, kafamdaki cümlelerin sonuna "sık kafalı" kelimesini ekledim.

"Ekstra soğan dedim."

"Fazladan eklediler, patates kızartmalarınızla birlikte döndüğümde size daha fazlasını getireceğim."

"Buna yüzük sırası mı diyorsunuz? Altı tane mi var? Aldığınız fiyatlara bakılırsa daha fazla olmalı. Ne soyguncu bir yer." Başparmağını kumarhaneye doğru salladı. "Tıpkı onlar gibi, şerefsizler."

"Bunu senin için düzelteyim."

Mutfakta derin bir nefes aldım ve ona kadar saydım, iki kere. Daha fazla ızgara soğan, bir tabak daha halka, patates kızartması aldım ve ona taze bir kahve doldurdum. Burası hakkında ne düşündüğü önemli değildi ve bunu kişisel olarak algılamamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Ama bu beni kızdırdı.

Ve ona getirdiğim ekstralar bile onu mutlu etmedi. Şikâyetlerinin sesi daha da yükseldi.

"Kahvemi döktün. Ne biçim bir garsonsun sen?" Ben fincanı

doldururken kolumu itmişti. Ona yeni bir tane getirdim. "Bu masa sallanıyor."

O kadar çok itmişti ki ayaklardan biri düşmüştü. Yerine takmak için bir komiden yardım aldım. O pisliğin önünde diz çökmemin imkanı yoktu.

"Burayı kim dekore etti? Burası ellili yıllardan kalmış gibi görünüyor." Ona annesinin yaptığını söylemekte direndim.

"Bu burgerin tadı bok gibi. Bok gibi servis yapıyorsun."

Diğer müşteriler ona bakıyordu, birkaçı ters ters bakıyordu. Herkesi rahatsız ediyordu ve ona gitmesini söylemek istedim ama bu benim haddime değildi.

Wanda onunla tekrar konuştu, hatta yemeğini bile ödedi, ama bunun bir faydası olmadı. Adam daha da sinirlendi ve kavgacı oldu. "Siktiğimin kumarhanesi tüm paranızı alabilmek için güverteleri diziyor ve makineleri tamir ediyor, şimdi de boktan yemekler mi servis ediyorlar?"

"Memnun kalmadığınız için üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı?" Öfkeme zorlukla hakim o l a r a k sordum.

Arkasına yaslandı. "Dizlerinin üzerine çöküp sikimi

yalayabilirsin." Wanda'nın nefesini duydum ve işim bitmişti.

Yakınına eğildim. "Biber ve cımbız olmadan bulabileceğimden şüpheliyim."

Gözlerini kısarak kolumu tuttu ve sıkıca kavradı. "Ne dedin sen, sürtük?"

Elinden kurtulmaya çalıştım. "Beni duydun. Artık gidebilirsin. Yemeğiniz müesseseden. Bahşiş için endişelenme."

Beni daha yakına çekti. "Bir tane bile alamayacaksın, seni kendini beğenmiş küçük pislik. Ama sana unutamayacağın bir şey vereceğim."

Güldüm. "Bundan şüpheliyim."

"Bu bok çukurunun sahibi kim bilmiyorum ama onlara söylemek istediğim bir iki şey var."

Arkamdan bir ses yükseldi. "O zaman bugün şanslı günündesin. Sizin deyiminizle bu *bok çukurunun* sahibi benim ve bu konudaki düşüncelerinizi duymak isterim. Ama önce ellerini onun üzerinden çek."

"*Doğru. Lanet olsun. Şimdi,*" diye ekledi Aldo'nun sesi, zar zor dizginlenen öfke derinleşerek.

Müşteri kolumu bıraktı ve ben de içime dolan rahatlamayla kenara çekildim. Roman ve Aldo arkamda durmuş, yürüyen ölü gibi görünüyorlardı. İkisi de ciddiye. Yoğun. Tehditkâr.

"Çalışanlarımın taciz edilmesinden, dokunulmasından veya tehdit edilmesinden hoşlanmıyorum. Etrafa savurduğunuz üsluptan, kullandığınız dilden veya hakaretlerden de hoşlanmıyorum. Diğer müşterileri rahatsız ediyor ve herkesi üzüyorsunuz." Roman gömleğinin kollarını aşağı çekti ve boynunu kıvırdı. "Bu kumarhane ve onunla ilişkili her şey, restoranlar ve personelim de dahil olmak üzere, şüphesiz kusursuzdur. Yediğiniz o basit hamburger bile satın alabileceğimiz en iyi malzemelerden yapıldı. Dolayısıyla eleştirileriniz gerçeklerden ziyade boktan ruh halinizin bir göstergesi."

Aldo bir şeyler mırıldandı ve Roman tek kaşını kaldırdı. "Belki de kaybettiğin büyük miktardaki para sana görgü kurallarını unutturdu. Bence sen

bizimle gelmeniz ve bunları nasıl kullanacağınızı hatırlatmamız gerekiyor." "Siktir git, göt herif," dedi adam, kabinden dışarı itilerek.

Önümde gelişen sahneyi izledim. Herkes izliyordu. Roman onun sözlerine güldü ve Aldo'ya baktı. "Bunu duydun mu? *Siktir git*, dedi. Dediğim gibi, terbiye yok."

Aldo kuru bir sesle, "Sana da göt herif dedi," diye cevap verdi. "Pek yaratıcı değil." "Ben gidiyorum," diye hırladı müşteri.

Roman başını salladı. "Evet. Öylesin. Kalıcı olarak." "Ne?"

"Yasaklandınız. Şu andan itibaren. Artık binalarımda istenmiyorsunuz. Burada ya da herhangi bir yerde."

Müşterinin yüzü karardı. Öfkeden neredeyse tükürecekti. Sonra da bir aptal gibi davrandı.

Roman'a bir yumruk atınca nefesim kesildi. Hakkını yemeyelim, Roman kıpırdamadı, gözünü bile kırpmadı ya da şok olmuş gibi bakmadı. Bir anda Aldo müşterinin kafasına kilit vurdu ve bir an sonra iki adam daha ortaya çıkıp onu restorandan sürükleyerek çıkardılar. Sonra bir musluk gibi ses kesildi.

Roman etrafına bakındı. "Yemekleriniz bölündüğü için özür dilerim. Her şey müesseseden. Umarım bu gece olanlar geri gelmenize engel olmaz."

Restorandaki insanlar alkışladı. Gerçekten alkışladılar.

Roman bana döndü, sesi sakindi. "Akşam yemeği ve gösteri gibisi yok. İyi misiniz Bayan Nelson?"

"Evet."

Daralmış gözlerle beni izleyen Aldo ile benim aramda bir bakış attı. Omuzları gergindi ve sanki patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım. Aldo, nerede olacağımı biliyorsun."

Aldo başıyla onayladı. Roman birkaç el sıkmak ve Wanda ile konuşmak için durarak ayrıldı. Aldo bana baktı. "Ofisime. Şimdi."

Sadece takip edebildim.

ALDO

Kanım öfkeyle kaynıyordu. Roman ve ben, Wanda'nın araması üzerine bir sorun çıkmasından endişe ederek restorana gelmiştik. Vi'nin boş yere müşteriyi yatıştırmaya çalıştığını gözlemledim. Daha yüksek sesle ve daha öfkeli konuşmaya başladı. Vi sakın kaldı.

Onu yakaladığında, işim bitmişti.

"Onun işini bitireceğim," diye homurdanarak restorana daldım, Roman da peşimden geliyordu.

Vi'nin ona ne söylediğini bilmiyordum ama yüzü neredeyse morarmıştı. Roman ve ben onun son çıkışını duyduk ve Roman'ın konuşmasına izin verdim. Pisliklerle uğraşmayı ve onlara ceza vermeyi seviyordu. Bir yanım Roman'ın peşinden gidip bu pisliği yola getirmek istiyordu ama sonuçta Vi için daha çok endişeleniyordum. Onun iyi olduğundan emin olma ihtiyacı her şeyden önemliydi.

Ve bu öncelikliydi.

Ofisime giderken hiç konuşmadık. Onunla birlikte yürüdüm, elim sırtının küçük kısmında ve durmayı reddettim.

Ofisime girer girmez kapıyı kapattım ve ellerimi kollarında gezdirerek onu inceledim. Parmaklarının derisine battığı yerdeki kızarıklık izleri görebiliyordum ve bu beni daha da öfkeliendiriyordu.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim, Aldo.

Gerçekten iyiyim."

Kolunu ışığa yaklaştırdım ve izleri inceledim. Sabaha kadar çürükler oluşacaktı. "Seni tutuyordu. Canını yakıyordu."

Yüzümü avuçladı. "Ve sen onu durdurdun. Teşekkür ederim. Bana gerçekten zarar verme şansı olmadı. Sadece tam bir pislik gibi davranıyordu."

"Oraya vardığımızda seni bu kadar kızdıracak ne söyledi?"

"Bana sikini yalamamı söyledi. Ona biberim ve cımbızım olmadığı sürece bulamayacağımı söyledim, bu konuda iyi şanslar."

Ona baktım ve sırttı. *Sırttı. Bana kalırsa* sözlü tacize ve saldırıya uğramıştı ve beni gülümsetmeye çalışıyordu.

Elleri yanaklarımda sıkılaştı. "Ben iyiyim, Aldo. Bırak artık."

Bu işin peşini bırakacağımı düşünüyorsa beni hiç tanımıyordur. Ya da belki de benim yapacağımı umarak soruyordu.

"Otelden ve kumarhaneden men edilecek. Sizi bir daha rahatsız etmeyecek."

"Güzel. Şimdi işe dönebilir miyim?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Benim odam. Bu gece."

Gülümsedi. "Benimle banyo yapmayı da ekleyin, evet diyeceğim."

Başımı salladım. Ondan önce bir yetişkin olarak hiç banyo yapmamıştım. Duşlar daha hızlıydı. Ama onunla birlikte ılık suyun içinde uzanmak, onu kendime yakın hissetmek hoşuma gidiyordu. Onu kucağıma çektim, temasa ihtiyacım vardı, henüz gitmesine izin vermeye hazır değildim.

"Sana sevdiğin lavanta tuzlarından biraz daha getireyim,"

diye teklif ettim. "Mükemmel."

Sakinleştikten sonra onunla şarküteriye kadar yürüdüm. Wanda ona vardiyasını bitirmek zorunda olmadığını söyledi ve Vi sadece güldü, başını salladı ve

işe geri döndüm. Roman'ın ofisine gittim ve onu yeni duş almış buldum. Biraz viski doldurup bana bir bardak uzatırken bana baktı.

"O iyi mi?"

"Sarsılmış ama güçlü. Şarküteriye geri döndü. Israr etti."

Etkilenmiş görünüyordu.

"Nerede o bok parçası?"

"Gitti."

"Kalıcı olarak mı?"

Kuru kuru güldü. "Bizi birlikte gören çok fazla insan var, Aldo. O ölmedi."

"Yazık."

"Kontrol edemediği bir öfkesi var. Aşağıya indiğimde neredeyse ağzından köpükler saçıyordu. Sadece ikimiz olsaydık üzüleceğimi söyledi."

Sırtarak oturdum. "Yani..."

Omuz silkti. "Çocuklara onu bırakmalarını söyledim. Ona bir şans verdim." "Ve?"

"Diyelim ki sabah ağırlı olacak. Nefes almak sorun olabilir."

"Hiç vuruş yaptı mı?"

"Kenara çekildiğimde sadece kafası duvara çarptı. Sonra tekrar saldırdı - bir boğa gibi, hırıltılı ve kızgın. İki hızlı yumrukla onu yere serdim. Ne yazık ki bu kadar hızlı oldu." Viskisini yudumladı. "Çocuklar fotoğraflarını çektiler, artık istenmediğini söylediler ve onu arabasına götürdüler. Park ücretini ben ödedim. Masalardaki kayıplarından sonra, bunu ödeyecek kadar parası kaldığından emin değilim ve oyuncu kartına el koyduğum için, bu seçenekten başka çıkış yolu yoktu."

Bir yudum alırken sırttım.

"Arabasına takip cihazı taktırdım. Yüzünü sisteme kaydedeceğiz, böylece geri gelirse haberimiz olacak."

"Güzel."

Beni izledi. "Sen gelmeden önce onu bırakmaya karar verdim, Aldo. Kapıdan çıkabileceğinden emin değildim."

"Onu yakaladı. Üzerine işaretler koydu."

"Ve bu senin için önemli çünkü...?" Durakladı. "Sakın bana onun bir çalışan olduğu için olduğunu söyleme."

Bakışlarına karşılık verdim. "Buluştuğumuzdan beri neredeyse her gece onunla birlikteyim." Kaşları havaya kalktı. "Hâlâ mı?"

"Evet."

"Aldo. Ne diyorsun sen?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Ama aramızda bir şeyler var. Bunu inkâr edemem."

"Onu daha sonra görecek misin?"

"Benim odama giriş kartı var. Benim özel odama."

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Beni farklı hissettiriyor. Farklı düşünmemi. Sanırım istiyorum-" Durdum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Bir bakmışsın birbirimizin saçını örüyor ve şarabımızı yudumluyoruz."

Gülmek zorunda kaldım. "Allah korusun."

Viskisini bitirdi ve ayağa kalktı. "Ben aşağıya iniyorum." Kapıda durakladı.

"Zamana ihtiyacın varsa, bir şeye ihtiyacı olursa, senindir Aldo."

"Teşekkürler."

Gözlerime baktı. "Onu önemsiyorsun. O zaman o senin için önemli. Bu da onu benim için önemli yapar."

Ve çıkıp gitti.

BÖLÜM 13

ALDO

I Vi'nin vardiyası bitmeden önce şarküteriye gitti ve ben de onunla birlikte lobiden geçip odama çıktım. Sessiz ama sakindi. Lavanta kokulu suyun içinde yüzerek banyo yaptık. Bu rahatlatıcı bitkinin kokusunu çok severdi ve ben de bir daha asla onu koklamadan duramayacağımı biliyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanı.

Bu düşünceyi düşünürken aklıma başka bir düşünce geldi.

Ya ondan kalmasını isteseydim? Hayatımın bir parçası olmasını? Bunu ister miydi? Geleceği hiç konuşmadık.

"Planların nedir, Vi?"

"Bu gece mi?" diye mırıldandı. "Umarım içimdeki kocaman sakin, birkaç orgazm ve iyi bir uyku."

Başına bir öpücük kondurdum. "Bu garanti. Yani daha sonra. Bundan birkaç ay sonra, bir yıl sonra..." Sustum.

"Hmm," diye mırıldandı. "Bilmiyorum."

"Hayatın boyunca garsonluk mu yapmak istiyorsun?"

"Hayır. Belki okula geri dönerim. Sayıları hep sevmişimdir ve muhasebeci olmak istemişimdir."

"O zaman yapmalısın."

"Hazır olduğumda."

"Buralarda iyi okullar var. Niagara College'da muhasebe kursları var."

Döndü ve bana baktı. Odadaki buhardan teni parlıyordu, saçları yüzüne dökülmüştü. "Beni daha uzun süre yanında tutmak ister misin koca adam?" diye sordu, sesi alaycıydı ama gözleri gerçek hislerini gösteriyordu. Cevabım konusunda endişeliydi.

Yanağını okşadım. "Evet, bebeğim. Seviyorum."

Gülümsemesi genişti. "O zaman bunu düşünmeye başlamam gerekecek." Eğildim ve ağzını yakaladım. "Bunu sen yap."

VI

Sonraki birkaç vardiyada şaşırtıcı derecede gergindim, gölgelerden ürküyor ve yalnız olduğumda endişeleniyordum. Aldo otele vardığımda onu aramamı istedi ve beni arabamda karşılayıp şarküteriye kadar eşlik etti. Ayrıca beni sık sık kontrol ettiğini de fark ettim. Olaydan ve değiş tokuşumuzdan bu yana biraz değişmişti. Korumacı ve yakındı. Birkaç gece onunla kaldım ve eve gitmek için ısrar ettiğim bir gece, sabahın erken saatlerinde geldi, beni yanına kanepeye çekti ve beni deri ile sert vücudu arasına hapsetti. Beni bırakması için işlemem gerektiğini fısıldayarak uzaklaşmayı başardım, sonra kahve yaptım ve oturup onun uyumasını izledim. Dinlenirken yüzü daha yumuşak, daha az sertti. Tüyleri kalındı, dudakları dolgundu ve beni kendisine yaslamış olmasına aldırmadan kanepeyi tek başına dolduruyordu. Neredeyse huzurlu görünüyordu. Tam olarak değil

-Ama uyanık ve tetikte olduğu zamanlardan daha fazla.

Onun yakınlığından ne çıkaracağımı bilemiyordum. Korumacılığından. Umarım benim için olduğu gibi onun için de aynı anlama geliyordur. Açıktı, sorularına cevap veriyordu.

birlikte uzanırken sorular sordu. Ailesinden, onları kaybetmekten bahsetti. Roman'la çalışmaktan. İşlerinin geniş kapsamından ve Roman'ın ona duyduğu güvenden. Luca ve nişanlısının/eşinin hikayesini anlatarak beni güldürdü. Ailesini memnun etmek ve barışı korumak için yaptıkları düğün planları.

Roman'ın tüm bunlara tepkisi.

Bir dizimi göğsüme doğru çekip kahvemi yudumladım. Kaşlarımı çatarak aşağıya baktım. Ayak başparmağımın cilasında bir çentik vardı. Bugün ayak tırnaklarımı yeniden yaptırmam gerekecekti.

"Bu sabah senin için bir pedikür rezervasyonu yaptırdım," dedi Aldo, sesi uykudan çakıllı çıkmıştı.

Başımı kaldırıp onun koyu renk gözlerine baktım. "Oh."

"Ve bir masaj. Gerginsin. Hoşuna gideceğini düşündüm. Sonrasında odaya çıkıp vardiyandan önce dinlenebilirsin."

İlgisi ve cömertliği beni çok etkiledi. "Teşekkür ederim."

Doğrulup gerindi, battaniye beline kadar düştü. Hareket ederken dalgalanan tüm kaslarını gösteriyordu. "Lanet olası yatağı kullanmalıydık."

Güldüm. "Beni kanepeye çeken sendin."

Ayağa kalktı ve bana doğru gelirken onu süzmemeye çalıştım, aleti çoktan hazırdı. Önümde durdu, fincanımı alıp boşalttı, sonra eğilip beni öptü. Elimi aramıza soktum ve inledi. "Dur. Tabii seni yere ya da duvara çivilememi istemiyorsan. Seninle başladığımda o lanet kanepede hayatta kalmaz."

Güldüm. Dün gece kanepede bana katıldığında yüksek sesle protesto etmişti. Beni üzerinde sikerse hâlâ tek parça kalacağından emin değildim. Aldığım ikiz yatak da pek iyi değildi. Üzerine yattığında çıkardığı sesler korkutucuydu.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Üçüncü bir seçenek daha var koca adam." Onu ağzıma aldığımda yüksek sesle inledi.

"Aklının işleyişine bayılıyorum."

Vardiyam sırasında daha rahattım, zaman geçtikçe endişem azalıyordu. Pislik müşteriyle -ya da artık adını bildiğim Ernest Morton'la- yaşadığım olayın üzerinden birkaç gece geçmişti. Şüphelendiğim gibi, o anda onu üzen her neyse ona tepki veriyordu ve şüphesiz yoluna devam etmişti. Geri dönebilse bile, döneceğinden şüpheliydim. Eğer o şekilde davranmış olsaydım, bir daha yüzümü gösteremeyecek kadar utanarak olayın yaşandığı yerden tamamen uzak dururdum. Muhtemelen davranışından pişmanlık duymuştur.

Aldo bu geceyi idare ediyordu, ben de işimi bitirince arabama doğru yola çıktım. Arabaya yaklaşırken içimde bir ürperti hissettim. Etrafıma bakındım ama olağan dışı bir şey fark etmedim. Birkaç personel daha arabalarına yönelmişti, çeşitli katlardan çıkan diğer araçların uzaktan gelen sesleri duyuluyordu. Sıra dışı bir şey yoktu ama yine de sinirlerim gerilmişti. Arabama gittim, kilidini açtım ve içeri girdim. Çantamı yanımdaki koltuğa koymak için döndüm ve donakaldım. Yolcu koltuğunda ölü bir fare yatıyordu. Kapı kapalıyken pis kokuyu alabiliyordum ve açmak için kapı koluna yapıştım, kıpırdamayınca şok oldum. Sonra onu gördüm. Arabanın yanında durmuş, ellerinin ağırlığıyla metale bastırarak kapıyı kapatıyordu. Ernest Morton.

"Bana karşı gelenlerin başına bu gelir," dedi, camdan duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Burnumu kapattım, koku bana çarptı. Kornaya bastım, sesi garajdan duyuluyordu. Bana baktı, sonra bıraktı, gülerek uzaklaştı.

Kapıyı açtım, titreyerek dışarı çıktım.

Öfkeli ve üzgün bir şekilde fareye baktım. Belli ki hayatına devam etmesi konusunda yanılmıştım. Hâlâ kızgındı.

Ama ne tür bir sapık böyle bir şey yapar?

Telefonumu kaptım ve Aldo'yu aradım. Hemen cevap verdi, sesi endişeliydi.

"Vi, bebeğim-iyi misin?"

"Hayır."

Koştuğunu duyabiliyordum. "Neredesin?"

"Arabamdayım."

"Beş dakika."

Dört dakika içinde oradaydı. Arabamda bana baktı ve telefonda hızlı hızlı konuşuyordu, sesi kısık ve öfkeliydi.

Telefonu kapattı ve beni kollarına çekti. Sadece birkaç dakika daha bekledik. Aldo anahtarlarımı daha genç bir adama verdi. "Kurtul şundan."

"Benim arabam olmaz," diye nefes nefese kaldım. "Ona ihtiyacım var."

"Fare," diye açıkladı. "Ve arabanın detaylarını al."

Beni kendine çekti ve asansöre doğru yöneldik. "Eve taksiyle döneceğim."

"Sen burada kalıyorsun."

İtiraz etmedim.

Odada ikimize de birer viski doldurdu ve yanıma oturdu. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Ben söyledim, o da dinledi. "Şu andan itibaren VIP bölümüne park ediyorsun." Ben itiraz edemeden elini kaldırdı. "Orası güvenlikle kilitli. Ve bu pisliği bulup ona bir ders vereceğim."

"Ya-"

Kalkık kaşları beni susturdu.

"Ve arabanıza kadar size eşlik edilecek. Tartışmak yok."

Tartışmayı planlamamıştım.

"Sanırım cımbız lafı yüzünden hâlâ kızgındı."

Aldo başını salladı. "Onu kontrol ettim. Sinirli biri. Kanunla birkaç kez başı derde girmiş. Pek çok işte çalışmış ve iş dosyalarını elime geçirdiğimde, her birinde öfke sorunları ve kişilik çatışmaları olduğunu gördüm.

Zaman. Bir işte asla uzun süre kalmaz. Kumar oynamayı sever ve biraz şansı olsa da çoğu zaman kazandığından daha fazlasını kaybeder. Şarküteriye geldiğinde kötü bir gece geçirmişti. Ayağa kalkmış ve hepsini kaybetmişti." Bir omzunu kaldırdı. "Bazı insanlar ne zaman çekip gideceklerini bilemezler. Kasa aleyhine aptalca bir bahis oynadı."

"Onun iş dosyalarını nasıl ele geçirdiniz?"

Kaşlarını kaldırarak cevap vermeyi reddetti.

"Onu ziyaret edeceğim. Şahsen."

"Aldo, ona hiçbir şey yapamazsın."

"Sana bir daha yaklaşmamasını sağlayabilirim. İçeri nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok, sadece sokak seviyesinden içeri sızmış ve hangisinin sizin arabanız olduğunu anlamak için sizi izliyordu. Daha fazla güvenlik ekleyeceğiz."

"Sorun çıkarmaktan nefret ediyorum-"

Başını sallayarak sözünü kesti. "Sana hiçbir şey olamaz. Buna izin vermeyeceğim."

"Eminim şimdi beni korkuttu, bunu geride bırakacaktır."

Aldo ellerimi avuçlarının içine aldı ve onlara baktı. "Seni bir daha rahatsız etmeyeceğinden emin olacağım." Başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Söz veriyorum."

Ona gülümsedim. "Tamam."

ALDO

Ernest Morton'un yerini tespit edemedik. Artık bilinen son adresinde değildi. Ev sahibi ödeme yapmadığı için tahliye edildiğini ve onu bir aydan uzun süredir görmediğini söyledi. Kasabada nakit ödeme alan ve isimsiz eski motellerden birinde olduğuna dair bir his vardı içimde. Roman'ın takip cihazı

ya arızalanmış, ya düşmüş ya da kendisi çıkarmış. Aynı gece kapanmıştı.

Vi'ye ulaştığı için çok öfkeliydim. Onu korkutmuştu. Arabasına bakım yaptırdım ve ölü farenin kokusu ya da izi yoktu ama arabaya her bindiğinde yüzündeki ifadeyi fark ettim. Sanki üzerini örtmek istercesine yolcu koltuğunun üzerine bir battaniye atmıştı. Ama ona yeni bir araba almayı teklif ettiğimde dirençle karşılaşacağımı biliyordum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca onu otelde daha sık kalmaya ikna ettim. Her gece onu eve kadar takip edecek birini buldum ve bunun için minnettar görünüyordu.

İnanılmaz derecede güçlüydü ve herhangi bir zayıflık ya da kırılganlık göstermekten nefret ederdi. Ama bazı günler bunu görüyordum, gözlerinin arkasında gizleniyor, o güzelim irislerini gölgeliyordu. Yorum yapmadım, sadece o günlerde daha yakın durdum, kendini daha iyi hissedene kadar sessizce bana yaslanmasına izin verdim. Çoğu zaman ona hayranlık duyuyordum. Bir gün bile iş kaçırmayı reddetti ve Wanda onun en iyi çalışanı olmaya devam ettiğini söyledi.

Roman ondan çok hoşlanıyor gibiydi. Bazı geceler benimle şarküteriye gelmeye, personel bölümünde yemek yemeye ve Violet ile konuşmaya başladı. İkisinin de kuru bir mizah anlayışı vardı ve Violet alınganlığı ve filtresizliğiyle onu güldürüyordu. Bazı kumarhane çalışanlarının, hatta kendi korumalarının bile kötü taklitlerini yapıyordu ve bu onu gıdıklıyordu. Onu kendi çevresi dışından birine karşı hiç bu kadar arkadaş canlısı görmemiştim ve bunu ona gösterdiğimde cevabı basitti.

"O artık senin çemberinin bir parçası, Aldo. Bu da ona benimkine erişim hakkı veriyor."

Onu Nonna V. ile tanıştırmam için ısrar eden oydu. Bir Pazar günü onu öğle yemeğine getirdim, Nonna'nın fikrini sandığımdan daha çok merak ediyordum.

Nonna nazikti ve Vi ile tanıştığına memnun olmuş görünüyordu. Aslında, on dakika içinde, ikisi de Roman ve bana takılarak güçlü bir dostluk kurmuş gibi görünüyorlardı.

"Torun istiyorum ve bu ikisi işbirliği yapmıyor," diye yakındı Vi'ye.

"Diğer torunun evleniyor," diye belirtti Vi. "Erkek gibi davranıp bu işi yapması gerekecek."

"Daha fazlasını istiyorum."

Vi üzüntüyle başını salladı. "Bu ikisinin ilişkiler ve gelecekle ilgili düşüncelerini duydum. Ben olsam fazla ümitlenmezdim."

Nonna aramıza baktı. "Neden Aldo'yla kalıyorsun?" "O

harika-"

Ağzını kapatarak sözünü kestim. "Ona karşı iyiyimdir, Nonna V. İyi anlarız."

Vi elimi ısırdı ve ben de ona ters ters bakarak elimi çektim.

"Söyleyeceğim gibi, o benim için harika biri ve birbirimizi anlıyoruz," dedi masumca, sonra Nonna'ya göz kırptı. "Ve yatakta da harika."

Nonna V ağlayana kadar güldü. Roman'ın kahkahaları gürültülüydü, rahatsızlığımdan zevk alıyordu. Yine de nedense ben de eğlenmişim. Vi bunu benim için yaptı.

Roman onun tüm iyi yönlerini vurgulamayı severdi.

O da en az benim kadar bu pisliği bulmaya kararlıydı ve başarılı olamadığımız için hayal kırıklığına uğramıştı. Onu işe götürüp getirmesi için özel bir araba teklif etti ama kadın bunu reddetti. Ona yirmi dört saat koruma teklif etti, o da güldü. Adamın özel yemek alanında çalışmasının daha güvenli olacağı yönündeki önerilerine sinirlenmiş ve zengin züppelerle takılmak istemediğini, buraya kendisi gibi sıradan insanlarla ait olduğunu söylemişti.

"Aldo zengin bir züppe," dedi kuru bir sesle. "Onunla takılıyorsun."

"Hayır," diye işaret etti. "Sen zengin bir züppesin. Aldo sadece zengin. Bununla başa çıkabilirim. Ama ben onunla siki için birlikteyim, parası için değil."

Roman neredeyse kahvesinde boğuluyordu, o kadar çok güldü ki.

Bu yüzden Rolling Dice'ta kaldı ve ben onu fark ettiğinden daha fazla izledim. Gözümün önünden kaybolduğunda endişeleniyordum. Dairesine döndüğünde onu görememekten nefret ediyordum. Roman evine dinleme cihazı yerleştirmemi önerdi ama çılgına döneceğini biliyordum. Çantasına, telefonuna ve arabasına takip cihazı takılmasını kabul etti. Başka her şeye karşıydı. Aslında, iki hafta sonra, onun çoktan gittiğine karar verdi.

Kahvaltıda, "Sanırım o hayatına devam ediyor, Aldo," dedi.

"Katılmıyorum."

Sinirli bir hışımla saçlarını geriye itti. Son birkaç gündür keyifsizdi, her zamankinden daha gergin, daha sessizdi. "Asla tek bir yerde kalmama gibi bir geçmişti olduğunu kendin söyledin. Yasaklandığı için sinirliydi ve öç almak için beni korkuttu. Onu hiç gören olmadı, garaj olayı da yok. Kabul et, normale dönmemiz gerekiyor."

"Bu ne demek oluyor?" Ters bir şekilde sordum.

"Hayatımı yaşamaya geri döndüm. Evimde yaşıyorum ve ara sıra burada kalıyorum. Tam tersi değil. Yani güzel bir otel odası ama burası bir otel odası, ev değil."

"Ve senin dairen Tac Mahal mi?" Tersledim.

Kaşlarını çattı. "Benim dairem."

"Sana daha büyük bir süit alacağım."

"Daha büyük bir süit istemiyorum, Aldo. Muhtemelen hayatına devam eden ve beni unutan bir pislik için endişelenmeyi bırakmak istiyorum. Hadi onu unutalım."

Gözlerimi ovuşturdum. "Yakında."

Bir an için bana baktı. "Neden?" diye sordu sessizce. "Neden ne?"

"Neden buna bu kadar odaklandın? Yapman gerekenden fazlasını yaptın."

"Çünkü sana bir kez ulaştı. Yine yapabilir."

"Ya da aşırı tepki veriyor olabilirsin. Bir şeyi telafi ediyor olabilirsin."

"Ne gibi?" Bu konuşmanın gittiği yönden hoşlanmadığım için sordum.

"Bana karşı cinsellik dışında bir şey hissetmediğin gerçeğini telafi etmek için benimle ilgilenmeye çalışmak gibi."

Gözlerimi kısmıştım. "Bunu ne zaman söyledim?"

"Kelimelerle, asla. Jestlerle bile, gerçekten. Sen cömert ve nazıksın. Vericisin. Beni şımartıyorsun."

"İzin verseydin seni daha çok şımartırdım."

"Seninle paran ya da hediyelerin için birlikte değilim. Ama gerçek şu ki, kendini geride tutuyorsun. Fark ettiğimden bile fazla."

"Benden ne istiyorsun, Vi? Sana verebileceğim her şeyi veriyorum. Neden birden memnuniyetsiz oldun?"

"Memnuniyetsiz değilim," diye cevap verdi. "Kafam karıştı. Eylemleriniz ve sözleriniz birbirini tutmuyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Beni Nonna V ile tanışmaya götürdün, çok değer verdiğin biri. Roman'a bizden bahsettin, arkadaş olduk. Ya da en azından Roman'la olabildiğince arkadaş olduk. Personel biliyor. Bana göz kulak olan insanlar var. Tatlı ve sevecensin. Sevecen. Yine de içeri girmeme izin vermiyorsun. Beni hâlâ kol mesafesinde tutuyorsun. Aslında birlikte yaşıyoruz ama gerçek bir çift değiliz."

"Tüm sırlarımı dökmemi mi istiyorsun? Sana kirli geçmişimi ve tüm acılarımı anlatmamı mı? Bu kadar mı? İstediğin bu mu?"

"Hepinizi tanımak istiyorum, Aldo. İyi ve kötü. Beni korkutup kaırmayacaksın."

İnanmayarak homurdandım.

İ ekti. "İlişkiler ilerlemek zorunda, yoksa ölürler, Aldo. Nasıl hissettiğimi biliyorum. Senin bildiğinden ya da bunu ifade edebileceğinden emin değilim."

Öfke kontrolü ele geçirdi, korku onu yönlendirdi. Bir parçam her şeyi öğrenirse nasıl hissedeceği konusunda endişeliydi. Gemişimin şiddetini. Geleceğimin hep aynısından daha fazlasını içereceğini. Benimle birlikte olmak, gerçekten benimle birlikte olmak, onun tehlikede olacağı anlamına geliyordu. Benim yüzümden başına bir şey gelme düşüncesi beni nasıl da endişelendiriyordu. Ona karşı hissettiklerim beni nasıl da korkutuyordu. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyorlardı. Beklediğimden çok daha fazlası olmuştu.

Ve bir aptal olarak, korkularımı ifade etmek yerine, öfkenin beni yenmesine izin verdim.

"İlişki mi? Bu ne zaman bir ilişkiye dönüştü? Biz seks arkadaşıyız, Vi. Bu konuda anlaşmıştık. Sana bakıyor olmam seninle evlenmek istediğim anlamına gelmiyor, hatta senin de belirttiğin gibi bir ilişkiye benzer bir 'ilerleme' kaydetmek istediğim anlamına da gelmiyor."

Bana baktı ve saklamaya çalıştığı acının parıltısını gördüm.

"Eğer sadece bir seks arkadaşıysam, Aldo, benim için bu kadar enerji harcamana gerek yok. Kendi başımın çaresine gayet iyi bakabilirim."

"Evet, *çok iyi*. Erkek arkadaşın seni kazıkladı ve yanılmıyorsam sahip olduğun her şeyi çalmadan önce en iyi arkadaşının onunla yattığını fark etmedin. Sonra da ağzını bozup zaten sinirli olan patronunu kızdırdın ve o da senin peşine düştü. Seni güvende tutmaya çalışmaktan başka çarem yoktu. Sen benim çalışanımsın."

Bu sefer acısını gizleyemedi. Sözlerim ona çok sert çarptı. Cevap verirken sesi kalındı.

"Ve ben sadece bu muyum? Becermekten zevk aldığınız bir çalışan mı?" "Kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak!"

Ayağa kalktı. "Birinin konuşmana yardım etmesi gerekiyor, Aldo. Duygularını nasıl ifade edeceğini bilmiyorsun. Sanırım sert bir adam olmak senin için gerçek olmaktan daha kolay."

I fırladı benim Peçete aşağı ve durdu olarak İyi. "Ben bitti ile bu konuşma."

"Tabii ki öylesin."

"Sonra görüşürüz."

"Bu gece evime gidiyorum."

Bundan nefret ettim. Gidecek bir yeri olmasından nefret ediyordum. Kavga ettiğimiz için çok öfkeliydim. Sözleri içimde bir şeylere çarptı. Onun bu kadar

Pek çok açıdan doğru. Kalmasını ve beni onunla konuşmaya zorlamasını istediğim gerçeğinden gerçekten nefret ediyordum.

"Her neyse. Terry sana arabana kadar eşlik edecek ve seni eve kadar takip edecek." Ve dışarı çıktım.

BÖLÜM 14

ALDO

Müksek bahisçiler bölümünden ayrılırken telefonum çaldı. VIP'lerimizden biri kayıp park kartı yüzünden üzgündü ve evden çıkarken cebinde olduğu konusunda ısrar ediyordu. Bana bir adamın

ve çalındığından emindi. Ona iptal edeceğimizi ve yeni bir tane temin edeceğimizi söyledim ve o gitmeden önce aşağı inip Vi'yi görebilmek için bunu ayarlamaya gidiyordum. Hâlâ kızgın bir şekilde gitmesini istemiyordum. Onunla konuşmak için bir şans istiyordum.

Arayanın güvenlik bölümünden Gordon olduğunu görünce hemen cevap verdim. Vi'yle olan kavgamdan sonra bütün gün berbat bir ruh hali içindeydim. Gün içinde onlarca kez süite gidip onunla konuşmamak için kendimi zor tutmuştum. Roman'a ve etrafımdaki herkese karşı kısa konuşuyordum. Gordon'un aradığı durum her ne olursa olsun sinirlerime hâkim olabileceğimi umuyordum.

"Ne?"

"Yüz tanıma sistemi Morton'un yüzünü algıladı. Kameralardan kaçmaya çalışıyordu ama onu yakaladık."

"Nereye?" Hızımı artırarak tersledim. Roman aceleci adımlarıma uyararak bana doğru baktı.

"Ana kattaydı ama asansöre bindi. Aşağı indi."

Park yeri. Kayıp geçiş kartı. Kaza olamayacak kadar tesadüfiydi.

Vi on dakika içinde inecekti. Arabasına gitmesini engellemek zorundaydım.

şarküteriye arayarak telefonu kapattım. Wanda cevap verdi, sesi neşeliydi.

"Rolling Dice, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Wanda," diye bağırdım. "Violet. Gitmesine izin verme."

"Yaklaşık on dakika önce ayrıldı. Hava sessizdi ve başı ağrıyordu, ben de onu eve gönderdim."

"Terry dışarıda mıydı?"

"Hayır, az önce geldi. Seni aramak üzereydi." "Siktir!"

Kükredim ve koşmaya başladım.

VI

Başım ağrıyordu ve Wanda on dakika bile olsa erken gitmeme izin verdiği için minnettardım. Nadiren başım ağrırdı ama ağrıdığında da beni biraz bayıltırdı. Ağrı çok fazla olmadan ve araba kullanamayacak hale gelmeden önce eve gitmem gerekiyordu. Terry'yi beklemedim bile. Arabama gidiyor ve ayrılıyordum. Aldo siktirip gidebilirdi. Bana temelde sevişmek için yeterince iyi olduğumu ama bir ilişkim olamayacağını söylemişti. Eğer ilişki kuracak kadar iyi değilsen, o zaman bana mağara adamı gibi davranmaya hakkı yoktu ve benim için her şey bitmişti. Beni rahatsız eden o pisliğı haftalardır görmemiştim. Korkup kaçmıştı ve bir şarküterideki garsondan intikam almak için geri gelmeyecekti. Eğlenmişti ve bunu aşmıştı. Bundan emindim.

Kendimi yorgun ve bitkin hissederek arabama yaklaştım. Aldo'nun sözleri beni daha önce incitmişti. Reddetmesini beklediğimden daha fazla. Ona karşı hislerim kendime itiraf ettiğimden daha derindi ve durumumuzla ilgili soğuk yorumunu duymak canımı yakmıştı. Biliyordum ki bu, benim daha erken ayrılmam gerektiğı anlamına geliyordu.

düşündüm. Burada çalışamaz ve onu her gün göremezdim, onun hayatına devam edeceğini ve benim onu hâlâ seveceğimi biliyordum. Onu hayatımın sonuna kadar seveceğime dair bir his vardı içimde. Onu başka bir kadınla görme düşüncesi beni hasta ediyordu.

Etrafımdaki garaja dikkat etmeden anahtarlar için cebimi karıştırdım. Ancak arabama varıp anahtarı kilide sokmaya çalıştığımda ne kadar sessiz görüldüğünü fark ettim. Normalde, diğer insanlar çıkıyordu ve garajda yankılanan sesleri duyardım, ama bu gece erkenciydim, bu yüzden ıssızdı. Arabama en yakın ışığın yanması da garipti çünkü VIP bölümüne her zaman özen gösterilirdi. Otoparkın bu katına çıkmak için özel bir geçiş kartı gerekiyordu ve bu bölüme sadece Aldo, Roman ve birkaç kişi daha girebiliyordu.

İçimden bir ürperti geçti. Garajda gergin olmayı bırakmıştım ama aniden içimdeki her şey yüksek vitesse geçti ve endişem beni vurdu. Elimi cep telefonumun etrafına kapattım ve anahtarlarımı sıkıca kavradım. Beklenmedik bir şekilde arkamdan itildim ve çimento çıplak tenime battığında acı dolu bir çığlıkla dizlerimin üzerine düştüm.

Sert eller boynumu kavradı ve sıktı. Ayaklarıma doğru sürüklendim ve etrafımda döndüm, sonra arkamdaki sert duvara çarptım. Beni betona yapıştıran ellere karşı koymaya çalıştım ama saldırganın parmakları pazılarımı sert ve acı verici bir şekilde kavramıştı.

Gözlerimi kaldırdım ve Ernest Morton'un kötü niyetli bakışlarıyla karşılaştım. Nefesindeki alkolün ve yıkanmamış teninin kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Ama beni korkutan yüzündeki soğuk ve hesaplı ifadeydi. Ağzı memnuniyetle bükülmüştü, gözleri karanlık ve önseziliydi.

Tek söylediği "Yakaladım seni," oldu. Bu kadarı yeterliydi. Hiç şüphesiz bu garajdan canlı çıkamayacağımı biliyordum. Gözlerim yaşardı, damarlarımda korku dolaştı, kalp atışlarım göğsümde dört nala atmaya başladı.

Sırıttı. "Korumaların olmadan o kadar da sert değilsin, değil mi?" Daha yakına eğildi. "Beni avlanma alanımdan men ettirdin, sürtük. Bunun bedelini ödemelisin."

Ona karşı mücadele ettim, tekmelemeye ve onu itmeye çalıştım. Ama beni duvara çok sıkı tuttu, vurma girişimlerimi durdurmak için vücudunu uzağa doğru eğdi

Onu. Sonra bir kolunu boynuma bastırđı, üzerine eğildi ve nefesimi kesti.

"Seni bir yerlere götürüp eğlenmek isterdim ama zamanım yok. Yazık." Daha sert bastırđı ve ben de ciddi bir şekilde dövüşmeye başladım. Onu tekmelemeyi başardım ve boynumdaki tutuşu gevşeyerek küfretti. Tekrar tekmeledim ve kurtuldum, beni yakalayıp betona fırlatmadan önce bir çığlık atmayı başardım. Başım büyük bir gürültüyle yere çarptı ve etrafımdaki her şey karardı. Beni yuvarladı, üstüme çıktı ve beni aşağı itti. Sırtım onun ağırlığına, betonun derimi yırtmasına karşı çıktı. Ellerini boynuma doladı ve sıkmaya başladı. Üzerimdeki ağırlığı ve boynuma yaptığı baskı yüzünden tüm havam kesilmişti. Kollarımın üzerine oturdu, onları aşağıya doğru sıkıştırdı ve onunla savaşıacak hiçbir yolum yoktu. Kendimi kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Acıya ve karanlığa karşı mücadele ettim, üzüntü ve dehşetle doluydum. Aldo'nun yüzü gözlerimin önünden geçti ve onu son gördüğümdeki öfkemden pişmanlık duydum. Ona savurduğum sözler. Gözlerimi kapalı tuttum, ölürken beni öldüren adamın yüzünü değil, onun yüzünü görmek istiyordum.

Ama bir kükreme duydum. Bir yük treni gibi, giderek daha yüksek sesle ve Morton'un şok içinde başını kaldırdığını görmek için gözlerim tam zamanında açıldı. Bir bulanıklık oldu ve başı geriye düştü ve benden uzaklaşarak betonun üzerine düştü.

Sesler, bağırışlar, konuşmalar ve üzerime eğilmiş bir adam vardı. Aldo dehşet içinde bana baktı. "Bebeğim," diye fısıldadı. "Tanrım, Vi."

Tek yapabildiğim bakmaktı.

Aldo benimle konuşmaya devam etti. Gözlerini yüzümden hiç ayırmadı. Eğilerek beni kollarının arasına aldı, ben acı içinde inlerken küfretti.

"Bir arabaya ihtiyacım var. Hemen!"

Tanıdığım bir ses konuştu. "Bekliyor. Sims de öyle. Bununla ben ilgileneceğim." "Onun işini ben bitireceğim," diye homurdandı Aldo.

"Biliyorum."

Aldo hareket etmeye başladı, ateş sırtıma ve kollarıma hücum ederken bu hareket beni inletti. "Özür dilerim. Seni bir doktora götürmeliyim," dedi, sesi

kulaklarımda silik.

"Lütfen," diye inledim. "Yardım

et." "Sana sahibim, Vi. Söz

veriyorum."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Öyle demek istemedim..."

Bitirmek için çok çaba sarf etti ama şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum."

Sonra dışarıdaydım.

ALDO

Hiçbir şey beni köşeyi döndüğümde o pisliğin Vi'nin tepesinde onu boğduğunu görmenin dehşetine hazırlayamazdı. Haftalardır içimde biriktirdiğim öfke ve hayal kırıklığıyla bir kükreme sesi çıkardım.

Ona doğru koştum, kafasını kaldırıp baktığında şok olmuş bir halde yüzüne tekme attım. Geriye doğru garajın kirli zeminine düştü. Roman ve Terry ayağa kalkmamasını sağlayarak onu sürükleyerek götürdüler. Vi'nin üzerine eğilip yaralarını görünce dehşete kapıldım. Kıyafetleri yırtılmış, bacaklarında ve kollarında morluklar oluşmaya başlamıştı. Koyu renk parmak izleri boğazının narin derisine gömülmüştü. Başını kaldırdığımda parmaklarımda kan vardı. Kırmızı, yaralarıyla eşleşerek görüşümü boyadı. Onu kaldırdığımda usulca ağladı. Roman'ı bekleyen bir araba vardı ve ona Morton'un benim olduğunu söylediğimde ne demek istediğimi anlamıştı. Roman önce onunla biraz zaman geçirebilirdi ama ben onun hayatının gözlerinden akıp gittiğini görmenin zevkini yaşadım. Vi'nin tenindeki her çürüğün, her izin bedelini ödeyecekti.

Hastanede onu kollarımdan bırakmakta zorlandım. Yolculuk boyunca bir girip bir çıkıyor, zaman zaman acı içinde inliyor, ıstırabı öfkemi besliyordu. Kanı parmaklarımdan sızıyor ve kolumdan aşağı akıyordu. Ama öfkeme hakim oldum. Öfkem ona değil, kendime ve

Morton. Onu kendimden uzak tutmak için istemediğim şeyler söylemişim ve umurumda olmadığını düşünerek ölmesi düşüncesi içimi kemiriyordu. Tam bir pislik gibi davranmışım ve Vi'nin bana sözlerimin onu Morton'un ona yaptıklarından daha çok incittiğini söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu. Ağzımdan çıkan her kelimeden pişmanlık duyuyordum. Her biri yalandı, onu sevmekten duyduğum korkuyu örtbas etmek için haykırıştım.

Uyanır uyanmaz bunu düzelteceğime yemin ettim.

Dr. Sims onu aceleyle bir muayene odasına götürdü ve ben koridorda, kaybolmuş ve acı içinde durdum.

Daha önce hiç böyle bir korku yaşamamışım. Göğsüm acıdan eziliyormuş gibi hissediyordum. Saldırıya uğradığında hissetmiş olması gereken dehşeti düşünmeye dayanamıyordum. Yaşadığı acıyı. İyileşmek için çekeceği acıyı. Ama bunu tek başına atlatamayacaktı.

Onu bir kez hayal kırıklığına uğratmışım ve bunu bir daha yapmayacaktım.

Ve onu inciten adamın bunu bir daha yapma şansına sahip olamayacağından emin olacaktım. Sabah olduğunda, benimle güvende olacaktı ve o adam artık var olmayacaktı.

O zamana kadar, ölmüş olmayı

dileyecekti. Bundan emin olurdum.

VI

Uyandığımda etrafımdaki oda loş ve yabancıydı. Başım zonkluyor, vücudum ağrıyor ve boğazım sanki yanıyormuş gibi hissediyordum. Başımı kaldırdım, acı beni inletiyordu. Köşedeki bir adam öne çıktı ve kafam karıştı, yüzü görmeyi beklediğim yüz değildi.

"Roman?" Boğazımdaki acıdan kurtulmayı başardım.

Kaşlarını çattı ve başını sallayarak su bardağını dudaklarıma götürdü. Yutkunurken canım acıdı ama soğuk sıvının bir kısmını içebildim. Beni inceledi, başını salladı ve arama düğmesine bastı. Çok şaşkındım; sersemlemiş ve emin değildim. Ve acı çok büyüktü. Beyaz önlüklü bir adam geldi ve kendini Dr. Sims olarak tanıttı. Bana bazı sorular sordu. İsmimi. Tarih. Günün saatini. Bu konuda biraz bulanıktım ama gece olduğunu tahmin ettim. Roman'ı işaret etti ve onu tanımlamamı istedi. "Savaşçı Roman," diye fısıldadım. Aldo ona sık sık böyle seslenir, sürekli bir şeylerle ya da birileriyle savaş halinde olduğunu, her zaman istediği ya da inandığı şey için savaştığını söylerdi.

Bu ona yakışıyordu.

Roman homurdandı ve Dr. Sims gülümsedi. "Yeterince yakın."

Yaralarımı açıkladı ama onu takip etmekte zorlandım. Beyin sarsıntısı ve travma kelimelerini duydum. Çürükler ve morarmalar. Ağrı kesiciler ve dinlenme. Sadece başımı sallayabildim. Sesi kesilince uyuyakaldığımı fark ettim. Gözlerimi kırıştırdım ve Roman'ın sabit yeşil bakışlarıyla karşılaştım.

Neden burada olduğunu anlamadım. Aldo neredeydi? Kalp atışlarım hızlandı. Beni terk mi etmişti? Ya da daha kötüsü, yaralanmış mıydı?

Roman'ın kolunu tuttum. Tek söyleyebildiğim "Aldo," oldu.

Çalışanların Roman hakkında konuştuklarını duymuştum. Soğuk. Uzak. Sert. Disiplinli. Korkutucu. Hepsi onu tanımlamak için kullanılan kelimelerdi. Ama elimi okşarken bakışları nazikti. "Aldo iyi. Doktor birkaç saat daha uyanmanı beklemiyordu. Aldo'nun halletmesi gereken bazı yarım kalmış işleri varmış. Sana göz kulak olmam ve uyanırsan dost bir yüz görmen için beni seninle bıraktı." Dişlerini göstererek genişçe sıırıttı, aptal olmaya çalışıyordu. "Bu yeterince dostça mı?"

Denemesine gülümsemek zorunda kaldım. Komedi onun

uzmanlık alanı değildi. "Nereye?"

Başını iki yana salladı. "C e v a b ı n ı istemediğin sorular sorma, Violet."

"Ernest öldü mü?"

Roman kaşlarını çattı ve ne kadar dürüst olacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi durakladı. "Eğer değilse, yakında olacak. Bir daha asla ondan korkmak zorunda kalmayacaksın. Hiçbir kadın korkmayacak."

"Ne?"

Daha yakına eğildi, sesini alçak ve sabit tuttu. "Kamera kayıtlarını izledik. Otoparkta sana söylediklerini dinledik. Onu avlandığı yerden engellemekle ilgili. Adamlarım biraz araştırma yaptı ve ben de polis merkezindeki kaynaklarımdan birinden bazı bilgiler aldım. Kumarhanede olduğu tarihlerle, kadınların kumarhane yakınlarında saldırıya uğradıkları ya da eve geldikleri zamanları eşleştirdik. Polis bir dosya alacak ve bunun birçok açık davayı çözeceğine dair içimde bir his var." Sırıttı. "DNA'nın sağlandığından bile emin olacağız."

"Nasıl?"

Bu kez sırtışı şeytaniydi. "Tabiri caizse yardım eli uzatacağız."

Bunu, bir arkadaşına pasta bıraktığını ve arkadaşının da pastayı aldığı için minnettar olduğunu söylerken kullandığı ses tonuyla söyledi. Memnun ve tatmin olmuş. Sakin. Kastettiğini bildiğim şeyi ima eden hiçbir şey yoktu.

"Aldo yaralanmadı mı?"

"Hayır. O iyi. Sen uyandığında burada olmadığı için kızacak ama bu işi bitirmek onun için önemliydi. O olmalıydı."

"Kavga ettik."

Roman başını sallayarak arkasına yaslandı. "Biliyorum. Bana anlattı. Kendini suçluyor ve eğer teselli olacaksa, bu olay olmadan önce seni görmeye geliyordu. Seninle kavga etmekten nefret ediyordu."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Gitmek zorundayım."

"Nereye gideyim?" diye sordu öne doğru eğilerek. "Yataktan kalkacak durumda değilsin."

"Niagara Şelalesi'nden ayrılmak

zorundayım." Şaşırmış

görünüyordu. "Neden?"

Roman'a neden güvendiğime dair hiçbir fikrim yoktu. İlaçlar kafamı karıştırıyor olmalıydı. "Onu seviyorum ve o da beni asla sevmeyecek. Burada kalıp onun başka biriyle birlikte olmasını izleyemem." Yeni bir acı dalgası üzerime çökerken yüzümü buruşturdum.

Sağa doğru eğildi ve bip sesi çıkaran makinedeki bir düğmeye dokundu. "Bu yardımcı olacaktır. Muhtemelen seni de kısa sürede bayıltır." Öne doğru eğildi. "Şimdi beni dikkatle dinle. Aldo'nun sana değer verdiği gibi birine değer verdiğini hiç görmedim. Sen onu farklı kılıyorsun. Daha iyi. Gülüyor ve gülümsüyor. Tıpkı Luca'nın Justine sayesinde yaptığı gibi. Henüz kelimeleri söyleyemiyor olabilir ama onları hissediyor Violet. Ona zaman ver. Bu gece olanlar onu sarstı. Buraya geldiğimde ele geçirilmiş bir adam gibiydi. Seni kaybetmekten korkuyordu. Sen bildiğinden daha değerlisin. Onun bildiğinden daha fazla. Ondan uzaklaşma. Yemin ederim bu onun sonu olur."

Ona bakakaldım, ilaçlar işlerini yapıyor ve acıyı hafifletiyordu ama düşüncelerimi bulandırıyor. Roman, Aldo'nun bana aşık olduğunu mu söylüyordu?

Sanki bunu ona yüksek sesle sormuşum gibi, "Evet, öyle," diye cevap verdi. Belki de sormuşumdur.

Üzerime çöken yorgunlukla savaşmaya çalışarak gözlerimi kırptım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Daha da yakına eğildi. "Sana küçük bir sır daha vereceğim, Vi. Senden hoşlanıyorum. Zeki ve komiksin ve tam da Aldo'nun ihtiyacı olan şeysin. Güçlü. Alıngan. Bir dövüşçü. Buna ihtiyacı var. Bence onu çok seveceksin. Tam da onun ihtiyacı olan şekilde."

"Ben de senden hoşlanıyorum. O kadar da sert değilsin."

Alçak sesle güldü. "Her zaman değil. Bazı anlarım oluyor."

"Onu seviyorsun," dedim, sesim biraz bulanık çıkmıştı.

"Aldo? Aldo mu? Evet. Bir kardeş gibi. O, Luca, Nonna. Onlar benim ailem. Senin de öyle olacağına dair bir his var içimde." Elimi okşadı. "Ona biraz zaman ver."

"Tamam."

Uyku beni çekiyordu. "Roman?"

"Evet, Vi?"

"Ona vurdun mu, yani pislige? Sert vurdun mu?" "Bir ton tuğla gibi."

"Teşekkür

ederim." Ve

ben çıktım.

BÖLÜM 15

VI

T Bir dahaki sefere tamamen uyandığımda, Aldo oradaydı. Gözlerimi açmadan önce biliyordum. Onu hissettim. Onun varlığını. Konuştuğunu duyabiliyordum, sesinin alçak tınısı kulaklarıma ulaşıyordu. Roman'ı da duydum ve Başka bir ses -doktor sandım ama emin değildim.

"Orada daha iyi dinlenir."

"Onu sabaha kadar bırakmalısın," dedi yabancı ses. "Sabah oldu.

Saat sabahın dördü," dedi Aldo kuru bir sesle.

"Tehlikede mi?" Roman mantığın sesi gibi konuşarak sordu.

"İzlenmesi gerekiyor. Onu burada izliyoruz."

Birkaç kez uyandırıldığımı hatırlıyorum. Tekrar uykuya dalmama izin verilmeden önce nazik bir ses bana sorular soruyordu. Her seferinde yudumlamam için biraz su veriliyordu. Şimdi buna ihtiyacım vardı.

"Tekrar soruyorum. Eğer onu alırsam, tehlikede olur mu?" "Onu burada istiyorum."

"İyi o zaman. O zaman kalıyorum."

"Aldo?" diye seslendim ama sesim daha çok bir fısıltı gibiydi. Hem de sert bir fısıltı.

Hemen yanıma geldi. "Vi, bebeğim, ben buradayım."

Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve onun karanlık, delici bakışlarıyla karşılaştım. "Susadım," diyebildim.

Su bardağını ağzıma dayadı ve soğuk su boğazımdaki yanmayı yatıştırmaya yardımcı olduğu için minnettar bir şekilde yudumladım. Doktorun beni muayene edebilmesi için kenara çekildi ama Aldo bakışlarını benimkilere kilitledi ve elini koluma koydu.

Dr. Sims doğruldu. "Her şey yolunda görünüyor." "Yani gidebilir mi?"

Doktor iç çekti. "Sekiz saat içinde. Bir tomografi daha istiyorum, öğlen iyi olursa onu götürebilirsiniz."

Aldo başını salladı, suratı asıktı. Roman onun kolunu tuttu ve ona bir şeyler söyledi. Sonra bana döndü ve gülümsedi. Yanağıma dokundu. "Sonra görüşürüz, bebeğim. Ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı çok fazla hareket ettirmek canımı yaktığı için temkinli bir şekilde başımı salladım.

Aldo ona ters ters baktı ve Roman gülerek doktorla birlikte oradan ayrıldı. Aldo'nun yüzümü avuçladığını hissedince iç çektim. "Neye ihtiyacın var?"

"Hiçbir şey."

"Acı çekiyor

musun?" "O öldü

mü?"

Aldo irkilmiş görünüyordu.

"Gittiğini biliyorum. Uyandım ve Roman bana söyledi."

Hoşnutsuz görünüyordu, ben de tekrar sordum. "O öldü mü?"

"Hem de çok. Bundan emin oldum." "Nasıl?"

"Vi-

Sözünü kestim. "Nasıl?"

Üzerime eğildi, bakışlarında öfke kaynıyordu. "Önce yalvarana kadar ellerimle, sonra da vurdum onu. Altı kez. Ayaklarından başladım. Kafasıyla bitirdim."

Dehşete düşmeliydim. Bir adamı öldürmüştü. Vahşice. Ama bunun yerine, tek hissettiğim minnettarlıktı.

"Roman da birkaç raunt aldı," diye ekledi. "Ben oraya gittiğimde zaten acı çekiyordu. Ben de üzerine ekledim."

İçimi çektim ve gözlerimi kapadım. "Teşekkür ederim."

Yüzüme dokunduğunu hissettim. "Benden korkma bebeğim. Sana asla zarar vermem."

"Korkmuyorum."

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum ama uykuya dalmadan önce kelimeleri söyleyebildim.

"Seni seviyorum."

ALDO

Violet'e baktım, yaraları çığlık atıyor ve öfkemi besliyordu. Hiç böyle bir öfke tanımamıştım. Koruma içgüdüğü, sevdiğim insana zarar veren şeyi öldürme içgüdüğü, güçlü olduğu kadar nüfuz ediciydi. Ama onun acısından sorumlu olan kişi benim ellerimde ölmüştü. Onun acı çekmesini, ona saldırdığında şüphesiz yaşadığı korkunun aynısını hissetmesini sağlamıştım. Ama ona geceyi atlatabileceğine dair boş bir umut vermedim. Önümde titreyen bir acı kütlesi haline gelene kadar onu parça parça ettim, kemiklerini kırdım, etini yırttım. İncittiği diğer kadınların isimlerini aldım ve Gordon'a onları üyelerimizin oyuncularını arasında arattım.

geçer. Bu kumarhaneyi ve işletmeyi bir avlanma alanı olarak kullanmış olması ona Roman'la acı dolu, uzun bir seans kazandırmıştı bile. İncittiği ya da korkuttuğu diğer kadınların, buna neden olan adamın öldüğünü ve korkacak bir şeyleri olmadığını öğrenmelerini sağlayacaktım. Tüm isimler, o çılgılık atarken kestiğim eliyle birlikte polis departmanındaki bağlantımıza gidecekti. Tüm kadınlara bir şekilde tazminat ödenmesini sağlamayı planlıyordum - hayatlarını yeniden inşa etmelerine yardımcı olacak bir şey. Roman'ın bu jestin bir parçası olmak isteyeceğini biliyordum ve kadınlar paranın nereden geldiğini asla bilemeyecek olsalar da içimiz rahat edecekti.

Ondan geriye kalanlar yakıldıktan sonra çöplüğe götürülecekti. Gömülmeyi ya da hatırlanmayı hak etmiyordu. Ne ailesi, ne arkadaşları, ne de yasını tutacak kimsesi vardı.

Onun varlığı ve anısı silinecekti.

Oturdum, Vi'ye baktım, onun orada, bir hastane yatağında yatıyor olmasından nefret ediyordum. Keşke ona tekrar zarar verebilseydim. Ona nasıl işkence ettiğimi bilseydi beni hâlâ sever miydi diye merak ettim. Başka insanları nasıl öldürdüğümü.

O tatlı sözler hala ağzından dökülecek miydi? Bana aynı şekilde bakar mıydı?

Bana onun baktığı gibi bakan birini daha önce hiç görmemiştim. Mutlak bir güvenle. Hayranlıkla. Beni gördüğünde yüzü aydınlanıyordu. Onu her gördüğümde kalbim hızlanıyordu.

Onunki de aynısını yaptı mı?

Gerçekten sevme yeteneğine sahip miydim?

Onu her gördüğümde, onu her düşündüğümde hissettiğim duygu bu muydu?

Aşk mı?

Ellerimi yüzümde gezdirdim. Göğsünün uykuda inip kalkmasını izledim. Ona verdikleri ağrı kesici ilaçlar dinlenmesine yardımcı oluyordu. Nefes alış verişimi onunkiyle eşleştirdim, yavaş yavaş sakinleştiğimi hissettim. Elimi onunkinin üzerinde kaydırdım, elini çevirip parmaklarımızı birbirine doladığında yüzümde bir gülümseme belirdi, hala uyuyordu. Onu inceledim, planlarım yerindeydi

bir süre için. Roman birkaç gün boyunca pek ortalıkta olmayacağını biliyordu ve bana bu işi halledeceğine dair güvence verdi.

"O özel biri," dedi sessizce, yanına vardığımda ve onu yanında oturmuş, telefonundaki e-postaları yanıtlarken bulduğumda.

"Uyandı mı?"

"Evet. Biraz konuştuk. O..." Gülümsedi. "O senin diğer yarın, Aldo."

Kaşlarımı çattım ve elini omzuma koydu. "Bunu hak ediyorsun. Onu hak ediyorsun."

"Az önce bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüm ve bundan zevk aldım. Ne tür bir insan bunu yapar?"

"Sevdiği kadını koruyan bir adam. Bu yaşadığımız dünyanın bir parçası, Aldo. Bu senin olduğun adamı değiştirmez. Bence sen tam da onun ihtiyacı olan kişisin." Durakladı. "O tam olarak senin ihtiyacın olan şey. Ona iyi bak. Onunla konuş."

"Ve sorduğunda ona ne söyleyeceksin?" diye sordum. "Çünkü soracak."

"Zaten biliyordu ve ben de ona söyledim. Minnettar oldu. İkimize de." Bu beni şaşırttı.

"Senin kim olduğunu biliyor. Seni hala seviyor. Bunu bana o söyledi."

"İkiniz duygular hakkında güzel bir sohbet seansı yapıyordunuz, değil mi?" diye sordum.

Sırıttı. "Ağrı kesici ilaçlar insanları konuşkan yapar. Ve açıkçası, konuştuklarına sevindim. Ondan hoşlanıyorum, Aldo. Ondan çok hoşlanıyorum. Bunu mahvetme."

Dr. Sims içeri girdiğinden ve kısa bir süre sonra Vi uyandığından cevap verme şansım olmadı.

Ama şimdi oturup onu izlerken, onun haklı olduğunu biliyordum. O özeldi ve benimdi. Aynı zamanda yaralıydı ve benim ilgime ihtiyacı vardı ve buna sahip olacaktı.

Telefonum bir mesajla çaldı ve arayanın Roman olduğunu gördüm.

Bu arada, davetli listesine seni ve düğün için artı bir kişiye ekledim. On gün sonra, yani gelebilecek kadar iyi olmalı. Luca çok heyecanlı. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyor. Sen de onu Nonna'yı görmeye gtrmelisin. Ona yeni ilişki durumunuzdan bahsetmiş olabilirim.

Ona gönderdiğim kaba bir simge dışında hiçbir yanıt alamadım. O piin bana güldüğünü ve bundan zevk aldığını biliyordum. Ona bir geri dönüş mesajı gönderdim.

BEN

Sıra sana gelene kadar bekle. Seninle çok eğleneceğim.

ROMAN

Asla olmayacak.

BEN

Asla asla deme, seni kendini beğenmiş pislik. Bir gün sana bunu hatırlatacağım.

Kaba simgeme karşılık verdi ve ben de telefonumu bir kenara bırakıp tekrar elime aldım. Yapmam gereken şeyler vardı ve yardıma ihtiyacım vardı.

VI

Hastane odasını dolduran güneşe uyandım. Aldo yanımdaydı, başını eğmiş telefonundaki bir şeye bakıyordu. Ağrıyan boğazımı temizledim ve başını kaldırdı, anında uyandı. Telefonunu cebine soktu ve bana doğru eğildi. İfadesi okunamıyordu ama gözlerinde bir yığın duygu vardı. Anlamak için çok fazla.

"Hey bebeğim, nasıl hissediyorsun?"

"Ağrım var. Susadım."

"Sana bunu aldım." Ağzıma bir pipet yerleştirdi ve ben de buz gibi soğuk mango smoothie'yi yudumladım. Lezzetliydi ve boğazımda iyi hissettirdi. Bana gülümsedi.

Bardağı kavradım ve elinden çektim. "Yavaş ol," diye öğüt verdi.

Lezzetli içeceğimi yudumladım.

"İşiniz bittiğinde sizi kontrol edip taburcu edecekler." "Öğlen oldu mu?"

Kıkırdadı. "Bunu duyduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Parça parça. Tomografiyi geçtim mi?"

"Evet, ve Bu neredeyse On iki. Ben al sen ev-
olacaksın olmak daha rahat." Durakladı. "Benim evim."

Başımınla onayladım. "Otel daha konforlu olacaktır." Başını salladı. "Benim evim. Seni evime götürüyorum."

Yudumlamayı bıraktım ve ona baktım. "Neden?"

"Çünkü orada sana daha kolay bakabilirim. İyileşmen için gereken mahremiyete ve alana sahip olacaksın." Boğazını temizledi. "Senin için sorun olmadığı sürece."

"Emin misin?" diye sordum. "Sen hiç- yani, düşünmedim-"

Gülümsedi ve yanağıma dokundu. "Eminim, bebeğim. Zamanı geldi. Zamandan daha fazlası, gerçekten. Sadece Aldo olduğum yeri görmeni istiyorum. Onun hakkında ne hissettiğini gör."

Elini tuttum, parmaklarının pürüzlü kenarlarını hissettim. Teninin sıcaklığını. Büyük avucunu benimkinin etrafına koruyucu bir şekilde sarışını. Dikkatlice.

"Bu hoşuma giderdi."

"Güzel. Bazı eşyalarını getirdim. Brian ve Fran benimle kalacağını biliyorlar. Vardiyaların bir süre daha devam edecek. Her şeyi ben hallettim." Bana bir bakış attı. "Derek için bahşiş paylaşımı bile. Bana bundan bahsetmeliydin. Yardım ederdim."

"Bu benim olayımdı, senin değil."

"Şey, o korunuyor. Bahşişler ve ekstra çalışma saatleri." Bana gülümsedi, yüzünü yumuşatan bir şefkat vardı. "Sen benim için fazla iyi bir insansın, Vi."

"Hayır. Birbirimiz için mükemmeliz."

Ayağa kalktı, sonra beni usulca öptü. "Doktora hazır olduğunu söyleyeceğim."

Gidişini izledim, endişe ve acı hakimiyet için savaşıyordu. Aldo çok sakın görünüyordu. Gerçekten iyi miydi?

Beni evine götürmesi ne anlama geliyordu? Düşündüğüm kadar önemli bir adım mıydı, yoksa saldırıya uğramama tepki mi gösteriyordu?

İç çekerek gözlerimi kapattım, acı galip geldi. Düşünmek için çok fazlaydı. Bunu daha sonra çözecektim.

Aldo kontrolü ele aldı ve bana ne kadar güçlü olduğunu fark ettirdi. Birkaç dakika içinde tüm ekipmanların bağlantısı kesildi, taburcu belgeleri temin edildi ve ben daha ne olduğunu anlamadan Aldo beni kollarına aldı ve çıkışa doğru yürümeye başladı.

"Beni taşıyamazsın," diye tısladım

ona. "Neden?"

"Çocuk gibi taşınamayacak kadar uzunum."

Güldü. "Bence gayet iyi gidiyoruz. Kıvrınmayı bırak ve rahatla."

Başımı omzuna yasladım. İtiraf etmeliyim ki, onun kollarına sarılmak güzel bir histi. Kendimi güvende ve şefkatli hissediyordum ve onun geniş göğsüne yaslandığımda garip bir şekilde küçük hissediyordum.

Kendimi küçük hissetmeye alışık değildim.

Evine kadar arabada bana sarıldı. Uyuyup uyandım, o araçtan indiğinde uyandım. Kollarının güvenliğinden Viktorya tarzı eve huşu içinde baktım. Beni içeri taşımasına izin verecek kadar sersemlemiştim.

İçeride Aldo beni yere bıraktı ve merakla etrafıma bakındım. Odalar geniş ve güneşle doluydu. Geniş tahta zeminler, ahşap süslemeler ve cep kapıları yumuşak karamel rengindeydi. Şömine inanılmazdı, güzel bir taşı ve ışıқта parıldayan bir şöminesi vardı.

Aldo'ya baktım. "Bu inanılmaz."

Gülümsedi. "Oturma ve yemek odası. Mutfak ve çalışma odası. Üst katta üç yatak odası. Ve evdeki en sevdiğim yer."

Yavaşça mutfağa doğru yürüdüm, siyah dolaplara ve güzel tezgâhlara hayretle baktım. Her odada aynı ahşap zemin vardı.

Gülümseyerek mutfağın arka tarafındaki bir kapıyı açtı ve ben de sevinçten nefes nefese kaldım. "Asansör mü?"

Kıkırdadı. "Düşüp kalçasını kırdığında ve merdivenler çok fazla geldiğinde ev sahipleri taktı. Ben çıkarmadım. Oldukça eğlenceli."

Bizi ikinci kata çıkardı ve koridorun iki yanındaki iki kapıya el salladı. "Yatak odaları." Sonra beni birincil yatak odasına götürdü. Geniş, havadar ve büyük pencerelerinden Niagara Nehri'nin inanılmaz manzarasını gören odanın oturup manzaranın tadını çıkarabileceğiniz bir balkonu da vardı. Evin tamamı sade kremler, karameller ve koyu renkli ahşapla dengelenmişti. Arada birkaç renk sıçraması oluyordu ama çoğunlukla boş bir tuval gibiydi. "Aldo, bu muhteşem. Neden burada daha fazla zaman geçirmiyorsun?"

Omuz silkti. "Önümüzdeki birkaç gün içinde bunu planlıyorum. Yatağa dönmen gerek."

"Duş alana kadar olmaz."

"Vi, yanaklarındaki azıcık rengi de kaybetmişsin ve ayaklarının üzerinde sallanıyorsun. Yatağa. Şimdi."

"Yapamam."

"Neden?"

Kolunu tuttum. "Kokusunu alıyorum. Çıkmasını istiyorum. Lütfen."

Gerginleşti ve sertçe başını salladı. Beni banyoya götürdü, çok başlıklı duşu açtı ve kıyafetlerini çıkardı. Ona kaşlarını çattım ve o da sadece ofladı. "Oraya yalnız girmeyeceksin. Her an düşecekmiş gibi görünüyorsun."

Böyle hissettiğimi itiraf etmek zorundaydım. Başım ağrıyordu ve g  s z d m. Bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyordum. Soyunmama yardım etmesine izin verdim ve aynada kendime bir göz attım. Boynum siyah ve maviydi, her tarafı morarmıştı. Gözlerim kıpkırmızıydı. Sırtımı görünce nefesim kesilerek döndüm. Boynum kadar koyu morarmıştı, beton duvar ve zeminde uzun çizikler vardı. Kollarımda da travma izleri vardı. Dizlerim sıyrılmış ve ağrıyordu. Ellerim de  yle. Aynada Aldo'nun gözleriyle karşılaştım, gözlerindeki öfke sıcak ve yakıcıydı, yumrukları sıkılıydı. Sıkıntımı gördü ve ellerini omuzlarıma koydu, dokunuşu nazikti.

"Keşke onu tekrar  ld rebilseydim," diye mırıldandı. Başımı salladım. "şu anda sana ihtiyacım var, Aldo."

"Ben varım."

Beni duşa soktu, spreyi engelledi ve doğrudan sırtıma vurmayacak şekilde ayarladı. Hiçbir şey yapmama izin vermedi, beni dikkatlice sabunladı ve saçlarını yıkadı, incindiğim bölgeye dokunmamaya büyük  zen gösterdi. Onun şefkati bana bir şeyler yaptı, gerginliğimi azalttı ve o bakımlarına devam ederken kendimi sessizce ağlarken buldum. Yüzümü kaldırdı, hı kırdığımı fark edince kaşlarını çattı. Dondu kaldı. "Canını yakıyor muyum, bebeğim?"

"Hayır," diye fısıldamayı başardım. "Bu- bu sadece..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim.

"Anlıyorum. İstediğin kadar ağla ama benimle birlikte ağladığından emin ol. Saklamayın."

Bu sözler beni daha çok ağlattı. İşi bitene kadar sessizce konuşarak benimle ilgilenmeye devam etti. Yıkılırken beni duştaki banka oturttu, kendi vücuduna benimkinden çok daha sert davrandı. şampuana uzandığında şişeyi elime aldım. "Bırak beni. Lütfen."

Önümde diz çöktü ve ellerimdeki sıkıcı ağrıyı görmezden gelerek, iyi hissettirdiğini umarak kafasına masaj yapma eyleminin tadını çıkararak kalın saçlarını yıkadım. Ayağa kalktı ve suyun akışını keserek duruladı. Sırtıma biraz merhem sürerek beni kuruladı. İrkilmemeye çalıştım ama irkildiğimi biliyordum ve işini bitirdiğinde suratı asıktı. Başıma bol bir tişört geçirdi ve bana birkaç hap verdi.

Kurulanıp eşofmanlarını giydikten sonra beni odasına götürdü ve yorganı geri çekti. "Her şeyi temizlettim, böylece rahat edeceksin. Perdeleri kapatmamı ister misin?"

"Lütfen."

Bunu bir uzaktan kumanda kullanarak yaptı ve oda

karanlığa gömüldü. "Kalacak mısın?"

"Eğer istersen."

"Lütfen."

Yanımda yatıyordu. Sırtım bastıramayacak kadar ağrıyordu, bu yüzden en az ağrıyan tarafıma döndüm. Yaklaştı ve bir kolunu bana doladı. Göğüslerimiz birleşti ve onun sıcaklığının içime işlediğini hissettim.

"Bu iyi mi?"

"Evet." Göğsünü okşadım. "Senden korkmuyorum, Aldo. Dokunuşunu seviyorum."

Başımı gövdesine doğru çekti, parmakları yumuşak geçişlerle boynumu okşadı. Bir an sessiz kaldık, sonra ben konuştum. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Terry'yi beklemeliydim. Başım ağrıyordu ve kızgındım. Ama gitmemeliydim."

İçini çekti, nefesi başımı ısıtıyordu. "Seni kızdıran sözlerim için özür dilerim. Pislik gibi davrandım. Öyle demek istemedim Violet. Tepki veriyordum, gerçeği söylemiyordum. Bir şey ifade ediyorsun. Büyük bir şey. Her şeyi çözmeye çalışıyorum. Telefon geldiğinde sana geliyordum."

Bir an sessiz kaldı. "Sana ulaştığını fark ettiğimde yaşadığım korkuyu hiç yaşamamıştım. Seni korumakta başarısız olduğumu. Sana üzgün olduğumu ve beni korkutacak kadar önemsediyimi söyleme şansına asla sahip olamayabilirdim."

Başımı kaldırdım ve gözleriyle buluştum. "Beni boğarken tek düşünebildiğim, sana seni sevdiğimi söyleme fırsatını asla bulamayacağımdı. Hayatımı ne kadar mutlu ettiğini asla bilemeyeceğini ve seninle geçirdiğim tek bir andan bile pişman olmayacağımı. Senin ne kadar inanılmaz biri olduğunu düşündüğümü asla bilemeyeceğin için çok üzgündüm."

Odanın loşluğunda gözleri parlıyordu. Ağladığını fark ettiğimde şok oldum.

"Ben bunu hak

etmiyorum." "Evet.

Evet, hak ediyorsun."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Benden beklentilerini karşılamaya çalışacağım."

"Zaten biliyorsun."

Beni biraz daha yaklaştırdı ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bana beni sevdiğini söylemedi ama Roman'ın söylediklerini hatırladım. Aldo'ya zaman tanımalıydım.

Küçük bir parçam hiç ağlayıp ağlamayacağını

merak etti. Ve o parçam ağladı.

BÖLÜM 16

VI

T Sonraki birkaç gün bulanık bir şekilde geçti. Çok uyudum, çoğu zaman sadece ağır uyku düzenimi bozduğu için uyandım. Her uyanıldığım da Aldo oradaydı, her zaman sabırlıydı, yardım etmek istiyordu. Beni besledi, ilaçlarımı verdi, duşta bana yardım etti ve beni yatağa geri yatırırken bana sarıldı. Birkaç kez tek başıma uyandığımda onu yatağa yakın bir sandalyede oturmuş beni izlerken ya da uyuklarken gördüm. Birkaç kez dizüstü bilgisayar açıktı ve yazmakla meşguldü. İki kez de Roman'la telefonda konuşuyordu ya da en azından ben öyle olduğunu varsayıyordum. Konuşmadan parçalar yakaladım, ama zihnim hepsini birbirine bağlayamayacak kadar yorgundu ve geri dönüyordum Uyuyor.

Tekrar uyandım, zihnim daha uyanıktı ve acı o kadar şiddetli değildi. Kuşluk ışığında gözlerimi kırpıştırarak saate baktım. Saat on biri geçiyordu ve kendimi odada yalnız bulduğuma şaşırdım. Aldo beni buraya getirdiğinden beri ilk kez böyle bir şey olmuştu. Uyandığımda hep yanımdaydı.

Pencereden bir esinti geldiğini hissettim ve temiz havayı içime çekerek usulca doğruldum. Aldo'nun sesinin tınısını duyabiliyordum ve bacaklarımı yatağın üzerinde sallayıp ayağa kalktım. Dengemi bulmak için bir dakikamı ayırmam gerekti, sonra açık pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Aldo evinin önündeydi, konuşurken volta atıyordu. Ciddi görünüyordu, sesi alçak perdeden geliyordu. Ne dediğini tam olarak duyamadım ama yakınlarda olduğunu bilmek beni sevindirdi. Banyoya doğru yürüdüm, mesanemi boşalttım, ellerimi yıkadım

ve yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Hâlâ solgun görünüyordum ve morluklar cildimde koyu renkteydi ama kafam daha berraktı ve inatçı baş ağrısı kafamın içinde yarı yarıya çarpmak yerine donuk bir gümbürtü halindeydi. Ayakta olduğum için mutluydum.

Kıyafetlerimin olduğu bir çanta buldum ve üzerime birkaç eşofmanla bir tişört geçirdim, nefes almak için bir an durdum. Yavaşça aşağıya indim, evin güzel ahşap işçiliğine ve eski moda cazibesine hayran kaldım. Mutfakta bir cezve kahve buldum ve kokusundan neredeyse ağzım sulanarak bir fincan doldurdum. İlk yudum bana tam isabet etti ve yutkunurken neredeyse zevkten inleyecektim. Büyük adadaki taburelerden birine oturdum ve taze gözlerle etrafa baktım. Çok güzel bir evdi. Sade ama zevkli bir şekilde dekore edilmişti. Ama bir otele benziyordu; kişisel ya da yersiz hiçbir şey yoktu.

Ön kapı açıldı ve Aldo merdivenlere doğru yöneldi, beni mutfakta otururken görünce şok içinde durdu. Odayı geçti ve tam önümde durdu. "Kalkmışsın. Yataktan çık."

"Kahve içiyorum," diye ekledim.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Öne doğru eğildi ve beni öptü. Beni her selamlayışında bu hareketin onun imzası olduğunu fark ettim. Derin sevgisini bu şekilde gösteriyordu. Ağzının benimkinin üzerindeki baskısının, dilinin içeri kayışının ve benimkine dolanışının tadını çıkardım. Nazıkçe, büyük bir özenle ve yine de o kadar tutkuyla ki nefesimi kesiyordu.

Geri çekildi ve alnını benimkinin üzerine koydu. "Selam bebeğim. Seni mutfağında görmek güzel."

"Selam, koca adam." Döndüm ve avucunu öptüm. "Güzel bir mutfak." Güldü ve geri çekildi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Kafam daha

berrak." "Güzel."

"Ve ben açım."

"Daha da iyisi. Bize kahvaltı hazırlayacağım."

Ama hareket etmedi, hâlâ yüzümü tutuyor ve bana bakıyordu. Yüz ifadesi acı doluydu, gözleri çok şey anlatıyordu.

"Yapma," diye fısıldadım. "Hayatımıza devam etmeliyiz, Aldo. Kendini suçlama ve üzerinde durma. Otoparka yalnız gittim. Gitmemeliydim."

"Çünkü ben bir pislik gibi davrandıktan sonra bana kızdın."

"Ve ben seni affediyorum. Sen de eskortsuz gittiğim için beni affet. O zaman yolumuza devam edebiliriz."

"Aynen böyle

mi?" "Aynen

böyle."

Elleri sıkılaştı. "İlerlemek istiyorum Vi. Bizim bir ilişkimiz var." Yutkundu. "Önemli bir ilişki." Gözlerini benimkilere kilitledi. "Doğru kelimeleri bulmam gerekiyor."

Ellerimi bileklerine doladım. "Bekleyeceğim."

Başını salladı ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı, sonra geri çekildi. "Kahvaltı," dedi.

"Ve biraz daha kahve."

Gülümsemesi genişti. "Ne istersen bebeğim."

Kahvaltı ettik ve sonrasında Aldo, beni taşımasına izin vermediğim için asansörü kullanarak bana üst kata kadar eşlik etti. Beni en üst kata çıkardı ve evdeki en sevdiği yeri gösterdi.

"Bana onu sattıran da bu oldu," diye açıkladı.

Hayranlıkla odaya baktım. Yerleri, tavanı ve duvarları kaplayan ahşap, odayı rahat bir hale getiriyordu. Her iki uçta da manzarayı gösteren pencereler vardı. Ön taraf nehre bakıyordu. Arka taraf ise bir tarlaya açılan, yabani otların esintiyile tembelce savrulduğu bahçesiydi.

Küçük bir şömine vardı. Bir duvarda büyük bir televizyon asılıydı. Karşısında büyük bir kanepe, köşede de kocaman bir sandalye vardı. Sıcak ve ev gibiydi. İçinde yaşanmış. Aldo'nun her yere saçılmış kitap yığınları vardı. Rafta bazı yapbozlar vardı. Rahat bir halı, ayaklarımın altındaki yumuşaklıkta ayak parmaklarımı kıvırmama neden oldu.

"Pencereler işlenmiş," dedi. "Dışarıyı görebiliyorum ama ışıklar açık olsa bile içeriyi göremiyorsunuz. Nehri seyretmeyi seviyorum. Oturup yazın fırtınaları görmeyi. Kışın karı. Burası gevşeyebileceğim bir yer. Rahatlayabileceğim bir yer."

"Bunu yeterince yapıyor musun?" Ben sordum.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama bunu daha sık yapmak için bir neden bulmuş olabilirim." Kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. "Hoşuna gitti mi Vi?"

"Bayıldım." Arka pencerelere doğru yürüdüm. "Bahçeniz çok geniş."

"Buranın sahibi olan çift bahçe işlerini çok severdi. Zamanım yok, bu yüzden aşırı büyümüşler, ama bir gün..."

"Bahçe işlerini hep sevmişimdir," diye itiraf ettim. "Bunu rahatlatıcı buluyorum. Toronto'da bunu bulamazsınız."

Güldü. "Hayır."

"Hep bahçeli bir ev hayal ederdim. Büyüyecek bir yer. Kendi evime sahip olmayı, anlıyor musun?" Sessizce söyledim. "Ait olacağım bir yer."

"Seni duyuyorum."

"Çok güzel, Aldo. Bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Onu kullanmanı istiyorum. Burada benimle ol. Ben yoksam kendin gel. Tadını çıkar."

"Kumarhaneye gitmen gerek."

"Yarın."

"Aldo, ben iyiyim. Çok daha iyiyim."

"Güzel. Yarın gideceğim. Roman ilgileniyor. Önümüzdeki dönem için bir program belirleyeceğiz." Durakladı. "Seni yalnız istemiyorum."

Döndüm ve onunla yüzleştim. "Ama öldüğünü söylemiştin."

"Öyle. Ama sen korkunç bir şey yaşadın. Yakın kalmam gerekiyor."

Sözleri beni etkiledi ve tartışmamaya karar verdim. "Pekâlâ."

Yanağıma dokundu. "Luca önümüzdeki Cumartesi evleniyor. Benimle gelmeni istiyorum."

"Roman'ın kardeşi," diye onayladım.

"Evet. Büyük bir olay olacak."

"Oh, ah..." Sözü mü kestim. "O kadar süslü bir şey için uygun elbisem olduğundan emin değılim."

"Eğer gitmek istiyorsan bunu hallederiz."

Boynuma dokundum, emin değıldim.

"Onları koruyabiliriz bebeğıim. Seni yanımda

istiyorum." Omuzlarımı dikleştirdim. "Evet."

Beni usulca öptü. "Teşekkür ederim." Yavaşça beni kanepeye doğru çekti.

"Uyku zamanı, sanırım."

İtiraz etmedim.

Her gün kendimi daha güçlü hissettim. Daha kendim. Ama Aldo haklıydı ve beni ilk kez yalnız bıraktığında sınırlarım tepeme çıktı. Her sese atladım, kilitleri kontrol ettim ve tekrar kontrol ettim ve nasıl olduğumu görmek için beni aradığında, biliyordu ve doğrudan eve geldi. Kollarını bana doladığında kendimi bir çocuk gibi hissettim ve ona yaslandım, dokunuşuyla içime bir rahatlama yayıldı.

"Özür dilerim."

"Seni bırakmamalıydım."

"Gittiğini biliyorum. Güvende olduğumu biliyorum," diye mırıldandım, endişemi açıklayamıyordum.

"Her şey yolunda bebeğim. Ben buradayım," diye mırıldandı. "Özür dilerim," diye tekrarladım.

Geri çekildi, yüzümü kavradı ve beni öptü. Anında sakinleştiğimi hissettim. "Ben buradayım," diye fısıldadı. "Her şey yolunda."

Ona sokuldum. Yakınımda olduğu sürece haklıydı. "Tamam."

Roman ertesi gün elinde çiçekler ve ninesinden aldığı bir tepsi lazanya ile çıkageldi. Onu gördüğüme şaşırmıştım.

"Aldo burada olduğunu biliyor mu?"

Başını salladı. "Ona uğrayacağımı söyledim. Akşam seni bırakıp gideceği için endişelendiğini biliyorum. Dünün zor geçtiğini söyledi, ben de yardım edebileceğimi düşündüm. Daha sonra eve gelebileceğini söyledim ama arkadaşlığı sevebileceğini düşündüm. Nonna'mın lazanyası kaçırılmamalı. Yakında seni görmeye gelecek."

Oturdu. "Nasılsın?" "Her geçen gün daha iyiye gidiyorum."

"Düğüne geliyorsun, değil mi?" "Evet."

Boynuma dokundum. "Ben de öyle düşünüyorum."

Anlayışla başını salladı. "Solacaklar. Bir elbise onları kapatabilir."

"Bir tane bulmalıyım."

Bana el salladı. "Butüğimin müdürünü size göndereceğim. Gerry size bir şeyler bulacaktır."

"Çok nazıksınız," dedim, bir fincan kahveyi ona doğru uzatırken.

"Sevdiğim insanlara karşı nazik olmak kolaydır," diye cevap verdi göz kırparak. "Özellikle de sağ elimin aşık olduğu kişiye."

Sözleri içimde küçük bir heyecan yarattı ama yorum yapmadım.

"Bana Aldo ve senin gençlik yıllarınızdan bahset."

Bir süre sessiz kaldı. "Annem öldükten sonra yetiştirilmem zor oldu. Babam bizi kendine benzetmeye kararlıydı. Etrafımda çok fazla karanlık vardı. Kötü şeyleri kutluyor ve Luca ile beni sürekli birbirimize düşürüyordu. Tek ışığım büyükannemdi. Ve Aldo. Romalı olabileceğim tek kişi oydu. Gizlice kaçır ve çocukça şeyler yapardık. Aptalca şeyler. En yüksek ağaçtan kimin atlayacağı konusunda birbirimize meydan okurduk. Suyun altına dalar ve nefesimizi en uzun süre tutardık. O, Luca ve ben, babam etrafta yokken her türlü aptalca şeyi yapardık. O zamanlar sadece bizdik. Babam kazandığını sanıyordu ama yaptığı şey bizi daha da yakınlaştırmaktı. Onun işinden nefret ederdik. Onun iş yapma yöntemlerinden. Sürekli şiddet. O bunu severdi. Benim bir parçam olmasına rağmen ben nefret ettim. Luca buna tahammül etti. Aldo aklımı başımda tuttu. Dostluğumuz sahip olduğum en güçlü dostluk. Luca'dan bile daha güçlü. Sadece Aldo ile paylaşabileceğim şekilde sağlam. Ben de onun için öyle olmaya çalışıyorum ama sanırım bir şeyleri kaçırıyor." Bana baktı. "Seni özlüyordu. Benim yumuşak karnım Nonna'ydı. Sana ihtiyacı var, bebeğim."

"Neden bana öyle diyorsun?"

Omuz silkti. "Bilemiyorum. Hoşuma gidiyor. Bunu saygısızlık olsun diye söylemiyorum."

"Ben de öyle hissetmiyorum. Sen pek lakap takılacak bir adama benzemiyorsun."

O da aynı şekilde güldü. "Ben değilim."

"Peki ya geleceğin Roman? Başka bir yumuşak nokta olacak mı? Savaşçı bir gelin alacak mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bir gelinle ya da bir aileyle ilgilenmiyorum. Luca, evet. Aldo'yu seninle ve bir aileyle görüyorum. Ben mi? Hayır. Sanırım babam içimdeki cevheri öldürdü. Hepimizden bir şeyler aldı. Benden çaldığı şey de buydu. Luca'nın gençliğini ve masumiyetini aldı ve çarpıttı. Benimkini de, sanırım, ama daha da kötüsü, geleceğimi çaldı - sevme yeteneğimi."

"Bu çok üzücü. Ve yanlış."

"Neyse o."

"Hayır. Yani yanılıyorsun. Bence sevebilirsin. Sadece bu sevgiyi gösterebileceğin doğru kişiyi bulman gerektiğini düşünüyorum."

Bana bir sırtıfırlattı ama gözlerindeki acıyı gördüm. "Bundan şüpheliyim, bebeğim, ama güven oyu için teşekkürler." Ayağa kalktı. "Şimdi biraz yemeğe ne dersin, ben de sana Aldo'nun çocukluğunu anlatayım."

Konunun kapandığını

biliyordum. "Elbette."

Aldo

Vi'yi izledim, gösterdiği cesaret karşısında büyülenmişim. Şarküteriye geri dönmekte ısrar etti. Bir hafta "hiçbir şey yapmamak" onun için yeterliydi. Daha uzun kollu yeni bir üniforma giydi, boynuna güzel bir eşarp bağladı ve sanki başka bir günmüş gibi restorana girdi. Wanda onu kollarını açarak karşıladı ve onu incelerken içimi bir gurur dalgasının kapladığını hissettim. Violet'in gergin olduğunu ve bunu sakladığını biliyordum. Ama bunu saklayan tek kişi bendim. Diğer herkes için o sadece Vi'ydi. Hepsi onun grip olduğunu düşünüyordu; saldırıyı kimsenin bilmesini istemiyordu. Wanda bir şeylerden şüpheleniyordu ama bunu kendine saklıyordu. Bu kadar uzun süre çalışmasının bir nedeni de buydu. Düşüncelerini ve fikirlerini kendine saklardı.

Roman kollarını göğsünde kavuşturarak arkamdan geldi. "O nasıl?"

"Harika."

Bir nefes çekti. "Hiç şaşırtıcı değil."

Gülmek zorunda kaldım. Ona çok düşküncüydü, Roman pek fazla insandan hoşlanma eğiliminde olmadığı için bu beni şaşırttı. Ama onu komik ve zeki buluyordu. İyileşme sürecinde onu ziyaret etmesi, ondan ne kadar hoşlandığını gösteriyordu.

Roman, büyükannesi ya da kardeşi için olmadığı sürece kumarhaneden nadiren ayrılırdı. Bunu onaylaması hoşuma gitti.

"Düğün için her şey hazır mı?"

"Evet. Judith'in elinde her şey var. Luca ve Justine hayatlarına birlikte devam edebilmek için bu işin bitmesini istiyorlar. Babası en hafif tabirle biraz titiz. Erkek kardeşi artık onu kontrol edemeyeceğı gerçeğini yavaş yavaş kabulleniyor. Yine de Luca ile neredeyse her gün kavga ediyorlar. Luca'nın Mason'a siktirip gitmesini söylemesini dinlemek oldukça eğlenceli."

"Luca onun uçmasını istiyor," diye yorum yaptım, Vi'nin gülümseyip bir kadının önüne bir tabak koymasını izlerken. Kafasını kaldırdı ve ona baktığını gördü. Başını salladı ve mutfağı doğru geri yürüdü ama hâlâ gülümsüyordu. Onu sık sık kontrol ettiğimi biliyordu. Bu benim için bir zorunluluktı. Ona saldıran adam ölmüş ve gitmişti ama ikimizin de yaraları hala iyileşmeye devam ediyordu.

"Mason kız kardeşi söz konusu olduğunda oldukça eski kafalı. Karısının nasıl biri olduğunu merak ediyorum," diye düşündü Roman. "Sanırım onunla bu hafta sonu tanışacağım."

Konuşmadan başımı salladım. Restorana doğru son bir bakış attım ve otele girmek için döndüm.

"Peki ya sen?" diye sordu lobide yürürken, yüksek silindirli odaya gitmeden önce her şeyi kontrol ediyorduk.

"Peki ya ben?"

"Vi'yi sevdiğini ne zaman kabul edip parmağına yüzük takacaksın?" "Bu işin peşini bırak, Roman. Bu ikimizin arasında."

Başını iki yana salladı. "Korktuğun için hayatındaki en iyi şeyi kaybetme. Benim tanıdığım Aldo böyle biri değil. O korkularıyla yüzleşir."

Sonra döndü ve beni arkasından bakakalmış halde bırakarak uzaklaştı.

BÖLÜM 17

ALDO

T Vi düğün gününü otelde geçirdi. Ben her şeyin yolunda gittiğinden emin olarak Roman'ın kardeşiyle vakit geçirmesini sağlıyordum. Vi birkaç saatini spa'da, masaj ve güzellik merkezinde geçirdi. iyileşmesine yardımcı olan tedaviler, akşam için hazırlanmak. Tören saat altıda yapıldı, öncesinde ve sonrasında fotoğraflar çekildi. Resepsiyon hemen başladı ve ardından dans edildi.

Hızlı bir duş almak için üst kata çıktım, sonra üstümü değiştirdim ve düğüne doğru yola çıktık. Vi inanılmaz derecede rahattı, erken gelmek zorunda olmaktan ya da ne yapacağını düşünmekten hiç rahatsız değildi, ben ise işlerin aksamadan yürümesini sağlamakla meşguldüm. Roman düğüne katılacak bazı insanlar için endişeliydi. Sendikanın daha yaşlı üyeleri Luca'nın iş yapma tarzını zaten yadırgıyorlardı. Evliliklerin genellikle daha büyük, daha önemli aileler arasındaki bağları güçlendirme yöntemi olduğu eski günlerin aksine, şimdi daha geniş bir çevrenin dışında evleniyordu. Babaları hayatta olsaydı, tam olarak böyle olacaktı ama Bay Costas'ın pek çok fikrinde olduğu gibi, Luca onların babalarıyla birlikte ölmesine izin verdi ve yeni bir yol yarattı. Karısına deliler gibi aşık olduğuna şüphe yoktu ve bunu kimin bildiği umurunda değildi. Belli ki karısı da onun kadar aşıktı ve birlikte büyüleyici bir çift oluşturunyorlardı.

Otel süitine girdim ve sandalyede oturan, kabarık bir bornoza sarınmış Vi'ye gülümsedim. Makyajı yapılmıştı ve şimdiden nefes kesiciydi. Onu öpmek için eğildim, makyajın zekice uygulanmasından memnun kaldım

boğazında. Morluklar neredeyse hiç görünmüyordu ve elbisesinin yaraları daha da gizleyecek bir yakası olduğunu biliyordum.

"Yirmi dakikaya ihtiyacım var," dedim.

Güldü. "Çok adaletsiz. Ben bütün öğleden sonramı alıyorum ve sen banyoya girip yarım saatten kısa bir süre içinde *GQ'dan fırlamış* gibi çıkıyorsun."

Kıkırdadım. "Ama sen güzelliğin ötesindesin ve senin yanında ben bir ahmak gibi görüneceğim."

Başını iki yana salladı. "İmkânsız. Oradaki en seksi erkek sen olacaksın." Onu tekrar öptüm. "İşte bu yüzden seni yanımda tutuyorum."

Yüzünde bir acı ifadesi belirdi ama yorum yapmadı. "Git hazırlan. Sen duştayken ben de elbisemi giyeyim."

On dakika içinde yeni tıraş olmuş bir şekilde çıktım. Saçlarımı havluyla kurulayıp odaya girdim ve önümdeki görüntüye bakıp durdum. Vi'nin elbisesi krem rengi tenini ortaya çıkaran koyu, zengin bir maviydi. Sade, dar bir bedeni ve ayak bileklerinin etrafında kıvrılan katmanlı kumaşı vardı. Yakası boncuk işleriyle süslüydü ve uzun, şeffaf kollarının bileklerinde de buna uygun süslemeler vardı. Eteği odanın ışığında parlıyordu. Her nasılsa açık bir elbiseden daha seksiydi. Zarif ve kibardı ve bir milyon dolar gibi görünüyordu.

Kısık ıslığıma gülümsedi.

"Bebeğim, çok güzelsin."

"Teşekkür ederim."

Giyinmemi izledi ve gözlerinin vücudumun her yerine dokunan bir okşayış gibi üzerimde olduğunu hissettim. "Kes şunu."

Güldü. "Sadece bakıyorum." Bu sözü bir iç çekiş izledi. "Bugünlerde tek izin verdiğin şey bu."

Ceketimi silktim ve düz durması için kravatımı çektim. "İncinmişsin," dedim kararlı bir şekilde. O yaşımdan beri onunla sevişmeye çalışmamıştım.

Saldırıya uğradı. İlk başta çok savunmasızdı ve bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyordum. Onu hiçbir şekilde incitmek istemedim.

Yanıma geldi, ellerime hafifçe vurarak yolumdan çekti ve kravatımı doğru oturması için kurcaladı. "Ve sana sürekli söylediğim gibi, ben iyileştim."

"Yakında."

Aşağı baktı. "Aletin benimle aynı fikirde." "Aletim bunun üstesinden gelecektir."

Çantasını alırken üzgün görünüyordu. "Umarım hepimiz öyle oluruz," diye mırıldandı. Gözlerini kapadı ve saçlarını savurdu. Saçları uzamış, ensesine kadar uzanmıştı. Geceleri parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi severdim. Bu hareket beni sakinleştirirdi.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Başımı salladım. "Vi..."

Bana baktı. "Ne dedin?"

"Ben dans etmem."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben dans etmem. Bu konuda berbatım. Nonna V bile benimle aynı fikirde. Bu yüzden bu gece seninle dans etmeyeceğim."

"Denemeyecek misin

bile?" "Hayır."

Gözlerindeki hüznün büyüdü ama başını salladı. "Sorun değil Aldo. Düğüne ve yemeğe katılıp kısa bir süre sonra ayrılabiliriz. Sağlığımı bahane olarak kullanabilirsin."

Verdiği cevap beni şaşırttı. "Bu işe yarar."

"Peki o zaman," dedi, parlak bir şekilde gülümseyerek, o kadar sahte bir hareketti ki ben bile biliyordum. "En azından bir konuda iyiyim. Hadi gidelim."

İtiraz etmeye başladım ama kapıyı açtı ve koridora yöneldi. Kendime lanet ederek onu takip ettim. Ona başka bir yol söylemeliydim. Belli ki ona dokunmamak için bir bahane uydurduğumu düşünüyordu. Asansör gelip kapı açıldığında ona baktım. Yanına girdim ve elini uzattım. Elini tutmama izin verdi, ama parmakları cevap vermedi. Onun yerine, avucu benimkinde duruyordu, gevşek ve tepkisizdi.

"Bebeğim," diye başladım.

"Hayır," diye cevap verdi. "Dans etmiyorsun. Önemli bir şey değil. Bırak artık." "Ben gerçekten berbatım. Seni incitme riskini almak istemiyorum." "Günün teması bu, değil mi?"

Asansör açıldı ve başka bir çift binerek konuşmamızı yarıda kesti. Bizim kata geldiğimizde ve kapı açıldığında Vi, Nonna V'yi gördü ve merhaba demek için yanına gitti. Roman gözüme çarptı ve ona yardım etmeye gittim. Omzumun üzerinden baktığımda Vi, bana bir bakış bile atmadan Nonna V ile birlikte uzaklaşıyordu.

Onunla daha sonra konuşmam gerekecek.

VI

Yüzlerce mumla aydınlatılan ve yumuşak şeftali rengine çiçekler ve kurdelelerle süslenen salon nefes kesiciydi. Masalar ince örtüler ve porselenlerle donatılmıştı ve dans pisti, üzerindeki devasa avizenin altında geniş ve ıslık ıslık. Odanın diğer yarısına bir sunak yerleştirilmiş, sandalyeler düzgün sıralar halinde töreni bekliyordu.

Aldo bana büyük bir düğün olmadığını söylemişti ama yüz kişi bana büyük gelmişti. Ayrıca çoğunun onun tarafından olduğunu ve Luca'nın kilerin çoğunlukla işle ilgili olduğunu, listeye birkaç arkadaşın da eklendiğini söylemişti. Salona baktığımda, burada çok sayıda güçlü adam olduğunu hissettim. I

Luca ve Justine'in zaten evli olduğunu biliyordu ama davetliler bunu bilmiyordu. Bu sadece ailenin bildiği bir şeydi.

Ve ben.

Aileden değildim.

Aldo'ya neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son birkaç gündür gergindi. İçine kapanık ve sessizdi. Ve belirttiğim gibi, olaydan beri bana dokunmamıştı. Benimle ilgileniyor, yıkanmama yardım ediyor, cildime ilaç sürüyor, başıma ve dudaklarıma nazik öpücükler konduruyordu ama başka bir şey yapmıyordu. Nonna V'ye döndüm. "Aldo'nun dans etmediği doğru mu?"

Yüzünü buruşturdu. "O korkunç biri. Ona öğretmeye çalıştım. O kadar sık ayağıma bastı ki, bırakmak zorunda kaldım."

"Oh." Bir şekilde onun onayladığını duymak yardımcı oldu.

"Roman dans etmeyi seviyor. Luca da öyle. Aldo, o kadar değil. Bir şey mi söyledi?"

"Evet. Dans yok dedi."

Kıkırdadı. "Muhtemelen en iyisi bu. Ayakların sana teşekkür edecek." "Ah."

"Roman seninle dans edecek. Benimle ve Justine ile dans edecek. Sonra bana odama kadar eşlik edecek."

"Kalmak istemiyor musun?"

Yaramaz görünüyordu. "Erkekler konuşana kadar geç olacak. Buradaki sıcak hava dayanılmaz olacak."

Gülerken ağzımı kapattım.

"Roman ve Luca kısa sürecek. Onun tarafı, sanmıyorum. Elinizin altında bir içki olduğundan emin olun."

Bilgece başımı salladım.

Bir süre sonra Roman, Nonna V'ye koltuğuna kadar eşlik etmek üzere ortaya çıktı. Bana gülümsedi. "Bugün çok güzel görünüyorsun, Vi."

"Teşekkür ederim. Bir *gangster* için oldukça iyi temizleniyorsun," diye fısıldayarak ekledim.

Kıkırdadı ve Nonna'yı sandalyelerin önüne doğru götürdü. Aldo dirseğini bükerek yaklaştı. Ona gülümseyerek dirseğini tuttum. Dans konusunda yalan söylemiyordu. Gerisini daha sonra konuşmamız gerekecekti ama şimdi zamanı değildi. O da gülümsedi, yakışıklı görünüyordu ve beni arka tarafa götürerek bir sandalyeyi boş bıraktı. "Benim için," diye talimat verdi.

"Tamam."

Tereddüt etti, sonra eğildi ve beni öptü. "Teşekkür ederim," diye nefes verdi ve ben nedenini soramadan uzaklaştı.

Onunla tanıştığım ilk gün ne kadar gizemliyse şimdi de o kadar gizemliydi benim için.

Bunun değişip değişmeyeceğini merak ediyordum.

ALDO

Tören bittiğinde, konuşmalar yapıldığında ve dans başladığında rahatladım. Kimse çizginin dışına çıkmamış, töreni durdurmaya çalışmamış ya da iş konusunu açmamıştı. Her şey yolunda gidiyordu. Luca ve Justine mutluydular, babasını memnun edecek şekilde evlenmişlerdi ve artık hayatlarını birbirlerine açık bir şekilde yaşayabileceklerdi. Belli ki Luca onun için deli oluyordu ve bunu görmek güzeldi. Nonna V tören boyunca gülümsedi ve biraz yorgun görünmesine rağmen hâlâ gülümsüyordu. Luca'yla dans etmişti ve Roman'la dans ettikten sonra gideceğini biliyordum.

Odayı izleyen ve eğleniyor gibi görünen Vi'ye baktım. O da Luca ile dans etmişti ve ne kadar güzel olduğuna hayran kalmıştım.

yere baktı. Birkaç adam ona soru sormak için gelmişti ama o kibarca reddetmiş, bunu yaparken de sandalyesinde bana doğru eğilmişti. Omzuna dokunduğum el onlara kapıldığını söyledi ve fazla oyalanmadılar.

Onları suçlayamazdım. Bu gece mum ışığında çok güzeldi. Elbisesi siyah saçlarını ve güzel gözlerini ortaya çıkarıyordu ve hareket ettiğinde zarıftı. Zarıftı. Ve tamamen seksiydi. Onu arzuladığım için sikim bütün gece sertleşmişti.

Ellerimi ondan uzak tutmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Ama ona acı çektirme düşüncesi libidomu her gün kontrol altında tutuyordu. Ona sevgimi göstermeye çalıştım ama başarısız olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Ve ona karşı hissettiklerimi hiç yüksek sesle ifade etmemiştim. Onsuz yaşama düşüncesi akıl almaz bir hal almıştı. Wanda'ya birkaç gün içinde kendi evine taşınacağından bahsettiğini duymuştum ve orada, evde, benimle birlikte olmayacağı fikri beni darmadağın etmişti.

Evi kök salmak için satın almıştım. Ama satın aldıktan sonra nadiren kaldım. Otel daha kolaydı. Bir şekilde daha az yalnızdım. Ama Vi oraya gittiğinden beri ev bana evim gibi gelmeye başlamıştı. Ara sıra birlikte yemek yapardık - ikimiz de harika değildik, ama eğlenceliydi, çünkü onunla birlikteydik. Eve geldiğimde beni beklediğini bilmek, ona ulaşmak için biraz daha acele etmemi sağlıyordu. Kumarhaneye gitmem gerekirken uzun süre orada oyalandım. Yaralarının tamamen iyileşeceği ve saldırıdan önce olduğu gibi yatakta bana katılacağı günü iple çekiyordum.

Roman yaklaştı ve Vi'ye elini uzattı. "Dans edelim mi bebeğim?"

Ayağa kalktı ve adamın uzattığı eli tuttu. Nedense bu beni rahatsız etti. Döndüm ve dans pistinde onları inceledim.

"Çok zarifler," dedi Nonna V. "Birlikte iyi dans ediyorlar."

"Onun için biraz kısa," diye cevap verdim.

"Mükemmel bir boyu var. Herkes genel nüfusun üzerinde yükselemez, bilirsiniz. Çok iyi hareket ediyorlar."

Öyle yaptılar. İkisi de zarif ve akıcıydı. Gözlerimi kısmıştım. Adamın eli kızın kışına biraz yakındı.

O benim dokunmam
gereken kıcımdı. "Ona
düşkündür."

Bir homurtu çektim.

"Ona oyuncak bebek diyor. Roman'ın daha önce birine lakap taktığından emin değilim."

Ona bebek diyordu. Nonna V işaret edene kadar bu beni hiç rahatsız etmemişti. Vi'nin ona bebek dememi tercih ettiğinden emindim. Ben öyle dediğimde hep gülümserdi.

En azından eskiden öyleydi.

Tekrar baktım. Piç kurusu onu çok yakından tutuyordu. Ve
başını onun omzuna yaslıyordu.

Ne oluyor lan?

Kadın başını kaldırıp ona bir şeyler söyledi, o da başını salladı. Dans etmeyi bırakıp balkona çıktılar ve kapıdan geçerek gözden kayboldular. Birlikte.

Göz kırptım. Masaya geri gelmedi. Bana. Roman'la
gitti.

Kızgın öfke içimi parçaladı. Daha önce hiç yaşamadığım bir duygu olan kıskançlık göğsümün içinde öfkeyle doldu ve ellerim kendi iradeleriyle masanın üzerinde yumruk oldu.

Nonna V önce bana, sonra balkon kapısına doğru baktı. "Ah canım," diye mırıldandı.

Ayağa kalktım, ayaklarım beni yerde sürükledi, etrafımdaki herkesi görmezden geldim. Çiftlerden ve içki taşıyan insanlardan kaçtım. Odaklandığım tek bir yer vardı.

Balkona fırladım, kavgaya hazırdım. Ömür boyu sürececek bir arkadaşlığı bitirmeye hazırdım.

Ancak Roman bir masada oturmuş, başını elindeki telefona eğmişti. Vi ise parmaklığın yanında manzaraya bakıyordu. Roman ben görüldüğümde başını kaldırdı, yüzünde yavaş bir sırıtış vardı.

"Yeterince uzun sürdü." Ayağa kalktı ve omzuma vurdu. "Git kızını getir."

"Ne?" Tükürdüm.

"Ben ve Nonna. Ne takım ama."

Sonra ıslık çalarak uzaklaştı. Vi omzunun üzerinden baktı. "Buna gerçekten kanmadın."

"Tabii ki hayır."

Döndü ve sırtını parmaklığa yasladı. "Yine de buradasın."

Öfkem zirve yaptı ve aramızdaki boşluğu hızla kapattım. "Artık Costas kardeşlerle dans etmek yok. Ya da başka biriyle."

"Bu gerçek mi?" diye mırıldandı. "Kiminle dans edeceğim?"

"Ben." Onu kollarıma çektim. "Ve ayak parmakların hakkında tek kelime duymak istemiyorum."

Ancak hareket etmeye başladığımda vücudum farklı hissetti. Onunkiyle senkronize. Vi iç çekti ve başını göğsüme yasladı. Roman'ın omzunda olduğundan çok daha iyi oturuyordu.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "Dans edebilirsin. Sadece doğru partnere ihtiyacın vardı." Elini kaldırdı ve parmaklarını boynumda gezdirdi. "Birlikte her zaman iyi hareket ederiz." Sırtımı tutarak daha da yaklaştı. "İnsanlar dans etmenin ayakta sevişmek gibi olduğunu söyler."

Homurdandım. İyi seviştik. Sonra anladım. O haklıydı. Onunla dans ediyordum. Yavaşça, Roman kadar zarif değil ama birlikte hareket ediyorduk.

Bana mükemmel uyuyordu.

Her yerde.

Her zaman öyleydi.

Ve her zaman da öyle olacaktı.

Durdum, ona baktım. Gözleri ışıkta parlıyordu. "Söyle bana," dedim. "Bana sözlerini tekrar söyle."

Yutkundu, gergin görünüyordu. "Seni seviyorum, Aldo Ricci."

"Seni seviyorum, Violet Nelson. Seninle ilgili her şeyi. Sen benim için yaratılmışsın."

Parıltı sıvıya dönüştü ve gözyaşları yanaklarına döküldü. "Evet, öyleydim. Bunu anlamam yeterince uzun sürdü."

"Biliyorum ve özür dilerim. Hislerim uzun zamandır oradaydı ama kelimeleri bulmam biraz zaman aldı." Eğildim ve ağzını yakaladım, gözyaşlarının ve gülümsemesinin tadına baktım. Her zaman orada olan sevgisini tattım.

"Dairene geri dönmüyorsun."

"Dönmeyecek miyim?"

"Hayır. Benimle evde kalıyorsun. Çünkü sen oradayken orası bir ev ve ben o evi seninle paylaşmak istiyorum. Ait olacağın bir yer arıyordun. Onu buldun. Benimle birlikte."

"Gördüğüm kadarıyla bir sürü kelime biriktirmişsin. Başka bir şey var mı?" "Evleniyoruz."

"Şu anda mı?"

"Yakında. Bunu mu istiyorsun?" Odayı

gösterdim. "Tanrım, hayır. Küçük bir şey."

"Ben ayarlarım. Bacaklarını gösteren bir şeyler giy. Bacaklarına bayılıyorum."

"Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Artık çalışmak yok. Karımın çalışmasına gerek yok." "Öyle mi?"

"Evet. Zaten bir anlamı yok. Seni hamile bırakacağım ve o evi bebeklerle dolduracağız."

"Haftalardır benimle sevişmeyen ve kelimelerini kullanmayı yeni öğrenen biri için çok otoritersin."

Hareket etmeyi bıraktım, ona bakıyordum. "En son içine girdiğimden bu yana on bir gün, altı saat ve kırk yedi dakika geçti. Bu önümüzdeki on beş dakika içinde değişecek. İçeri girip iyi geceler dileyeceğiz ve eğer çok uzun sürerse, içerideki bazı insanlar pazarlık etmedikleri bir şovla karşılaşacaklar ve Luca benimle bir daha asla konuşmayacak."

"Ya sonra?" diye fısıldadı nefes nefese.

"Seni üst kata çıkarıyorum ve bayılana kadar seni becereceğim. Canını yakmayacağım ama tam olarak kime ait olduğunu bileceksin. Sonra yarın kuyumcuya gideceğiz ve sana bulabildiğim en büyük taşı alacağım. Kimse senin alındığından şüphe etmeyecek."

"Kendinden oldukça emin görünüyorsun."

Elimi boynunun arkasına doladım ve onu kendime çektim. "Öyleyim çünkü ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Biz birlikte olmak için yaratılmışız. Ben gölgeyim, sen de ışıksın. Birbirimize ihtiyacımız var."

Gülümsemesi muhteşemdi. "Peki, bunu neden söylemedin?"

Gülmeye başladım.

"Seni seviyorum bebeğim. Hayatımın geri kalanını sana ne kadar çok sevdiğimi göstererek geçireceğim. Eğer izin verirsen."

"Ben de seni seviyorum koca adam. Şimdi patronluk taslamaya devam et ve beni odana götür."

Onu öptüm.

"Hadi

gidelim."

BÖLÜM 18

VI

Wresepsiyondan kimseyle konuşmadan çıkmayı başardı. Gelin ve damat kendi dünyalarına dalmış dans ediyorlardı. Roman, Nonna V ile birlikteydi ve biz yanlarından geçerken bize göz kırptı. Aldo çevirdi

Bu da benim sırtıtmama ve Roman'ın gülümsemesinin daha da genişlemesine neden oldu.

Asansörde, Aldo beni yanına sıkıştırdı. Sakin ve mesafeli görünüyordu ama gözlerinin ardındaki fırtınayı gördüm ve kendimi öfkesini serbest bırakacağı ana hazırladım.

Sabırsızlanıyordum.

Süitte ona döndüm, bakışlarımız kilitlendi. İlk kez, sakladığı her şeyi gördüm. Bakışlarındaki sevgi ve bağlılık apaçık ortadaydı. Zengin, vaatlerle dolu, gelecek açıkça ortaya konmuştu.

Ben onun geleceğiydim.

Yüzümü kavradı ve beni her zaman yaptığı gibi öptü. İlk başta tatlı ve tutkulu bir şekilde, ta ki ateş onu ele geçirip cinselliğe dönüşene kadar. Derin. Islak. Tutkulu.

Ama acele etmedi. Elbisemi yırtıp beni yatağa atmadı ve sikmedi. Bunun yerine beni çevirdi, elbisemi çözdü ve zengin mavi bir şerit halinde yere dökülmesine izin verdi. Sonra yavaşça, dikkatlice her yerimi öptü.

Yara izi, işaret ve çürüklerin oldu ğ u yerler. Ağzı nazikti, taparcasına.

Yumuşak hayranlık sözcükleri fısıldadı. Sevgi. Onaylama. Sevgi.

Her dokunuşuyla beni iyileştirdi. Duygularından hiç ş üphe bırakmayacak şekilde beni geri kazandı. Sevgisinin kalbime, ruhuma, varlığıma yerleştiğini hissettim.

Ve ilk defa, ona aittim. Ona.

Gülümseyerek ç enemi kaldırdı. "Ve ben sana aidim."

"Beni tekrar senin yap, Aldo."

Birkaç dakika sonra ten tene olmuştuk, giysilerimiz yerde kalmıştı ve ç abucak atılmıştı. Vücudu benimkini kapladı, sıcaklığı ve ağırlığı hoşuma gitti. İhtiyacım vardı. Durmadan öpüştük. Her yerimize dokunduk. Nefesimiz kesilene ve arzuyla kıvrana kadar birbirimizi yeniden tanıdık. İçime girerken üzerimde gezindi ve ben de bacaklarımı onun etrafına sardım, doğruluk hissiyle inledim. Gözlerini kapatarak sustu. "Bu," diye mırıldandı. "Her zaman bu."

Hareket etmeye başladı, gözlerimiz birbirine kenetlendi, aramızdaki tutku hızla bir cehenneme dönüştü. Onun içimdeki kayması ve hissi çok güçlüydü. Birbirine bastırılmış bedenlerimizin sıcaklığı, öfkeli bir ateşti. Orgazmım beni hazırlıksız yakaladı, hızlı ve yoğun. Ben titreyip onun adını haykırırken o hiç duraksamadan devam etti. Arkasına yaslandı, beni dikleştirdi, vücuduyla sardı, sıkıca kucakladı. Yüzünü boynuma gömdü, içime daha sert ve daha hızlı girdi, beni başka bir zevk dalgasıyla tekrar yakaladı, o kadar yoğun ki inledim.

"Bana bir tane daha ver," diye talep etti, hareketleri keskin ve güçlüydü.

Ben tekrar düştüm ve o da benimle birlikte boşaldı, orgazmlarımız uzun, gürültülü ve çok tatmin ediciydi. Sonra yata ğ a geri düştük, doymuş, bitkin ve mutluyduk.

Şimdilik.

Alnımdan öptü. "Seni eve götürüyorum ve bunu tekrar yapacağız bebeğim. Bizim yatağımızda."

Daha da sokuldum. "Tamam. Önce uyu." Yumuşakça güldü. "Önce şekerleme."

ALDO

Vi uykuya daldı ve ben şaşkınlıkla ona baktım. İpeksi tenini ve dilimde bıraktığı misk kokulu ve zengin tadını özlemiştim. Ellerimin altında nasıl hissettiğini seviyordum. Benimle birlikte çiçek açmasını ve hareket etmesini. Kokusu sarhoş ediciydi ve onu içime çektim, açgözlü ve arzulu.

Ona duyduğum aşkı nasıl inkâr edebildiğim bir muammaydı. Şimdi her şey çok açıktı. O benim her şeyimdi. Vazgeçmeyi reddettiğim tek şey. Luca'daki ani değişimi şimdi anlıyordum. Violet Nelson dünyanın merkez üssü haline gelmişti ve şimdi her şey onun etrafında dönüyordu.

Her zaman.

Bir aptallık yapmıştım. Yine öyle olacağıma şüphe yoktu. Bir dahaki sefere beni bir şekilde affedeceğini bilerek başına nazık bir öpücük kondurdum.

Kıpırdandı ve onu göğsüme daha sıkı çektim. "Gitme zamanı mı?" diye mırıldandı.

"Yakında, bebeğim."

"M'kay."

Tekrar bayıldı ve iç çekerek gözlerimi kapattım, uykuya daldım. Planladığım şey için ikimizin de buna ihtiyacı olacaktı.

Ertesi gün uyandıığımızda saat geç olmuştu. Saat iki gibi uyanmışım ve giyinip eve dönmüştük, Vi onu kollarıma alıp eşikten geçirirken gülüyordu.

"Henüz evli değiliz," diye beni uyardı.

"Umurumda değil. Resmi olarak içeri giriyoruz. Seni ben

taşıyacağım." "Bu kadar uzun boylu birinin beni

taşıyabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Seni her yere taşıırım."

Sonra onu üst kattaki odamıza çıkardım ve becerdim. Önce yatakta, sonra duşta ve son olarak da battaniyenin altında tembel ve yavaş bir şekilde, şafak geceyi yararak odayı dağınık ihtişamıyla doldururken.

Sonra birbirimize sarılarak uyuduk.

Sıcak yataktan kayarak çıktım ve otelden eve gelirken giydiğim eşofmanları üzerime geçirdim. Vi'yi uyurken bırakıp aşağı indim, kahve yaptım ve fırına bir tepsi donmuş tarçınlı çörek koyduktan sonra çalışma odasına gidip kasadan bir şey aldım. Tozlu kutuyu cebime attım ve kahve kokusunun onu birazdan uyandıracağını bilerek mutfığa geri döndüm.

Roman'dan gelen ve bugün izin almamı, onun yerine bakacağını söyleyen bir mesaj da dahil olmak üzere birkaç e-posta ve mesajı bitirdiğimde ortaya çıktı. Luca'nın gidişiyle önümüzdeki dönemin onun için zorlu geçeceğini biliyordum, bu yüzden zaman ayırdığı için minnettarım.

İçeri girdiğinde başımı kaldırdım, üzerinde benim gömleğim vardı, saçları dağınıktı, yastıktan dolayı yüzünde uyku çizgileri vardı ve cildinde benim tırnak izlerim ve ısırık izleri vardı.

Muhteşemdi.

Onu kendime çektim ve öptüm, gözlerinde beklentiyle tezgâhı doğru bakarken kıkırdadım.

"Benimle işin bitti mi, bebeğim? Kahve daha

mı önemli?" "Eğer daha fazla büyüleyici olmayı

planlıyorsan buna ihtiyacım var."

"Büyük bir fincan al o zaman. Bugün
izinliyim." Kaşlarını salladı. "M kemm l."

Fırından tarçınlı çörekleri çıkardım ve zar zor çiğneyerek iki tanesini arka
arkaya yerken kıkırdadım.

"A  mısın?" diye
sordum. "Beni
t kettin."

Başımı kahkahalarla geriye attım ve parmaklarını yalayarak temizlemesini
izledim. "Kendimi oldukça bitkin hissediyordum ama seni gömleğimin
içinde ve o güzel parmaklarını yalarken görünce birden yeniden uyandım."

Gözlerini devirdi. "Tipik erkek."

"Alış buna."

Yüzüne bir gölge düştü. "Ciddi miydin Aldo?" "Ne
demek istiyorsun?"

"Dün gece. Beni sevdiğini. Ve ist ed in , ah..." Kararsız görünüyordu.

"Seninle evlenmek mi?" Bitirdim. "Seni hamile bırakmak mı?"  ne doğru
eğildim ve elini gömleğimin etek ucundan çektim. "Her kelimesi."

Gülümsedi. "Güzel."

Kutuyu ona doğru uzattım. "Kuyumcular kapalı. Belki biz oraya gidene
kadar bunu takabilirsin, böylece her yere baktığında ciddi olduğumu
hatırlarsın."

Tereddüt etti, sonra kutuyu kendisine doğru çekti. Kapağını açtı ve
içindekilere baktı. "Bu annemindi," diye açıkladım. "Bunu ona babam
vermişt  ve o da her zaman y z ğ yle birlikte takardı. Büyük bir pırlantaya
asla parası yetmezdi ama annem bu yüzüğü çok severdi. Senin almanı
istiyorum. Takmanı."

Yüzüğü çıkardı ve ışığın altında ona baktı. İnci halkası eskiydi ama
incilerin parlaklığı şimdi bile belliydi. Altın hâlâ kalındı ve k  k elmaslar
yüzük bandını süslüyordu.

"Çok güzel."

Parmaklarından aldım ve sol eline geçirdim. Ona uyuyordu ve güzel görünüyordu. Eğildim ve elini öptüm. "Sonsuzluk yüzüğünü seçene kadar."

"Bu benim sonsuzluk yüzüğüm. Elime sen taktın."

Duygusal düşüncesine gülümsedim. "Sana bir elmas vermek istiyorum."

Güldü. "Bunu ben de çok isterdim ama bu yüzüğü her zaman seveceğim çünkü onu bana sen verdin ve senin için çok şey ifade ediyor."

Öne doğru eğildim ve o da benimle yarı yolda buluştu ve öpüştük.

Arkama yaslandım. "Bu hafta ruhsat için başvuracağım. Luca yokken Roman çıldıracak. Onlar dönene kadar evlenmeyi bekleyebilir misin? Luca ya da ben yokken onu yalnız bırakmak istemiyorum."

"Benim için hiç sakıncası yok. Acele etmemize gerek yok."

Eğlenerek başımı salladım. "Seni dinliyorum, mantığın sesi. Birden Luca'nın Justine'i Vegas'a uçurma ihtiyacını anladım. Seninle şimdi evlenmek istiyorum. Bugün. Hayatımızın şimdi başlamasını istiyorum."

"Öyle, Aldo. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Dairedeki tüm eşyalarımı alabilirsin. Ben taşınacağım."

"Bu harika ama yeterli değil. Dünyanın senin benim olduğunu bilmesini istiyorum." Hissettiğim ihtiyacı açıklayamadan omuzlarımı yuvarladım.

Yüzümü avuçladı. "Hey, anlıyorum. Ama sabırlı ol. Roman, kardeşinden bir gün sonra evlenmen olmadan da yeterince şeyle uğraşıyor. Şu anda sana ihtiyacı var ve ben buradayım."

İçimi çektim. "Tamam. Deneyeceğim. Ne kadar büyük bir düğün istiyorsun?" "Çok küçük."

"Burada mı?"

Dudaklarını büzdü. "Otelde bunu yapabileceğimiz büyük olmayan bir yer var mı? Bir düzine insandan bahsediyorum."

"En üst katta bir süit var. Tüm pencereler şelaleye bakıyor. Nefes kesici. Birçok küçük düğün için kullanılıyor. Orada evlenebiliriz. Öğle ya da akşam yemeği yeriz." Kaşlarımı çattım. "Dans, konuşma ve diğer şeyleri istemiyor musun? Büyük elbiseler ve müzik?"

Başını iki yana salladı. "Oh, ben elbise istiyorum. Muhteşem bir şey. Ama birkaç kişi, biraz şampanya ve çiçekler. Resimler." Durakladı. "Balayı mı?"

Güldüm. "Roman bize bir balayı hediye edecek, onun olayı bu. Nereye gitmek istersek."

"Seninle yalnız kalabileceğim, sahili olan sıcak bir yer." Sırıttım.

"Tamamdır."

Telefonumdan bir takvim çıkardım ve ona gösterdim. "Şuraya ne dersin?" Altı hafta sonraki bir tarihi işaret ettim. "Sen elbiseni alırsın, ben de Roman'a yardım ederim, sonra da evleniriz." Dahili veri tabanını iki kez kontrol ettim. "Düşündüğüm oda Perşembe günü boş. Ya da Judith'ten insanları dışarı atmasını isteyebilirim-"

Sözümü keserek başını salladı. "Seninle evlenebildiğim sürece haftanın hangi günü e v l e n e c e ğ i m i z umurumda değil."

"Maurice'e bloke etmesini ve Judith'e haber vermesini söyleyeceğim." Bana gülümsedi.

"Mükemmel."

Onu kucağıma çektim ve öptüm. "Evet, bebeğim. Mükemmel."

EPILOGUE - ALDO

S Ŗelalelerden yansıyan ışık odanın her tarafına dağılıyordu. Omuzlarımı yuvarladım, gergindim ve yerimden fırlamaya hazırdım. Roman yanımda kıkırdadı. "Kapının arkasında, Aldo. Bir dakika içinde onu göreceksin."

Bir dakika çok uzun bir süreydi. Luca'nın balayından dönmesini sabırla beklemiştim. Roman'ın dizginleri geri almasını. Bu günün, bu *dakikanın* gelmesini. Bir altmış saniye daha beklemek istemiyordum.

Yeminlerimizi edip evlenebilmek için Violet'i yanımda istedim.

Kapı açıldı ve Vi nefesimi keserek odaya girdi. Büyüleyiciydi.

Elbisesi fildişiymiş, vücuduna göre şekillendirilmişti, omuzlarını ve kollarının üst kısmını açıkta bırakıyordu, danteller kristallerle parlıyordu. Kolları kollarının bir kısmından başlıyor, bileklerinde sıkıca dolanıyordu. Elbise belini sarıyor ve seksi bacaklarını göstererek uyluğunun ortasında bitiyordu. Dantel ve tül den oluşan bir kabarıklık kalçalarından arkasına doğru uzanan uzun bir kuyruğa dönüşüyordu. Bir an için gözlerimi kapatıp vücudumu kilitlemek zorunda kaldım ve ondan bacaklarını göstermesini istemenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim. Aletim beni utandırmak için elinden geleni yapıyordu ve mihrapta ereksiyon halinde olmanın pek de iyi bir görüntü olmadığını hissediyordum.

Roman omzuma vurdu. "Sen şanslı bir piçsin."

Neyse ki onun sesi şehveti yatıştırdı ve bana doğru yürüyen gelinime gözlerimi diktim. Gülümsemesi ve gözlerindeki muzip pırıltı ne düşündüğümü tam olarak bildiğini anlamamı sağladı.

Etrafımızda küçük bir grup vardı. Roman, Nonna V, Luca ve Justine. Wanda ve şarküteriden birkaç arkadaş. Birkaç yakın iş tanıdığı. Sadece on iki kişi. Tam da Vi'nin istediği gibi. Çiçekler, bolca şampanya olmasını sağladım ve smokin giydim.

Ve pasta. Bir sürü pasta istemişti. Bana kalırsa, benimle evlenmeyi kabul ederse, istediği her şeyi alabilirdi.

Ama bana ulaşması çok uzun sürüyordu. Oda ne zaman bu kadar büyük olmuştu?

Bir adım öne çıkıp elimi uzattım, o da gülümseyerek elini uzatıp benimkini sıktı ve onu kendime çekmeme izin verdi.

Sulh hakimi gülümsedi ve kısa bir tören yaptı. Annemin yüzüğünü tekrar parmağındaki yerine yerleştirdim, Vi'nin ona aldığım pırlantayı da yüzüğün yanına ekleyeceğini biliyordum. Büyük, dört karatlık yastık kesim yüzük şu anda sağ elindeydi. Küçük inci yüzüğü büyük pırlantadan daha çok sevmesi, bu kadına tahmin ettiğimden daha fazla hayran olmamı sağladı.

Parmağıma kalın bir altın kordon taktı ve ben de elimi yumruk yaptım, ağırlığın elimde yarattığı his hoşuma gitmişti. Karı koca ilan edilmiştik ve ben gülümsedim. "Nihayet."

Karımı öpmekten büyük keyif alırdım.

Karım.

Hayatımı değiştiren ve beni daha iyi bir insan yapan bir insan için bu kadar küçük bir kelime. Dünyamı neşe ve kahkahayla dolduran ve basit bir gülümsemeyle günümü aydınlatabilen biri.

O benim
dünyamdı.

Benim her şeyim.

Ve hayatımın geri kalanını ona göstererek geçirecektim.

VI

Güneş gökyüzünde, parlak mavinin içinde bir ateş topu gibi yükseliyordu. Battaniyemin üzerine uzandım, doğruldum ve gözlerimi gölgeleyerek Aldo'yu aradım. Güneş elimdeki gülünç büyüklükteki elmastan parlıyor, kumun üzerine ışınlar saçıyordu. Çılgınca ve gereksizdi ve ben bunu sevdim.

Aldo göründü ve ben gülmemeye çalıştım. Bugün üçüncü kez koşuya çıkıyordu. Dün dört kez gitmişti. Ayrıca beni okyanusta, hamakta, yatakta ve bir kez de güvertede becermişti.

Kocam çıldırmak üzereydi.

İlk birkaç gün mutluluk içinde geçti. Geç saatlere kadar seviştik, konuştuk, özel plajda yürüdük. Yelken açtık, şnorkelle daldık ve güneşte uyuduk. Parasailing yapmayı denedi ve küçük sahil evinin her yüzeyinde benimle sevişti. Özel bir şef tarafından pişirilen yemekleri yedik. Ne zaman arasak sahil evine taze içecekler ve atıştırmalıklar getiren bir uşak vardı.

Onun dışında yalnızdık. Muhteşemdi. Sahilde ve havuz kenarında kitap okudum, böyle bir çöküşü hiç yaşamamıştım. Gidecek hiçbir yer yoktu. Yapacak başka bir şey yoktu. Yetişkin hayatımda ilk kez bir işim, sorumluluğum yoktu.

Altıncı günde Aldo'nun biraz huzursuzlandığını fark ettim. Koşuları daha uzun sürüyordu. Hamakta uzanırken onu e-postalarını kontrol ederken yakaladım, baktığını görünce hemen telefonunu kaldırıyor du. Ana tesis alanına gitmek için bir bahane buldu ve salondaki ekranda bir şeyler izleme bahanesini uydurarak bir süre gitti. E-postalara cevap verdiğiinden ve telefon görüşmeleri yaptığıından hiç şüphem yoktu.

Dün sahilde dolaştı, koştu, yüzdü. Ben bitkin düşene kadar benimle sevişti. Ama sıkıldığına dair tek kelime etmedi. Gerçek şu ki, adamın nasıl rahatlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama balayımızı mahvetmek istemiyordu.

Doğrudan okyanusa yönelmesini, altına dalmasını ve berrak mavi dalgalarda yüzmesini izledim. Ayağa kalktım ve ona katıldım, güzel suyun içinde yüzüyordum. Yüzerek bana yaklaştı, beni kendine çekti ve öptü. Dudaklarında suyun tuzunun tadını alabiliyor ve teninde güneşin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"İyi koştun mu?" Masumca sordum.

"Evet, harikaydı."

"Eğer gitmek istersen bu akşam ana plajda film gecesi var," diye teklif ettim. "Farklı bir şey."

Omuz silkti. "Burada seninle mutluyum."

"Yarın yapmak istediğin özel bir şey var mı? Daha fazla parasailing? Tekneyle açılmak?"

"Belki tekne."

"Son bir yolculuk iyi olurdu," dedim.

Kaşlarını çattı. "İstediğin kadar gidebiliriz."

Kollarımı boynuna doladım. "Eğer istediğim bir şey varsa, onu alabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Uçuşlarımızı değiştirdim. Yarın gece gidiyoruz."

Bana bakakaldı. "Ne?"

Güldüm. "Aldo, burada çıldıracaksın. Zaman geçirmek için koşmaya ve beni becermeye devam edersen, ikimizden biri yorgunluktan ölecek."

"Hayır, balayındayız! Erken dönemeyiz."

"Evet, yapabiliriz. Birkaç ay içinde başka bir seyahate çıkabiliriz. Beş günlük bir yolculuk. Sanırım en fazla bu kadar süreyi kaldırabilirsin." Başımı salladım. "Rahatlama konusunda pek iyi değilsin."

Çok üzgün görünüyordu. "Özür dilerim."

Yüzünü avuçladım. "Gelmeyeceğim. Harika vakit geçirdim ve tekrar gelmeyi çok isterim. Ama sen gevşemeyi ve ayrılmayı öğrenene kadar daha kısa tatillere ihtiyacımız var."

"Daha çok çalışacağım."

"Rahatlamaya çalışmanız gerekiyorsa, asıl noktayı kaçıırıyorsunuz demektir. Ben üzgün değilim. Eve birlikte döndüğümüz sürece önemli olan tek şey bu." Başımı omzuna yasladım. "Beni hamile bırakmaya çalışmaya devam edebilirsin."

Kollarını sıktı. "Evde rahat bir yatağımız var." "Var."

"Sabah sana kahve yapabilirim."

"Yapabilirsin."

Bana baktı, açıkça endişeliydi. "Mutsuz olmaz mısın?"

"Beni bir hafta daha buraya getireceğine söz ver. Başka kısa yolculuklar yapacağımıza söz ver."

"Söz veriyorum."

"Bana ne hissettiğini söyleyeceğine söz ver ki ben de paylaşabileyim. Sana yardım edeyim."

Bakışları yumuşadı. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim." "Asla yapamazsın."

"Luca'nın bir ay boyunca bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," diye itiraf etti.

Güldüm. "Justine bana çok seyahat ettiklerini söyledi. Zaman zaman Roman'la da görüşüyormuş. Çok iyiydin."

"Dün bazı e-postalara cevap verdim."

"Biliyorum." Nefes aldım. "Eve gidip hayatımıza başlamaya hazır mısınız?"

"Roman buna çok gülecek."

"Döndüğünüze çok sevinecek. Eminim biz yokken hayatı çok sıkıcı olmuştur."

"Muhtemelen haklısın."

"Beni eve götür, Aldo."

Ağzını benimkine yapıştırdı.

"Kesinlikle."

ALDO'yu okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Eğer isterseniz, perakendecinizde benim tarafımdan yapılan incelemelere her zaman açığız.

Bu kitabın gerçeği, **ALDO**, asla var olması amaçlanmamıştı. **ROMAN** tek başına yazıldı. Beta okuyucularım Roman için ek arka plan hikayesi istediler ve ben de bir önsözün yeterince uzun olmayacağını düşündüm. Ayrıca Aldo ve Vi'nin sahnelerini sevdikleri için onların hikayesini de istediler. Kısa bir 10k romanı olarak yola çıkan şey, bu kısa romana dönüştü. Roman'ın hikayesi için iştah.

Bölüm 18 ile sonsöz arasında bir sahne var, onu ekleyemedim. Bu alıntıyı okumak isterseniz, [Aldo](https://BookHip.com/NMJAPGC) alıntısına tıklayın veya Bookfunnel'da bulabilirsiniz: <https://BookHip.com/NMJAPGC>

Peki ya Luca ve Justine? Okumaya devam edin...

Diğer okurlarla tanışmaktan hoşlanıyor musunuz? Yaklaşan kitap sohbetleri ve çekilişlerle çok eğlenceli! [Melanie Moreland'ın Minyonları](#)'na Facebook'tan göz atın.

Güncel haberler, satışlar, kitap duyuruları ve alıntılar için haber bültenime katılın (spam yok). [Melanie Moreland'ın bültenine](#) kaydolmak için buraya tıklayın veya katılmak için www.melaniemoreland.com web sitemi ziyaret edin.

Bu QR kodunu tarayın ve hikaye içindeki hikayenin sayfa arkası görüntülerini indirin.

Outtake - Luca ve Justine'in Kur Yapması

Keyifli okumalar! Melanie

ACKNOWLEDGMENTS

Her zamanki gibi, birkaç teşekkür.

Lisa, zanaatına olan bağlılığın beni her zaman şaşırtıyor. Bulduğun hataların sayısı da öyle. Bu şaşırtıcı.

Beth, desteğin ve görüşlerin için teşekkür ederim. Sözlerimi her zaman daha iyi hale getiriyorsun. Bunu istediğin için teşekkür ederim.

Melissa, Trina ve Deb, cesaretlendirmeniz, kahkahalarınız ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Kardeşlerim Get Literary Services, kartal gözleriniz ve yardımlarınız için teşekkür ederim. Çok minnettarım!

Karen, her zamanki gibi desteğin ve inancın beni şaşırtıyor. Bunu sensiz yapamazdım. Denemek bile istemiyorum. Sen benim arkadaşım, sağ kolum ve en sadık destekçimsin. Takımında ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım.

Atlee ve kız George, Karen'a ve bana yardım etmek için perde arkasında yaptığınız her şey için, her biri için minnettarım. Seninle kavgaya ederken bile.

Hype ekibim, harikasınız. Karen'ın silahlanma çağrısına verdiğiniz tepki de ilham verici. Teşekkür ederim.

Tüm blog yazarlarına, okuyuculara ve tanıtım ekibime. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Kitap sevginizi haykırmanız -çalışmalarımı yayınlamanız, paylaşmanız- tavsiyeleriniz TBR listemi dolu tutuyor ve bana gösterdiğiniz destek derinden takdir ediliyor.

Okuyucu grubum, Melanie'nin Minyonları, hepinizi seviyorum.

MLM - yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Keşke hepinize sarılabilseydim. Belki bir gün.

Ve benim Matthew'um. Beni böyle sevdiğin için teşekkür ederim. Yazdığım her kahramanda sen varsın.

Her zaman.

ALSO AVAILABLE FROM MORELAND BOOKS

M. Moreland adıyla yayınlanan başlıklar

Insta-Spark Koleksiyonu

[Bir Öpücükle Başladı](#)

[Noel Şekeri](#)

[Anlık Bir Bağlantı](#)

[Beklenmedik Bir](#)

[Hediye Sevgi Hasadı](#)

[Maggie'nin Ardından](#)

[Beklenmedik Bir Şans](#)

[Dilek Listesi](#)

Melanie Moreland adıyla yayınlanan başlıklar

Sözleşme Serisi

[Sözleşme \(Sözleşme #1\)](#)

[Bebek Maddesi \(Sözleşme Novellası\)](#)

[Değişiklik \(Sözleşme #3\)](#)

[Zeyilname \(Sözleşme #4\)](#)

Kazanılmış Hak Serisi

[BAM - Başlangıç \(Prequel\)](#)

[Bentley \(Kazançlı Çıkar #1\)](#)

[Aiden \(Kazançlı Çıkar #2\)](#)

[Maddox \(Kazançlı Çıkar #3\)](#)

[Reid \(Kazançlı Çıkar #4\)](#)

[Van \(Kazanılmış Menfaat #5\)](#)

[Halton \(Kazanılmış Menfaat](#)

[#6\) Sandy \(Kazanılmış](#)

[Menfaat #7\)](#)

Vested Interest/ABC Crossover

[Neşeli Bir Düğün](#)

ABC Corp Serisi

[My Saving Grace](#) (Vested Interest: [ABC Corp #1](#)) .

[Finding Ronan's Heart](#) (Vested Interest: [ABC Corp #2](#)) .

[Loved By Liam](#) (Vested Interest: [ABC Corp #3](#)) .

[Ava Çağı](#) (Kazanılmış Çıkar: [ABC Corp #4](#)) .

[Sunshine & Sammy](#) (Vested Interest: [ABC Corp #5](#)) [Mila ile](#)

[Senaryosuz](#) (Vested Interest: [ABC Corp #6](#)) .

Gizli Adaletin Adamları

[Patron](#)

[İkinci Komutan](#)

[Komutan](#)

[Gözetmen](#)

[Uzman](#)

Şelalenin Adamları

[Aldo](#)

[Roman](#)

Reynolds

Restorasyonları [Hız](#)

[Sınırını Aşarak Vites](#)

[Değiştirdi](#)

[Radarın Altında](#)

[Tam Gaz](#)

Mission Cove

[Bizim Yazımız](#)

Standalones

[Fırtınanın İçinde](#)

[Yaraların Altında](#)

[Çitin Üzerinde](#)

[Değişen Rollerinizin](#)

[Görüntüsü](#)

[Sonsuza Kadar Mutlu Koleksiyonu](#)

[Kalp Telleri _](#)

[En Sevdığım Adam Kaçırın](#)

YAZAR HAKKINDA

NYT/WSJ/USAT uluslararası çoksatan yazarı Melanie Moreland, Ontario'nun sakin bir bölgesinde otuz yılı aşkın sevgili kocası ve kurtarıcı kedileri Amber ile mutlu ve memnun bir hayat yaşıyor. Onun için hiçbir şey arkadaşları ve ailesinden daha önemli değildir ve onlarla geçirdiği her ana değer verir.

Ciddi bir kahve bağımlısı ve bilgisayarla ilgili ve teknik her konuda oldukça zorlayıcı olsa da, yemek pişirmekten, pişirmekten ve insanların tatması için yeni tarifler denemekten zevk alıyor. Akşam yemeği partileri **v e r m e y i** seviyor ve burada ve yurtdışında seyahat etmekten hoşlanıyor, ancak eve dönmenin her zaman her seyahatin en iyi kısmı olduğunu düşünüyor.

Melanie, özellikle iyi bir şarapla eşleştirilmiş hikayeleri seviyor ve paraşütle atlamaktan (bir toz zerresinin **ü z e r i n d e n** serbest düşüş), aşırı snowboard yapmaktan (merdivenlerden düşmek) ve kendi helikopterini kullanmaktan (kendi ayaklarına takılmak) hoşlanıyor.

Melanie, Bookcase Literary Agency'de Flavia Viotti tarafından temsil edilmektedir. İştirak veya çeviri haklarıyla ilgili sorularınız için lütfen [flavia@bookcaseagency .com](mailto:flavia@bookcaseagency.com) adresinden kendisiyle iletişime geçin.

